

GIỮ
1
ĐÊM

GIAM
1
ĐỜI

HOA THỜI CỬU

NHOCLUBU

Ebook Nguyen Van

Giữ Một Đêm, Giam Một Đời

Tác giả: Hoa Thì Cừu

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Truyện Giữ Một Đêm, Giam Một Đời của tác giả Hoa Thì Cừu kể về cô gái tên Nhan Thanh chỉ gặp anh chưa đến một ngày nhưng ngày đó lại là ngày định mệnh.

Sau đêm đó, anh phản bội cô. Cô quyết định bỏ đi để anh không bao giờ tìm được cô nữa, nhưng nhiều năm sau biến cố lại xảy ra....

Năm tháng trôi qua, anh cảm thấy hối hận. Rồi gặp lại cô, anh quyết tâm chừa đố cô cho bằng được. Mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào đây??????

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35: Phiên ngoại: Làm mẹ.](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Nhan Thanh bị Cố Trạch Vũ đánh thức.

Nheo cặp mắt còn ngáy ngủ nhìn lên đồng hồ treo tường, chưa rạng sáng.

Con heo giống phiên người ta tỉnh mộng này!

“Cố Trạch Vũ, anh tránh ra cho em!”

Cô tức giận, đưa tay đẩy đẩy quả đầu bôm xôm ở đằng trước, lại bị anh cầm lấy cổ tay, thuận thế quán lấy tấm lưng cô.

“Tránh ra! Em muốn ngủ.”

Cố Trạch Vũ ngẩng đầu thờ hỏn hển, cười phơ phới, “Ngoan nào, em ngủ phần em, anh làm phần anh. Hai chúng ta không để lỡ nhau.” Nói xong liền ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô.

Chỗ đó chính là chỗ nhạy cảm nhất của cô, “Á—” Nhan Thanh kêu lên run rẩy, sau đó bắt đầu ra sức giãy dụa, xấu hổ và giận dữ mắng, “Tên đáng ghét này! Anh có biết là anh phiền lắm không hả!”

Trong lúc vật lộn, móng tay bén nhọn vô tình xẹt qua cánh tay anh, làm rớt một miếng da nhỏ, lập tức có giọt máu đỏ sẫm chảy ra.

Cố Trạch Vũ ngừng hoạt động một lát, đau đến nhú mảy, “Nhan Thanh, không phải em thuộc giống mèo đó chứ!”

“Đáng đời!” Nhanh Thanh ở dưới thân anh, cau mày trợn mắt, thật giống như một con mèo xù lông, “Hiện tại anh phải hiểu, lúc phụ nữ nói “không muốn”, chính là thật sự “không muốn”!”

Cố Trạch Vũ thấy cô như vậy thì không nhịn được cười, “Anh chỉ biết, cô gái như em rất thích “nói một đằng, nghĩ một nẻo”!” Sau đó liền vô tình đàn áp hết tất cả phản kháng của Nhan Thanh.

Ngày mai là thứ bảy.

Cố Trạch Vũ được nghỉ khỏi phải đi làm, nhưng mới sáng sớm Nhanh Thanh lại chạy đến công ty bán mạng.

Khoảnh khắc đồng hồ báo thức vang lên, thật sự là ngay cả lòng giết người cũng có. Nhìn thấy người nằm bên cạnh ngủ say sưa, trong lòng cô dâng lên một cỗ tức giận, giơ chân lên đập mạnh vào người của Cố Trạch Vũ.

Đều tại anh! Tối qua dày vò cô gần chết, hại cô hôm nay toàn thân rã rời khó chịu.

Cố Trạch Vũ bị đau nên tỉnh dậy, mang theo giọng điệu phàn nàn nồng đậm, “Sao thức dậy sớm vậy?”

“Có một vụ phải theo.”

“Cuối tuần cũng không được nghỉ ngơi. Mệt gần chết mà không kiếm bao nhiêu, công việc tôi như vậy dứt khoát quên đi cho rồi!”

“Em đâu thể sánh với tổng giám đốc Cố vĩ đại đây. Không có công việc tôi này, em phải ăn không khí rồi!”

“Để anh nuôi! Dù sao tiền bạc của anh cũng rất dư dả.”

Nhan Thanh không thêm đề tâm, “Xin miễn thứ cho kẻ bất tài!” Nói xong xoay người tiếp tục chuẩn bị, bỗng nhiên lại bị Cố Trạch Vũ kéo về giường, đặt ở dưới thân.

“Nhan Thanh, anh rất nghiêm túc!” 1

“Là chữ ‘trinh’ của ‘trinh tiết’ sao?” 2

“Nhóc con chết tiệt này, thế nào cũng muốn chống đối lại anh có đúng không!” Anh cực kỳ giận dữ, tay đặt ở bên hông đã bắt đầu táy máy.

Cô bất ngờ nhưng không bị dao động, chỉ nhìn đường nét khuôn mặt điển trai của anh không chớp mắt, dường như trong mắt có thâm ý khác, nhìn đến khi toàn thân Cố Trạch Vũ sợ hãi.

“Sao vậy... Nhìn anh như vậy để làm gì?”

Ánh mắt Nhan Thanh từ từ sâu thẳm, ngón tay xoa nhẹ lên trán anh, sau đó chậm rãi vẽ một đường, “Cố Trạch Vũ, anh nói xem, có phải

‘quan hệ bắt đầu do cơ duyên, cũng sẽ bởi vì nguyên nhân này mà kết thúc’ hay không?” Câu này là cô vô tình đọc được trong một cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào đó vào mấy ngày trước. Không biết tại sao, giờ phút này, Nhan Thanh bỗng nhiên cảm thấy dùng nó để hình dung mối quan hệ giữa hai người là vô cùng chính xác.

Sắc mặt Cố Trạch Vũ u ám, gần như phần nộ cực lý, từ trong miệng bật ra một câu, “Nhan Thanh, lời này của em là có ý gì?!”

Nhan Thanh mở to mắt nhìn, “Không có ý gì!” Sau đó liền bình tĩnh đẩy anh ra, đứng dậy.

Để lại một mình Cố Trạch Vũ nửa nằm trên giường, bực tức đầy mình lại không có chỗ trút ra.

Lần đầu tiên Nhan Thanh gặp Cố Trạch Vũ là trong một quán bar của câu lạc bộ đêm.

Đó là tiệc họp mặt sinh nhật của một người bạn.

Tửu lượng của Nhan Thanh không cao, nhưng cảm giác say cũng kéo đến rất chậm. Lúc mọi người sắp lão đảo, cô chỉ có chút say. Không khí ngọt ngào, huyền ảo điếc tai trong phòng làm đầu óc cô choáng váng buồn nôn, liền nhân lúc mọi người không chú ý, lén chuồn ra khỏi phòng, một mình trốn vào một góc trong quầy bar.

Bên ngoài hình như cũng không thanh tịnh là bao. Hình ảnh trước mắt Nhan Thanh cứ chồng lên nhau, có một người đàn ông ăn nói tùy tiện tiến lại gần. Cô lễ phép từ chối, đối phương lại cứ làm phiền, thậm chí có ý định tuyệt đối không buông tha.

Ngay lúc tình hình phát triển theo hướng bất lợi, một đôi tay ấm áp mạnh mẽ nắm lấy bả vai cô, quý ông đó ôm cô vào lòng vô cùng đúng lúc. Kế tiếp, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, mang theo sự dịu dàng và yêu thương nồng đậm, “Giận dữ một chút liền chạy đi lung tung, định khiến anh lo lắng phải không!”

Sau khi Nhan Thanh ngạc nhiên thì hiểu ra, liền phối hợp mà không nói gì, vùi đầu vào trước ngực người đó, để mặc anh ôm cô rời đi.

“Tôi đưa em về nhé?” Sau khi ra cửa, anh cúi đầu hỏi một câu vào tai cô.

Nhan Thanh do dự. Lý trí mách bảo, đêm hôm khuy khoát đi cùng một người đàn ông xa lạ, tuyệt đối là chuyện nguy hiểm. Nhưng lúc này hơi rượu cũng dần dần xông lên, ngay cả bước chân cũng bắt đầu loạng choạng, một cô gái độc thân say xỉn, một mình gọi taxi, có vẻ cũng tồn tại một mối nguy hiểm ngầm khá lớn.

Hình như đôi phương nhìn ra tâm tư của cô, “Yên tâm đi, cho dù hiện tại tôi bán em đi, cũng sẽ không có người nào dám mua!” Nói xong liền kéo cô đến trước chiếc xe của mình, chỉ vào kính xe cười nhẹ: “Tự em nhìn đi!”

Trên kính xe màu tối phản chiếu khuôn mặt lờ mờ của cô. Lớp trang điểm trên mặt có lẽ là do ngồi uống rượu ở quầy bar nên đã rớt đâu hết, xanh xanh đỏ đỏ, có thể so sánh với vĩ pha màu, hơn nữa mái tóc rối tung, nửa đêm đi trên đường lớn thật sự có tác dụng hù chết người.

Nhan Thanh xấu hổ, vội vàng lấy khăn tay, ra sức lau lên mặt, che giấu đi vẻ quần bách của chính mình.

Người đàn ông kia nhìn thấy bộ dạng cô như vậy có chút không nhịn được cười. Anh mở cửa xe ở vị trí ghế phụ lái ra, hỏi: “Vị tiểu thư này, hiện giờ tôi có thể đưa em về rồi chứ?”

Nhan Thanh nhìn anh, lần này không do dự nữa, “Khu chung cư Gia Viên đường Hà Tây, cảm ơn.”

Sau đó, Nhan Thanh dần dần ngấm men say, mơ mơ màng màng ngồi trên xe ngủ. Đến khi tỉnh lại, phát hiện áo vest của người đó đang khoác trên người cô, xe cũng đã dừng ở trong khu chung cư được một lúc.

Người ngồi ở vị trí ghế lái đang tập trung tinh thần nhìn ra nơi nào đó ngoài cửa xe, khi Nhan Thanh tỉnh lại, dường như có cảm ứng, xoay đầu qua, “Tỉnh rồi sao.”

Nhan Thanh cười ngược ngùng, “Tôi lại có thể ngủ quên, phiền anh lâu như vậy thật sự có lỗi quá.”

“Không sao, hai tiếng thôi mà. Em ngủ cũng không lâu lắm.”

“Hả...” Mặt Nhan Thanh càng đỏ hơn, đưa áo vest lên người lại cho anh, nói với anh rất chân thành: “Hôm nay, thật sự cảm ơn anh!”

Người đó nhếch môi, ánh sáng lóe lên trong mắt dường như mang theo vài phần lố mắng lướt qua, “Vậy em định sẽ cảm ơn tôi thế nào?”

Cô ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng đã thấy đối phương cúi đầu mỉm cười...

“Tôi là Cố Trạch Vũ, có thể may mắn biết được tên em không?”

Nhan Thanh cũng không muốn nói tên mình cho một người xa lạ, vì thế nhịu mày, im lặng khoảng hai giây, “Hà Tiểu Thanh...” Sau đó cúi thấp giọng nói, “Cảm ơn, tạm biệt.” Liền vội vàng đẩy cửa xe ra.

☆☆☆

Cố Trạch Vũ nhìn thấy bóng dáng vội vàng rời đi của cô mà lắc đầu bật cười, cũng không đi ngay mà dừng xe ở đó, lặng lẽ ngồi thêm một lát. Sau đó, ngay lúc anh vừa mới khởi động xe, đang chuẩn bị quay ngược tay lái, bóng dáng mảnh khảnh đó lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt... Bước chân vội vã, thậm chí mang theo vài phần hốt hoảng.

Anh không nén nổi kinh ngạc, còn chưa để xe đến đón, Nhan Thanh đã mở cửa, lần nữa ngồi vào vị trí ghế phụ lái. Động tác nhanh

chóng lựu loát như đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, làm Cố Trạch Vũ trở mắt nhìn.

Nhan Thanh thở hổn hển, hình như toàn thân có hơi run rẩy. Cô quay đầu nhìn Cố Trạch Vũ, trong mắt mang theo vẻ cầu xin, “Có thể nhanh chóng rời khỏi chỗ này được không?”

Cố Trạch Vũ gật đầu, tuy rằng trong lòng hoài nghi, nhưng chỉ khẽ nói: “Em muốn đi đâu?”

“Tùy anh, cảm ơn anh.”

Môi anh nhếch lên, dưới chân đạp ga, xe lao nhanh về phía trước.

Cuối cùng, hai người đi đến một quán bar mà Cố Trạch Vũ thường xuyên đến.

Trên đường đi, Nhan Thanh có vẻ không yên, dáng vẻ xa xôi như đi vào cõi thần tiên. Đến nơi, cô cũng không quan tâm đến Cố Trạch Vũ bên cạnh, trực tiếp đi thẳng đến trước quầy bar ngồi xuống, gọi một chục bia, buồn bã nuốt vào trong bụng hết chai này đến chai khác.

Rốt cuộc, khi cô đang uống hết chai bia cuối cùng, định tùy tiện giao tay gọi phục vụ, Cố Trạch Vũ bèn giữ cổ tay cô lại, can ngăn cô, “Đừng uống nữa. Tôi không muốn nửa đêm phải đưa em đến bệnh viện đâu.”

Nhan Thanh nhìn anh với ánh mắt từ xa lạ đến ngạc nhiên, “Sao anh còn chưa đi vậy?!”

“Hả~ Hà Tiểu Thanh... Em như vậy chính là qua cầu rút ván trong truyền thuyết sao!”

“Hả?” Nhan Thanh mơ màng chỉ vào mũi mình, “Anh đang gọi tôi sao?” Sau đó khinh thường liếc Cố Trạch Vũ một cái, “Con người anh thật đúng là, ngay cả người khác họ gì cũng không nhớ! Tôi họ

Nhan, tên là Nhan Thanh. Nhớ kỹ nha, Nhan Thanh, không phải Hà Thanh!”

“Vâng, Nhan Tiểu Thanh.” Cố Trạch Vũ ngoan ngoãn sửa lại, ánh mắt đen nhánh bỗng trở nên thâm thúy, “Có thể nói cho tôi, hồi nãy em kích động như vậy là vì cái gì hay không?”

“Hồi nãy... hồi nãy...” Nhan Thanh ngẩng đầu, nhìn ánh đèn chập chờn trên trần, dường như đang cố gắng nhớ lại cái gì đó.

“Là gặp phải kẻ xấu ư?”

“Kẻ xấu...” Cô quay đầu, bỗng nhiên kề sát vào anh, vẻ mặt trở nên thần bí, “Tôi nói cho anh biết, anh cũng đừng nói cho người khác nha. Tôi đã gặp ma!” Nói xong liền vịn vào quầy bar, nở nụ cười khanh khách để phối hợp.

Tiếng cười này khiến Cố Trạch Vũ chói tai. Anh nhìn cô gái cười nghiêng ngả, khóe mắt ươn ướt, không biết tại sao lại có cảm giác toàn thân khô nóng, khó có thể chịu được.

“Em say rồi, tôi đưa em về.” Anh đưa tay ra đỡ lấy cô, lại bị cô gạt sang một bên.

“Tôi không say!”

“Đúng, em không say.” Cố Trạch Vũ đứng dậy, lần này dứt khoát nhắc người đang ngồi trên ghế chân cao lên, nắm lấy bả vai cô, “Không say cũng nên về nhà.”

“Tôi không về!” Nhan Thanh lớn tiếng ồn ào, “Anh buông ra, buông ra, có nghe thấy không!”

“Không nghe thấy!” Cánh tay Cố Trạch Vũ nắm lấy tay cô càng siết chặt hơn, không nói gì thêm liền túm cô ra ngoài, “Đi, tôi đưa em về!”

“Tôi không về!” Bụng dưới của Nhan Thanh quặn lên, bước chân loạng choạng, vừa né tránh vừa đâm ngực anh, “Tôi nói tôi không về! Anh nghe không hiểu tiếng người có phải không!”

“Anh buông ra!”

“Anh là gì của tôi, dựa vào cái gì mà quản tôi!”

“Lưu manh! Đồ khốn! Khiếm nhã... Bất lịch sự...”

Giọng nói sắc sảo chìm ngập trong tiếng nhạc đíếc tai, không làm cho bất cứ ai chú ý, nhưng lại rành rọt rót vào trong lỗ tai của Cố Trạch Vũ.

Anh bỗng nhiên xoay người, tay dùng sức kéo Nhan Thanh sát lại, không chế ở trong lòng.

“Lưu manh ư? Bất lịch sự ư?” Cố Trạch Vũ đối diện với ánh mắt hoảng hốt của cô, cười nhẹ.

“Anh muốn làm gì?! Buông ra!” Nhan Thanh tự trấn tĩnh lại, cố gắng lui người lại để mình và anh có một khoảng cách, “Buông tay ra, tôi muốn về nhà!”

“Về nhà?” Cố Trạch Vũ cười nhạt, vẻ mặt càng lúc càng xấu xa, “Tôi đã cho em cơ hội rồi, bây giờ em đổi ý có phải hơi trễ rồi không?” Chưa dứt lời, anh đã hôn cô.

Làm sao đến khách sạn với Cố Trạch Vũ, cô không nhớ rõ.

Khoảnh khắc đau đớn ập đến, trong đầu Nhan Thanh hiện lên một chút trấn tĩnh. Sau đó, cô rõ ràng nhìn thấy sự kinh ngạc xen lẫn vui mừng tràn ngập trong mắt của Cố Trạch Vũ.

Trong lòng Nhan Thanh dâng lên một cảm xúc không cách nào hình dung, nghĩ đến đây, cô bỗng cong người bật dậy, nắm lấy đầu vai của Cố Trạch Vũ, từ thế bị động chuyển thành chủ động tấn công.

Cô nghĩ, cô đúng là điên rồi... Nhưng điên rồi thì sao, cho dù cô biến mất khỏi thế giới này, người đó cũng sẽ không trở về bên cạnh cô nữa. Nhưng cũng tốt thôi, ít nhất trong đêm tối vắng vẻ, còn có người phát điên cùng cô, dù là một người xa lạ, dù là tối nay xong rồi thì đường ai nấy đi, cuối cùng cũng chỉ mình cô đau khổ.

“Á—” Nhan Thanh kêu lên, toàn thân run rẩy, sau đó bắt đầu cố gắng giãy dụa, “Đáng ghét! Anh lòi thôi vừa thôi chứ!”

Trong lúc vật lộn, móng tay bén nhọn vô tình xẹt qua cánh tay anh, làm rớt một miếng da nhỏ, lập tức có giọt máu đỏ sẫm chảy ra.

Chú thích:

(1) (2) Câu trên Cố Trạch Vũ nói nguyên văn là: 我是认真的 (wǒ shì rèn zhēn de), chữ 真 (chân) phát âm là zhēn đồng âm với chữ 贞 (trinh: cũng phát âm là zhēn) nên Nhan Thanh cố ý trêu chọc Cố Trạch Vũ.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Không khí trong phòng KTV khá ngọt ngào, Cố Trạch Vũ nằm chống vó trên ghế sofa, nhìn trụ đá La Mã trong góc phòng, càng nghĩ càng cảm thấy uất nghẹn trong lòng.

Năm ngoái Hằng Hưng bắt đầu tiến quân vào lĩnh vực năng lượng mới, hiện tại đang là thời điểm máu chốt. Non nửa năm nay, anh đều ở trạng thái như sẵn sàng bùng nổ, loay hoay đến nỗi chân không chạm đất. Ngay cả thời gian dính lấy Nhan Thanh cũng phải chen

chúc lể. Trước tiến độ kế hoạch liên tục, vất vả lắm mới sắp xếp được thời gian hai ngày, chính là để có thể hưởng thụ một cái cuối tuần hai người cùng với Nhan Thanh.

Ai ngờ Nhan Thanh phải làm thêm giờ, còn bản thân lại thành người cô đơn.

Đây là chuyện gì thế này...

Đang buồn bực, bỗng nhiên đầu vai bị đập một cái không nặng không nhẹ, “Ơ, cậu hai! Đi trên con đường u buồn từ lúc nào vậy?” Hàn Ngọc Phong bưng hai ly rượu, chen vào bên cạnh anh ngồi xuống, đưa một ly đến trước mặt anh, “Uống một ly chứ?”

Cố Trạch Vũ xoa tay, tiếp tục trạng thái u sầu.

“Sh**...” Hàn Ngọc Phong nói tục, nhét ly rượu vào tay anh, “Cậu không uống rượu cũng không tán gái, vậy tới chỗ này làm gì? Dứt khoát đi thẳng đến miếu cho rồi!”

“Cậu nghĩ tớ tự nguyện đến đây chắc?!” Cố Trạch Vũ liếc anh ta một cái, xoay người đặt ly rượu lên bàn. Nhan Thanh rất ghét mùi rượu, mũi cô lại nhạy cảm, một tí tẹo thôi cũng ngửi ra được. Lát nữa anh còn phải đón tiểu thư đại biểu nhân dân tan sở, sau đó là thời gian ở cùng nhau, anh không muốn tối nay bị gẻ lạnh đầu.

Hàn Ngọc Phong chán ghét trả lời, đưa tay nắm lấy khuôn mặt anh, “Con m* nó cậu vẫn là Cố lão nhị sao, hàng nhái ở đâu chui ra thế!”

“Xê ra!” Cố Trạch Vũ bắt lấy bàn tay của anh ta, nắm trong tay vỗ vỗ, nói sâu xa: “Nhóc con... Anh trai đây đang chuẩn bị phẩm chất để trở thành người đàn ông tốt! Nhóc cũng nên học hỏi một chút đi!”

Hàn Ngọc Phong đâm vào vết thương của anh không chút nể mặt, “Người đàn ông tốt của cô Nhan, người không cho cậu danh phận à!”

Cố Trạch Vũ nghiêm mặt ho nhẹ một tiếng, tiếp đó nhìn thấy đám người ở bàn bên kia liền chuyển chủ đề, “Này, người anh em kia nhìn lạ nha!”

“Kiếp trước cậu nợ người ta à!” Hàn Ngọc Phong cười nhạt, theo tầm mắt anh nhìn qua đó, “À, em rể của Phùng Triết.”

Cố Trạch Vũ “ừ” một tiếng, có phần không quan tâm.

Thời điểm em gái của Phùng Triết kết hôn, anh đang ở nước ngoài không về kịp. Có thể nói người con rể của nhà họ Phùng này xem như cũng có chút tiếng tăm trong giới của họ. Một người có bối cảnh gia thế rất bình thường, lại cửa đồ được cô chủ nhà họ Phùng mắt cao hơn đầu kia. Ngay cả ông bà họ Phùng, cũng vô cùng hài lòng về người con rể này.

Nhưng mà, trong nội tâm của Cố Trạch Vũ lại rất lơ đãng. Loại người giống như hắn, không phải tương đương với phẩm giá cao thượng, năng lực hơn người gì. Chính là tương đương với loại người ninh hót, bằng mặt không bằng lòng. Nhưng mặc kệ hắn là loại người nào, anh cũng không muốn gặp. Đàn ông tốt, chí tại bốn phương, không lo không có ngày trở nên nổi bật. Cần gì phải lấy một cô chủ lắm tiền lắm của trước, lấy cái mác “phượng hoàng trống1” chứ. Cho dù có bản lĩnh cũng trở thành không có bản lĩnh.

Hàn Ngọc Phong thấy anh như vậy, nhin không được hỏi, “Trạch Vũ, cậu đừng nghĩ người ta không lo lượng khô. Khả năng quan sát của cô tư nhà họ Phùng chỉ là hạng xoàng thôi, nhưng mà mắt chọn đàn ông thật ra cũng không tệ. Người anh em này cũng rất có bản lĩnh đấy!”

Biểu cảm của Cố Trạch Vũ vẫn xem thường như cũ.

“Vụ đấu thầu cạnh tranh của Hoa Mỹ chính là anh ta làm!”

“Tớ đã nói rồi, sau lưng nhà họ Phùng nhất định có cao nhân! Vụ đó hoàn toàn đẹp mắt! Diễn hình là chi phí thấp nhất thu được lợi ích

cao nhất!”

“Không thể tưởng tượng cậu cũng có lúc khen người khác đấy!” Hàn Ngọc Phong đấm nhẹ một cái vào vai anh, “Phùng Triết không muốn làm kinh doanh, nghe nói ông bà Phùng cố ý bồi dưỡng anh ta thành người nối nghiệp đó!”

“Hả, thiệt hay giả vậy? Người anh em kia thật đúng là có bản lĩnh nha.” Cố Trạch Vũ ngạc nhiên, tâm tư cũng rối loạn, “Nào, nhanh nhanh lên. Có tin tức gì nói cho anh trai nghe mau.”

“Bà tám nhà cậu!” Hàn Ngọc Phong nhin không được đá anh một cái, “Không có tin tức gì hết, tớ chỉ biết hai năm trước em rể của Phùng Triết mới từ Mỹ trở về, tên là Mục Thành...”

“Cậu nói anh ta tên là gì?!” Về mặt Cố Trạch Vũ có chút u ám, “Mục Thành sao?”

“Ừ, là Mục Thành. Nghe nói năm đó là người làm mưa làm gió ở đại học A... Ờ ha, Cô bé Nhan Thanh nhà cậu không phải cũng tốt nghiệp đại học A sao, có khi nào quen biết anh ta không?” Nói xong thì lộ vẻ cười xấu xa, “Đoán chừng lúc trước cũng có không ít sinh viên nữ say mê, không chừng cô Nhan này cũng là một trong đó đó đấy!”

“Cậu nói đủ chưa?” Cố Trạch Vũ lớn tiếng cắt ngang lời anh ta, ánh mắt có chút tàn nhẫn, dọa Hàn Ngọc Phong đến sửng sốt...

“Trạch Vũ...”

“Cậu từ từ uống đi.” Cố Trạch Vũ đứng bật dậy.

“Hả? Cậu sao vậy?”

Cố Trạch Vũ xoa xoa tay, sau đó đi nhanh khỏi phòng mà không thèm quay đầu lại.

Anh sao vậy nhỉ?! Anh không sao cả, chỉ là trong lòng khó chịu, khó chịu đến độ muốn tìm người đánh nhau một trận!

Mục Thành... .. cái tên này, là cái gai cắm trong lòng của Cố Trạch Vũ. Hơn nữa, anh còn biết, đó cũng là cái gai trong lòng Nhan Thanh, so với trong lòng anh còn sâu hơn, còn đau hơn.

Bởi vì, ngay cái đêm anh có được Nhan Thanh lần đầu tiên, cô nửa tỉnh nửa mê, từ đầu đến cuối chỉ nỉ non gọi đúng hai chữ... .. Mục Thành.

☆☆☆

Lúc Cố Trạch Vũ đến, Nhan Thanh đã đứng đợi ở giao lộ.

Cô đứng dưới ánh đèn đường, bóng dáng bị kéo dài thật dài. Chiếc áo khoát mỏng màu đen, ba lô đeo lệch trên vai, một tay ôm một chồng văn kiện, một tay cầm điện thoại nói chuyện với người nào đó, ngay cả khi xe anh chạy đến cũng không phát hiện, mãi cho đến khi anh đi đến trước mặt mới bất ngờ giật mình, vội vàng nói một câu, “Được rồi được rồi, biết rồi! Hôm khác nói sau!” Liền cúp máy.

Giọng nói của cô nghe ra có hơi mất kiên nhẫn, Cố Trạch Vũ nhíu mày, “Cô nhóc, ai chọc ghẹo em vậy?”

Nhan Thanh nhíu mày, hơi giận dữ nói: “Không có chuyện gì, chúng là triệu chứng thời kỳ mãn kinh của mẹ em lại tái phát, không tìm em cần nhằn mẹ sẽ đau lòng lắm!”

“Phì...” Cố Trạch Vũ nhìn thấy bộ dạng xù lông của cô thì không nhịn được cười, “Có người nói mẹ mình vậy sao?” Nói xong bèn kéo bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô qua xoa xoa trong lòng bàn tay, đau lòng nén giận, “Trời lạnh rồi, sao không mặc thêm nhiều áo? Lạnh chết, không sợ lòng anh đau sao!”

Hơi ấm từ đầu ngón tay lan ra, Nhan Thanh thoải mái nheo mắt lại, luồn tay vào trong áo anh một cách không kiêng dè.

Cố Trạch Vũ thoáng giật mình, dứt khoát cởi bỏ nút áo khoát ra, bao bọc cả người cô vào trong lòng, “Tối này muốn ăn gì?”

“Gì cũng được! Tốt nhất là món nào vừa nóng vừa dễ tiêu hóa.”

“Ở tòa tháp Tây2 có một nhà hàng tư nhân mới mở, cũng không tệ lắm. Đi thử nhé?”

“Tòa tháp Tây...” Nhan Thanh cau mày, xa quá đi... Cả ngày nay cô phải đuổi theo tiến độ mệt muốn chết, rất muốn lập tức nhào lên giường, không thức dậy nữa, “Nếu không thì chúng ta về nhà nấu chút mì sợi hoặc cháo để ăn cũng được! Vừa nhanh vừa gọn!”

“Đừng vậy chứ?” Hai mắt Cố Trạch Vũ lóng lánh, làm ra vẻ uất ức nói, “Mấy ngày rồi anh chưa cùng em ăn một bữa cơm đúng nghĩa! Bé Thanh ơi... Bé Thanh ngoan...”

Nhan Thanh rất không chịu nổi bộ dạng này của anh, liếc mắt nhanh chóng ngăn cản anh tiếp tục làm hành động buồn nôn đó, “Đi đi đi, anh nói đi đâu thì đi đó!”

Vừa dứt lời, trên mặt liền bị anh ngoạm một miếng ướt rượt, “Vẫn là bé Thanh của anh tốt nhất!” Cố Trạch Vũ cười như cảnh xuân rục rở, đang muốn cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô, thì điện thoại trong túi lại vang lên.

Cố Trạch Vũ nhíu mày, chân chờ một lúc mới bắt máy, “Này... .. được, tớ biết rồi, lập tức qua đó.” Sao khi cúp máy bỏ điện thoại lại túi quần tây, sau đó nói với Nhan Thanh: “Bé Thanh à, anh phải đi một chuyến đến hội sở Giang Nam trước, sau đó hãy đi tòa tháp Tây.”

“Anh bận?”

“Cũng không có chuyện gì đáng kể. Mới vừa cùng đám bạn tán dóc ở đó, để quên ví tiền thôi.”

Nhan Thanh nhìn anh, không lên tiếng, tâm tình trong mắt chợt trở nên mơ hồ.

Cố Trạch Vũ biết là do Nhan Thanh không muốn đám bạn của anh biết đến sự tồn tại của cô, như vậy anh làm sao không lo lắng chứ?! Nhan Thanh giấu người trong lòng ở chỗ nào đó, bản thân anh thì trăm đắng ngàn cay mới bước được vào cuộc sống của cô, sưởi ấm con tim lạnh lẽo của cô, không muốn bởi vì hai người trùng phùng mà thất bại trong gang tấc. Nhưng chìa khóa kết sắt cơ mật của công ty lại nằm trong ngăn bí mật của ví tiền, nếu bị người khác phát hiện sau đó làm thêm một cái, e rằng hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Không thì... anh đi lấy ví tiền trước, tụi em gọi xe về nhà cũng được.” Cả buổi, rốt cuộc Nhan Thanh cũng chậm rãi liên tiếng, đồng thời rút khỏi vòng ôm của Cố Trạch Vũ, khép lại vạt áo.

“Đã nói là cùng đi ăn cơm mà, Nhan Tiểu Thanh!” Cố Trạch Vũ kéo cổ tay cô một phen, “Em ở trên xe chờ anh một lát, anh lấy ví tiền rồi ra.” Nói xong không cho giải thích gì nữa mà kéo vào trong xe.

Chú thích:

(1) Phụng hoàng trống được xem là một biểu tượng quyền lực của một gia đình, cố gắng học hành hơn 10 năm, cuối cùng trở thành “chim phụng hoàng bay ra khỏi vùng núi hẻo lánh”, do đó họ chính là những đứa con trai mang đến ánh sáng hy vọng cho cả một dòng họ. Sau khi họ vào thành phố, cưới “khổng tước mái” (biệt danh của các cô gái thành phố), trải qua cuộc sống ở thành phố, nhưng bởi vì bị thân phận quê mùa ban đầu của họ gây ấn tượng khó phai, khiến tình yêu của họ cùng khổng tước cái nảy sinh ra nhiều loại vấn đề khác nhau.

(2) Tòa tháp Tây ở thành phố Thẩm Dương, tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Trước khi xuống xe, Cố Trạch Vũ khẽ hôn lên đầu Nhan Thanh, “Hai phút lập tức quay lại.”

Nhưng lần đợi này lại mất mấy tiếng đồng hồ!

Động cơ xe vẫn luôn nổ, máy điều hòa vẫn ấm, mùi xăng quanh quần ngay chóp mũi như có như không, trong dạ dày cũng bắt đầu bất ổn.

Nhan Thanh mở hé cửa xe, gió lạnh lùa vào khiến cô rùng mình, lập tức đau đầu như muốn nứt ra. Vì vậy, cô dứt khoát đẩy cửa bước xuống xe, đứng đằng trước bậc thềm, sau đó nhìn bên ngoài hội sở trang hoàng lộng lẫy thắm vận nội công... Tên Cố Trạch Vũ đúng là thuộc giống lừa, một khi ra ngoài thì không quay lại! Chắc bên trong toàn rượu ngon gái đẹp, da thịt trơn bóng thơm tho, khiến anh ta vui đến quên cả trời đất.

Đang muốn đi qua, liền trông thấy *Cố Dĩ Lưu* (con lừa hoang họ Cố) bị một đám người vây quanh như sao vây quanh trăng sáng, đang chậm rãi băng qua đường lớn.

Trong lòng Nhan Thanh không muốn đụng độ với đám bạn cậu ấm của anh, sau khi ngẩn ra, phản ứng đầu tiên chính là vội vã quay lại

xe. Chỉ tiếc có người mồm mép tép nhảy, không đợi cô hành động đã nhìn sang đây, cố ý lớn tiếng nói: “Ừa, đó không phải là Nhan Thanh sao?! Đến cùng Trạch Vũ à? Sao lại không vào trong ngồi một lát?”

Ngay tức khắc dẫn đến một đám người ồn ào ghé mắt vây xem, tìm tòi nghiên cứu, hoài nghi, thích thú, kinh ngạc,... vô cùng kỳ lạ.

Nhan Thanh bị nhìn chòng chọc nên không được tự nhiên, cơ thể cứng đờ nhìn về phía người vừa lên tiếng, trong bụng cực kỳ giận dữ nhưng ngoài mặt lại tươi cười như gió xuân, “Cục trưởng Hàn, đã lâu không gặp!”

Trong đám bạn của Cố Trạch Vũ, chỉ có Hàn Ngọc Phong là biết rõ chút chuyện hư hỏng của hai người họ, hơn nữa rất hay phê bình. Hiện giờ trước mặt nhiều người như vậy lại hét gọi cô như bán cải trắng, một trăm hai mươi phần trăm là cố tình. Nhưng người ta là cục trưởng cục thuế vụ, nghe đâu tháng sau còn được thăng tới tỉnh, tùy tiện tìm một cái cớ là có thể bóp chết mấy công ty nhỏ của các cô. Đắc tội không nổi với quan to, thế nào đi chăng nữa cũng đành chịu đựng.

“Đúng là đã lâu không gặp!” Hàn Ngọc Phong gật đầu, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhận được ánh mắt cảnh cáo của Cố Trạch Vũ thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đổi thành nụ cười nhe răng cái răng tiêu chuẩn.

Cố Trạch Vũ cảnh cáo Hàn Ngọc Phong xong, khi nhìn về phía Nhan Thanh thì ánh mắt từ lạnh băng bén nhọn trở thành dịu dàng như nước, anh nở nụ cười nhàn nhạt với cô, giọng nói trầm thấp du dương, “Bé Thanh... sốt ruột sao?”

Ngay sau đó, ánh mắt của mọi người lại càng thêm nóng bỏng.

Giữa những ánh mắt nóng bỏng đó, Cố Trạch Vũ sai hai bước đi xuống bậc thềm, không xem ai ra gì mà ôm Nhan Thanh vào lòng, che kín lại, “Bên ngoài trời lạnh, sao không chờ ở trong xe.”

Bầu không khí xung quanh dường như ngưng trệ mất hai giây, rồi sau đó là tiếng ồn ào cười nói liên tục không ngừng...

Cô Trạch Vũ cười như cảnh xuân tươi đẹp, Nhan Thanh lại cảm thấy trong lòng bối rối buồn bực... Khiến quan hệ của hai người họ bị phơi bày ở đây, trước đám con ông cháu cha này cũng đủ nguy hiểm chết người rồi, bây giờ lại còn công khai ân ái, có cần thiết như vậy không. Nói không chừng mai kia vỡ lở ra sẽ có người nói cô là trèo cao câu rùa vàng. Đây là còn dễ nghe, khó nghe hơn như mấy lời cô được cậu ấm bao nuôi cũng có thể truyền ra, là một trong số những bông hoa nổi tiếng bên ngoài mà cậu hai nhà họ Cố quyền luyến, không có gì hay để quan tâm nhưng sao cô lại phải lẩn vào trong đó! Da mặt cô đâu có dày như anh, có làm nổi áo chống đạn hay không!

Nhan Thanh cảm giận giơ tay đẩy đẩy ngực anh ra, lại phát hiện Cố Trạch Vũ càng ôm chặt hơn. Đang muốn néo anh một cái, chợt nghe thấy một giọng nam trầm thối nhẹ vào tai cô, dường như mang theo thỉnh cầu nũng nịu, “Bé Thanh à, trước mặt nhiều người như vậy, tốt xấu gì cũng cho anh chút thể diện được không? Anh cam đoan khi họ trở về sẽ giữ mồm giữ miệng mà.”

Cô đành vậy, không phản kháng nữa nhưng lại thấy không cam lòng, đành phải hậm hực quay đầu vào ngực anh, chuyển tầm mắt về hướng khác. Kế tiếp, ngay tại khoảnh khắc đó, dưới ánh đèn leo lét, một gương mặt vừa lạ vừa quen đập vào con ngươi trong veo.

Cơ thể Nhan Thanh run lên, trong đầu hỗn loạn, chỉ cảm thấy chỗ ngực đau nhói,... Mục Thành...

Nhan Thanh có một dự cảm, sau cái đêm thoáng trùng phùng đó, Mục Thành sẽ tìm đến cô. Nhưng mà không ngờ rằng, anh ta lại đến nhanh như vậy.

Dưới bậc thềm trước cửa công ty, anh ta chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn cô chăm chú, nụ cười vẫn ấm áp như thế, “Tiểu

Thanh... Lâu rồi không gặp.”

Nhan Thanh giật mình sửng sò, sau đó nhìn anh ta giống như tắt tiếng, không có phản ứng gì.

Trên đường sá buổi hoàng hôn cuối thu, lá cây ngô đồng vàng rực, những chiếc xe thương vụ màu đen qua lại, còn có người đàn ông cao lớn đứng ngược chiều ánh sáng. Hết thấy đều đẹp để khiến người ta sáng khoái, nhưng lại làm cho trong lòng Nhan Thanh dâng lên nỗi khổ sở.

Gương mặt quen thuộc, giọng nói quen thuộc, chỉ tiếc là người ở trước mắt không còn là người vì để ăn một chén cháo cô thích liền đạp xe chở cô đi qua nửa vòng thành phố lúc trước.

“Mục Thành...” Sau một lúc lâu, rốt cuộc Nhan Thanh cũng tìm lại tiếng nói của chính mình, “Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Tạm dừng trong giây lát, giọng điệu của cô lại trở nên mỉa mai, “Hiện giờ tôi nên xưng hô thế nào với anh? Tổng giám đốc Mục? Bây giờ anh đúng là thần thông quảng đại nha, ngay cả người bình thường như tôi cũng có thể moi ra được với tốc độ như vậy!” Sau đó liền quay đi, không muốn nhìn anh ta thêm nữa.

Từ sau khi hai người hoàn toàn chia tay, cô liền thay đổi hết tất cả phương thức liên lạc, kể cả bạn bè chung của cả hai cũng không liên lạc nữa, thậm chí ngay cả tài khoản chơi game rất lâu của mỗi người cũng xóa bỏ.

Mục Thành nhìn sườn mặt lãnh đạm của cô, trong mắt lại hiện lên một chút ám áp, “Tiểu Thanh, em biết không, mỗi lần lúc em rơi vào trạng thái phòng bị, lời nói sẽ biến hóa nhiều, hơn nữa tốc độ nói chuyện cũng nhanh gấp đôi bình thường.” Nói xong, anh ta mỉm cười vui vẻ, “Chẳng qua là cảm ơn trời đất, anh còn tưởng em sẽ xem anh là không khí như buổi tối hôm trước vậy.”

Buổi tối hôm trước...

Thật ra chính cô cũng không dám tin, sao cô lại có khả năng tê liệt chính mình, nhìn anh ta như nhìn một người qua đường. Không sao cả là thật, hay là bởi vì Cố Trạch Vũ vẫn luôn ở bên cô...

Cố Trạch Vũ... Ánh mắt Nhan Thanh dần dần ngơ ngẩn, giống như bỗng nhiên muốn nhìn thấy anh ngay tức khắc.

“Tiểu Thanh?” Mục Thành khẽ gọi tâm tư cô quay lại, trong mắt chợt xẹt qua một tia u ám.

“Anh tìm tôi có chuyện sao?”

“Không có chuyện gì thì không thể ôn lại chuyện xưa sao?”

“Cái này không cần thiết.” Nhan Thanh nhếch môi, mỉm cười lễ phép mà xa cách, “Chuyện không vui, tôi không thích nhớ quá lâu.” Nói xong liền vòng qua anh ta, chậm rãi bước xuống bậc thang.

Tiếp đó, khi hai người lướt qua sát nhau, cô nghe thấy tiếng thở dài nặng nề của anh ta vang lên bên tai, “Tiểu Thanh... rời khỏi Cố Trạch Vũ đi! Hắn không thích hợp với em!”

Nhan Thanh dừng bước, quay phắt lại, ánh mắt nhìn anh ta mang theo chút nham hiểm, “Anh ấy không thích hợp với tôi?! Vậy người thích hợp với tôi?! Là anh sao?”

“Tiểu Thanh, anh chỉ muốn tốt cho em.”

“Xin lỗi tôi không nhận nổi!”

“Hai người, trước giờ không cùng một thế giới.”

“Hai chúng tôi có cùng một thế giới hay không cũng không liên quan đến anh!”

“Tiểu Thanh, cho dù chúng ta đã chia tay, nhưng anh lúc nào cũng hy vọng em hạnh phúc! Địa vị bên ngoài của Cố Trạch Vũ, hơn nữa

bối cảnh gia thế của hắn như vậy, hắn có thể có mấy phần thật lòng với em. Em và hắn bên nhau, chỉ không cần thận một chút sẽ mất hết danh dự!”

“Vậy sao?!” Trong mắt Nhan Thanh hiện lên một chút khinh thường, “Làm sao anh biết anh ấy không thật lòng với tôi?! Làm sao vậy Mục Thành? Anh có thể lấy cô chủ giàu sang để thăng quan tiến chức, chẳng lẽ tôi không thể sao?”

“Nhan Thanh!” Mục Thành gầm nhẹ, trong ánh mắt có sự tức giận ngấm ngấm, “Anh biết em hận anh! Nhưng anh không thể khoanh tay ngồi nhìn em chịu thiệt thòi, em có biết, Cố Trạch Vũ... hắn có vị hôn thê môn đăng hộ đối rồi hay không?”

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Lần gặp mặt ngắn ngủi này, cuối cùng vẫn kết thúc trong sự châm chọc của Nhan Thanh và sự im lặng đau khổ của Mục Thành.

Khi cô xoay người bỏ đi, bóng lưng lạnh lùng mà dứt khoát, nhưng trong lòng có bao nhiêu hoảng sợ chiếm giữ, chung quy chỉ có mình cô biết.

Lúc Nhan Thanh về đến nhà, Cố Trạch Vũ vẫn chưa về. Ánh sáng u ám trong phòng khách, vắng vẻ không có tí hơi người. Tùy tiện ném ba lô xuống đất, ngay cả áo khoác cũng không cởi liền cuộn mình trong ghế sofa. Sau đó nhắm mắt lại, một tay che mặt, chỉ cảm thấy mệt mỏi không tả nổi.

Cô không biết Cố Trạch Vũ có thật sự có vị hôn thê môn đăng hộ đối đúng như lời của Mục Thành nói hay không. Thế nhưng cô cũng biết được một chút... chính là trong lòng Cố Trạch Vũ phải có cất giấu một người.

Bởi vì cô từng vô tình phát hiện ra một tấm ảnh trong cuốn sách bìa cứng ở trong góc giá sách của Cố Trạch Vũ. Tấm ảnh có hơi ngả màu, người bên trong xinh đẹp động lòng người, vẻ ngoài hấp dẫn, mang theo một vẻ đẹp gần như hoàn mỹ, có khả năng khiến bất cứ ai cũng cảm thấy mặt cảm tự ti.

Tại sao Cố Trạch Vũ lại không tiến tới với cô gái xinh đẹp kia, cô không biết, cũng không muốn biết. Nhưng ít ra cô cũng hiểu được, cho dù trong lòng Cố Trạch Vũ có người nào đi chăng nữa, người đàn ông như anh ấy, dù sao cô cũng không có đủ khả năng để nhận.

Quan hệ bắt đầu do tình cờ, rồi tình cờ chấm dứt cũng không phải là không tốt.

Không động lòng sẽ không quan tâm, không quan tâm sẽ không bị tổn thương.

Hôm nay Cố Trạch Vũ có hai bữa tiệc xã giao không từ chối được, lúc thoát khỏi bàn rượu về đến nhà đã sắp mười hai giờ khuya.

Lúc vào cửa thì tối thui, cho rằng Nhan Thanh đã ngủ, nhưng khi anh nhẹ chân lần mò đi vào trong phòng ngủ mới phát hiện, cô nàng này căn bản chưa ngủ. Chỉ là khi bật đèn tường lên, thấy cô đang khoác áo ngủ của anh, ngồi trên giường xì xụp ăn mỳ ăn liền, trông rất buồn cười.

Cố Trạch Vũ ngăn người nhìn cô, lập tức “phụt” một tiếng, bật cười.

Nhan Thanh bớt chút thời gian nâng mí mắt liếc anh một cái, phát

âm không rõ: “Cười, anh cười cái gì?!”

“Đương nhiên là cười em rồi!” Cố Trạch Vũ nhíu mày, tháo cà-vạt cởi áo vét ra, đi đến trước giường lấy tay chỉ nhẹ vào trán của Nhan Thanh, “Nhóc con, nửa đêm khuya khoắt không lo đi ngủ mà còn ngồi đây ăn vụng, em thuộc giống chuột sao?”

“Anh mới là con chuột đó! Đói bụng mà không cho người ta ăn lót dạ sao!”

“Chưa ăn cơm tối hả?”

“Ừ.” Nhan Thanh gật đầu, “Hôm nay mệt quá, về nhà liền ngủ, do đói bụng mới tỉnh dậy.”

Trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay to, Cố Trạch Vũ cầm tô mỳ ăn liền của cô đặt sang một bên, “Đừng ăn thứ này, không có chất dinh dưỡng. Để anh đi nấu cho em chút cháo.”

Nhan Thanh cũng không giành lại, rút tờ khăn giấy ở đầu giường, lau miệng rồi nói: “Không cầu đâu, em sắp ăn xong rồi, cũng đã no. Em chế một gói rươi lặn!” Giọng nói ngắc ngứ, hình như mang theo chút giọng mũi.

Cố Trạch Vũ không khỏi nhíu mày, “Bé Thanh, có phải em bị cảm không?” Lúc này anh nghe cảm thấy có chút bất thường, còn tưởng nguyên nhân là do vừa ăn vừa nói chứ.

Nhan Thanh sững sờ khi bị anh hỏi như vậy, vẻ mặt không tin, “Đâu có, sao vậy?” Nói xong lại không kiềm được mà ho khan hai tiếng.

“Cổ họng khó chịu à?”

“Chắc là ăn mặn quá.” Nhan Thanh dừng một chút, cố gắng nuốt nước miếng, “Hình như đúng là hơi đau.” Vừa dứt lời, liền cảm thấy trên đầu có gì đó lạnh lạnh.

Nhiệt độ nóng hồi có thể ủi được bàn tay anh, lông mày rậm của Cố Trạch Vũ lập tức vặn thành hình chữ “xuyên” (川), “Em sốt rồi!” Sau đó không nói gì thêm lập tức kéo đồ qua khoát lên người Nhan Thanh, “Đi, theo anh đến bệnh viện!”

Từ nhà đến bệnh viện nhanh nhất cũng phải mất khoảng hai mươi phút.

Khi mới từ nhà đi ra, Nhan Thanh còn chưa cảm thấy có gì quá khó chịu, chu môi không tình nguyện, phàn nàn Cố Trạch Vũ phiền phức. Nhưng khi xe chạy được nửa đường, hình như tình hình lập tức nặng thêm.

Cô ỉu xiu tựa vào ghế phụ lái, chỉ cảm thấy tầm mắt lờ mờ, mắt thẳng bằng, toàn thân đau nhứt nóng lạnh xen kẽ, đúng là cả người giống như sắp chết.

Cây kim trên đồng hồ gần như đã tăng lên 100km/h, Cố Trạch Vũ loáng thoáng nghe thấy tiếng rên khẽ khẽ ở bên tai, chú ý liếc nhìn người bên cạnh qua kính chiếu hậu, đau lòng nhú mày, “Bé Thanh à, em ráng chịu đựng, sẽ đến ngay thôi.” Nói xong, dứt khoát trực tiếp đạp mạnh chân ga.

Viện trưởng bệnh viện quân đội đương nhiệm vốn dĩ đã từng là bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho ông Cố lúc ở Bắc Kinh, cậu hai nhà họ Cố trước khi đi đã điện thoại cho viện trưởng trước. Chủ ý của anh chỉ muốn khiến đối phương nói một tiếng với cấp dưới là được, để cho người quanh năm suốt tháng không đến bệnh viện lần nào như anh không phải rối loạn. Ai có thể ngờ được rằng người ta lại sắp xếp xong xuôi hết cả.

Cho nên khi chiếc xe mang biển số 12345 sáng chói vừa mới chạy vào cổng bệnh viện, ngài viện trưởng liền lập tức dẫn theo một đội ngũ y bác sĩ chạy ra đón.

Lúc này Nhan Thanh sốt cao, ý thức đã có chút mơ hồ. Lúc hộ sĩ đỡ cô lên cáng cứu thương, cô chỉ mở nửa mắt rên hừ hừ, sau đó lại

hôn mê.

Cố Trạch Vũ sợ đến mức tim đập thành thịch, cô rơi vào trạng thái nửa hôn mê, là bệnh cấp tính gì đó hay bị làm sao nữa?!

Hầu như tất cả các bác sĩ thuộc phòng ban có liên quan đều bị tìm đến hội chẩn, thậm chí có hai bác sĩ còn bị lôi từ trong chẩn dậy. Kết quả thu được cuối cùng chỉ là vấn đề của bệnh nhân không lớn, chỉ là cảm lạnh, hơn nữa gần đây do mệt mỏi quá độ làm giảm sức đề kháng nên mới có thể bị sốt cao như vậy. Tiêm một chút kháng sinh và thuốc tăng cường sức đề kháng là được, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ không sao.

Cố Trạch Vũ nghe thấy Nhan Thanh không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm. Vào lúc này đang nhìn một phòng toàn chủ nhiệm chuyên gia, cũng cảm thấy nửa đêm nửa hôm mà mình lại làm ra chuyện lớn như vậy, có hơi chuyện bé xé to.

Vì vậy, Cố Trạch Vũ ho nhẹ một tiếng, gật đầu với mọi người, sau đó nhìn về phía viện trưởng, “Viện trưởng Cố, hôm nay thật sự là làm phiền ông cùng cách vị ở đây. Thời gian địa điểm tùy ông chọn, khi trở về tôi sẽ đích thân mời các vị.”

“Đâu có sao, tổng giám đốc Cố quá khách sáo rồi!” Viện trưởng Cố vội vàng từ chối, “Nhân viên y tế mà, chữa bệnh cứu người là nhiệm vụ của chúng tôi, nên làm mà.”

Trong lòng Cố Trạch Vũ biết, hàng ngày đám chuyên gia này đâu có khả năng làm những việc thế này, nhưng lời cảm ơn nói nhiều quá cũng không có ý nghĩa, anh cười cười, “Vậy tình nghĩa này để sau này trả.” Nói xong liền đứng dậy đưa tay về phía viện trưởng Cố.

Viện trưởng Cố vội vàng đứng lên, bắt tay với anh, “Tổng giám đốc Cố còn có yêu cầu gì, cứ việc căn dặn, tôi nhất định làm theo.”

“Được rồi, vậy tôi đi trước.”

Sau khi Nhan Thanh làm kiểm tra đơn giản xong, trực tiếp đưa thẳng vào phòng VIP để truyền nước.

Từ đầu đến cuối cô đều ngủ mơ mơ màng màng, khi Cố Trạch Vũ vào phòng thì động tác đặc biệt nhẹ nhàng, đứng trước giường đưa tay sờ trán cô, phát hiện nhiệt độ giảm không ít, không kiềm được thở dài. Sau đó cởi áo khoác ngoài ra, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh Nhan Thanh, cũng mơ màng ngủ thiếp đi.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Cô nàng Nhan Thanh dòm mảnh mai yếu đuối, nhưng khả năng phục hồi sức khỏe lại đặc biệt tốt. Lúc sốt cao đến nỗi thần trí mơ hồ, kết quả nửa đêm đến sáng truyền vào hai chai nước, chưa đến sáng sớm hôm sau nhiệt độ đã hạ xuống mức hoàn toàn bình thường.

Lúc cô tỉnh lại, Cố Trạch Vũ không có ở bên cạnh, nhìn thấy xung quanh xa lạ, đầu đầu cũng trắng toát thì hết hoảng chóp chóp mắt, liền nhớ lại tình trạng hỗn loạn và nguy hiểm tối qua, ngay sau đó phịch một tiếng, từ trên giường bật dậy.

Khi y tá đến rút kim vừa bước vào, đúng lúc nhìn thấy một màn như xác chết sống lại của cô, sợ đến mức nhảy dựng lên. Biết người ở phòng bệnh này là do viện trưởng đích thân đón tiếp vào tối qua, không thể thờ ơ, vội vàng cao giọng dặn dò cô, “Ôi, kim! Kim trên tay còn chưa rút ra! Cẩn thận kéo thủng!”

Nhan Thanh sửng sờ, lúc này mới cảm thấy mu bàn tay đau đến bất thường. Cúi đầu nhìn thoáng qua, không đợi y tá lại đây, liền trực tiếp thành thạo rút kim của mình ra, ấn mu bàn tay rồi hỏi y tá, “Bây giờ là mấy giờ?”

Y tá bị động tác mạnh mẽ của cô làm cho sợ ngây người, giật mình ngẩn người giây lát mới có phản ứng, “7 giờ 20 phút.”

“Hôm nay là ngày 16 có đúng không?”

“Vâng.”

“Trời đất!” Nhan Thanh ngửa mặt vỗ đầu, miệng liên tục than thở, “Thôi xong rồi, xong rồi!” Vén chăn chưa kịp xuống giường, chợt nghe thấy giọng nói tràn đầy hoài nghi của Cố Trạch Vũ từ ngoài cửa truyền đến...

“Xong cái gì?!”

Nhan Thanh ngẩng đầu liếc anh một cái, vừa tìm giày ở xung quanh giường, vừa nhanh chóng giải thích với anh, “Chiều này có một buổi đấu thầu, em bận rộn với dự án đó suốt mấy tháng cũng chỉ chờ đợi ngày hôm nay, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc!”

Cố Trạch Vũ khoát tay ra hiệu với y tá ra ngoài trước, “Đấu thầu vụ quảng cáo sản phẩm mới của điện tử Thiên Thịnh?”

“Chính xác!” Nhan Thanh trả lời vội vàng lưu loát, tìm không thấy giày nên để chân trần nhảy xuống đất, chuẩn bị thay đồ trước, “Cố Trạch Vũ, giày em đâu?”

Kết quả vừa dứt lời thì cơ thể liền bay lên không, bị Cố Trạch Vũ bế bổng lên.

“Á—” Nhan Thanh hét chói tai, theo bản năng ôm lấy cổ anh, trong lòng tràn đầy bất mãn và oán giận, “Anh muốn hù chết em à!”

“Anh không nở đâu!” Về mặt Cố Trạch Vũ có vài phần xấu xa mờ ám, giọng nói cũng bỗng nhiên khàn khàn, “Anh chỉ biết yêu chết em thôi!”

“Anh...” Nhan Thanh xấu hổ và giận dữ, đánh mạnh mấy phát lên vai anh, “Cố Trạch Vũ, anh đặt em xuống mau lên. Nếu không về nhà thay đồ lấy tài liệu, em sẽ muộn mắt!”

“Được... thả em xuống!” Cố Trạch Vũ cười một tiếng, lực ở cánh tay không nặng không nhẹ mà đặt cô lại trên giường, sau đó trực tiếp nghiêng người nằm xuống, đè cô dưới thân.

Nhan Thanh liều mạng đẩy anh, “Cố Trạch Vũ, tránh ra... đừng...”

Một nụ hôn nồng nàn say mê che kín cái miệng nhỏ nhắn tái nhợt của cô. Cố Trạch Vũ gần như bóc lột hết tất cả không khí trong phổi cô, cuối cùng cũng từ bi buông tha đôi môi mềm mại đó, cảm thấy thỏa mãn, liếm liếm môi cười nói, “Nhóc con, còn dám làm ồn không? Làm ồn nữa thì chúng ta sẽ tiếp tục!”

Hai má Nhan Thanh đỏ bừng, hít từng ngụm không khí trong lành, đợi đến khi bình tĩnh lại, cực kỳ giận dữ liếc anh, “Cố... Trạch... Vũ...”

“Hả?” Cố Trạch Vũ vui vẻ nhếch mày, bày ra bộ dạng xin gì được nấy.

“Anh ra ngoài cho em! Lập tức! Ngay lập tức!”

“Anh đến chăm sóc em mà?”

Nhan Thanh vận nội công, “Bây giờ em cho anh hai lựa chọn, A: Dẫn em về nhà lấy tài liệu, đi đấu thầu. B: Đừng nghĩ bò lên giường của em trong một tháng!”

“Ha ha...” Cố Trạch Vũ bật cười sáng lạn, “Bé Thanh à, chi bằng anh cho em lựa chọn thứ ba nhé, nếu em tiếp tục gây gổ với anh, sẽ

không tốt cho việc dưỡng bệnh đâu. Anh sẽ gọi người đến thu mua công ty quảng cáo nhỏ xíu đó, đổi thành công ty thu phế liệu, kế tiếp để cho mấy người làm trong đó đều ăn không khí ở trên đường ha!”

... Dưới đủ loại đe dọa và dụ dỗ của Cố Trạch Vũ, Nhan Thanh không thể không ở lại bệnh viện quan sát ba ngày.

Ba ngày sau, lúc cô trở về công ty, lại bất ngờ phát hiện công việc của mình chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất... Dự án đấu thầu cạnh tranh quảng cáo của điện tử Thiên Thịnh đã thành công thắng được, căn cứ vào nhóm dự thầu, công ty cố ý thành lập một tổ hạng mục. Nhưng người chủ lực là Nhan Thanh lúc trước, lại không thuộc trong tổ này.

Chuyện bi kịch hơn nữa còn ở phía sau, trong lúc cô nằm viện thì bộ phận thiết kế lại tiến hành một cuộc chỉnh đốn nhân sự, trực tiếp điều chuyển cô ra ngoài, điều vào làm ở tổng bộ, chịu sự phân công của ông chủ.

Lúc Nhan Thanh vừa nghe được tin này, nghĩ rằng đồng nghiệp đang nói đùa, còn hùa theo đùa giỡn mấy câu. Cho đến khi quản lý hét lệnh điều chuyển của bộ phận nhân sự vào tay cô, cuối cùng cô cũng không cười nổi nữa. Chỉ cảm thấy như sét đánh trên đỉnh đầu, sau đó trên đầu xẹt ra ánh sáng rực rỡ.

“Quản lý?! Tại sao lại như vậy?!” Nhan Thanh cầm tờ giấy mỏng đó, vẫn không chịu chấp nhận sự thật, “Em không phạm phải bất cứ sai lầm nào trong công việc mà!”

Quản lý bộ phận thiết kế cũng lắc đầu thở dài, “Thật ra tôi cũng không muốn để em đi! Vào công ty một lượt, em thuộc dạng cần mẫn lanh lợi! Nhưng Tiểu Nhan à, lần này do đích thân ông tổng bỏ nhiệm em, tôi chịu bó tay!”

“Tại sao?!”

“Ông tổng nói bởi vì dự án đấu thầu lần này em biểu hiện rất xuất

sắc, năng lực vượt trội, cho nên định đích thân bồi dưỡng em!”

Bồi dưỡng em gái ông đó!

Bình thường cũng không thấy ông tổng chú ý đến cô. Hơn nữa, có ai đặt nhà thiết kế ở tổng bộ rồi bồi dưỡng không!

Nhan Thanh hít một hơi thật sâu, ngấm ngấm chịu đựng mấy lần, mới không xé tờ lệnh điều động đáng thương ấy thành từng mảnh vụn.

“Tiểu Nhan à...” Quản lý bộ phận thiết kế thấy sắc mặt cô không tốt, đắn đo nên khuyên nhủ cô thế nào: “Thật ra làm ở chỗ nào cũng như nhau, thanh niên làm nhiều công việc một chút, cũng có thể học hỏi được nhiều kinh nghiệm mà, có thêm kiến thức phong phú cho chính mình.”

“Không sao, quản lý!” Nhan Thanh gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười tươi rói, “Cám ơn quản lý! Nhưng mà em vẫn muốn đích thân đến tìm ông tổng một chuyến.”

Công ty quảng cáo T mà Nhan Thanh làm việc được tính là lâu đời nhất trong ngành này. Từ một nhà làm bảng hiệu mỹ thuật dựng nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, còn làm được đến quy mô như hiện tại.

Ông tổng làm kinh doanh từ những năm 1980 trở đi, hiện giờ cũng đã ngoài năm mươi tuổi. Ấn tượng đầu tiên như một người chủ nhà bên hiền lành chất phát, nhưng bên trong lại là người khôn khéo, thấu đáo.

Khi Nhan Thanh đến văn phòng tổng giám đốc, cửa phòng đang mở, người bên trong ngồi sau bàn làm việc đang nói điện thoại với ai đó, có vẻ cúi đầu khom lưng, hơi có chút ý nịnh nọt.

Lúc này tất nhiên không phải thời cơ để xuất hiện.

Cô dừng chân ngay sát cửa, đang do dự xem có nên tránh đi không, ông tổng đã nhìn về phía cô. Vừa vẫy tay ra hiệu cô tiến vào, vừa cúp điện thoại. Sau đó nở một nụ cười tươi rói, cười đến nỗi có thể gọi trăm hoa đua nở, ý xuân dạt dào, “Tiểu Nhan à, ngồi đi. Công việc mới thế nào? Bắt đầu nhanh quá sao?”

“Tổng giám đốc Hà!” Nhan Thanh không ngồi xuống, mà đứng bình tĩnh trước bàn làm việc của ông, vẻ mặt nghiêm túc kiên định, “Tôi muốn, tôi muốn quay về làm việc ở bộ phận thiết kế.”

“Công việc ở tổng bộ không tốt sao?”

“Rất tốt, nhưng tôi không thích.”

“Làm việc thôi mà, có cái gì thích hay không thích chứ! Chỗ đó kiếm không ít hơn bộ phận thiết kế đâu, công việc cũng nhàn hạ hơn. Là con gái mà, liều mạng như vậy để làm gì. Coi chừng mau già!”

“Nhưng mà tổng giám đốc Hà, dù sao chuyên môn và hứng thú của tôi đều ở chỗ đó. Bây giờ tôi còn trẻ, liều mạng vài năm thì không có gì không tốt! Hơn nữa, tôi nghĩ lúc trước công ty tuyển dụng tôi, hẳn là nhắm trúng năng lực chuyên môn của tôi. Thật tình tôi rất muốn quay về bộ phận thiết kế, hơn nữa tôi có lòng tin, ở đó tôi có thể sáng tạo ra giá trị lớn hơn nữa. Cho nên, hy vọng ông có thể thành toàn cho tôi.”

“Thanh niên tốt, cũng rất nhiệt tình xông pha!” Tổng giám đốc Hà dựa vào ghế, cười híp mắt, trong mắt lóe sáng, “Tiểu Nhan, tôi biết rõ năng lực chuyên môn của cô. Nhưng nếu để cô quay về bộ phận thiết kế, đoán chừng chưa đến tháng sau, giá trị mà cô nói liền biến thành sáng tạo cho người khác, không có nửa hào tiền nào liên quan đến tôi!”

Nhan Thanh sững sốt, tim đập dồn dập một chút, “Tổng giám đốc Hà... Lời này của ông là có ý gì...”

Tổng giám đốc Hà mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, sau đó nhìn Nhan Thanh bỗng nhiên hạ thấp giọng nói, “Tiểu Nhan, lúc trở về thay tôi hỏi thăm tổng giám đốc Cố...”

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Ngay bây giờ, chuyện Nhan Thanh muốn làm nhất chính là lập tức chạy đến trước mặt Cố Trạch Vũ, giơ hai tay lên, sau đó... tàn nhẫn bóp chết anh!

Đương nhiên, chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Cô cũng đâu có can đảm chạy đến công ty anh để làm ẩm ỹ một trận, để chuyện cô và cậu hai họ Cố sống chung với nhau bị phơi bày, mọi người đều biết. Sau đó, trong khi bị nói xấu sau lưng, mẹ cô sẽ vung chày cán bột đánh gãy chân cô.

Cho nên, chuyện duy nhất bây giờ cô có thể làm chính là đứng trong cầu thang an toàn vắng người qua lại, chọc vào màn hình điện thoại di động, gõ từng số từng số trong chuỗi số điện thoại thuộc nằm lòng kia. Mỗi một cú chọc đều như muốn đâm thủng màn hình.

Cô thề, cô nhất định phải mắng Cố Trạch Vũ một trận xối xả, để anh thu hồi sự uy hiếp với ông tổng, sau đó để anh ngủ trên sàn nhà một tháng!

Chỉ tiếc là khi cô nhấn con số cuối cùng, còn chưa kịp nhấn nút gọi

đi, điện thoại liền rung lên.

Là điện thoại của dì hai cô gọi đến. Nhan Thanh sửng sờ, sau khi bắt máy định mở miệng “a lô”, bên kia liền như quả bom bắn phá qua đây...

“Này, Thanh Thanh à, dì hai của con đây. Dì báo với con chuyện này, bây giờ con nhanh chóng về nhà gấp, ba con bị xuất huyết não té xỉu phải nhập viện!”

Nhan Thanh bị chấn động đến mù mờ, đợi đến sau khi có phản ứng lại, liền không kiềm được nước mắt, rớt lã chã, “Dì hai... Dì nói gì vậy?! Ba con bị xuất huyết não?! Là chuyện hồi nào?!”

“Sáng nay, người đã được đưa đến bệnh viện rồi, tình trạng cũng xem như ổn định, con đừng sốt ruột quá!”

“Được rồi, con biết rồi.” Nhan Thanh hít một hơi, lau nước mắt, xoay người ra khỏi cầu thang an toàn, “Là bệnh viện nào vậy dì?”

“Là bệnh viện trung tâm.”

“Dạ, con về liền!”

Nhan Thanh không đến bộ phận nhân sự, mà trực tiếp xin tổng giám đốc Hà cho nghỉ phép một tuần.

Có lẽ nguyên nhân do Cố Trạch Vũ, ông tổng đặc biệt thoải mái phê duyệt, thậm chí còn nói với cô vô cùng quan tâm: “Nếu một tuần không đủ, cô trực tiếp gọi điện thoại đến bộ phận nhân sự xin nghỉ phép thêm là được, người lớn tuổi phục hồi chậm lắm, săn sóc cho ba cô thật tốt nhé. Còn chuyện công việc, không vội đâu!”

Sau khi Nhan Thanh nhận điện thoại xong thì tâm tư rối loạn, ước gì có thể mọc thêm hai cánh để bay về nhà thật nhanh, từ thành phố T

đến quê cô không có xe đò.

Cô dùng mạng trong văn phòng để đặt vé xe lửa, sau khi đến ngân hàng rút tiền xong, cô chạy về nhà vội vàng thu dọn vài bộ quần áo để thay đổi.

Lúc ra cửa, cô do dự, cô đi lần này ít nhất cũng mất một tuần lễ, có nên gọi điện báo một tiếng với Cố Trạch Vũ hay không? Nhưng cô lập tức bỏ ngay suy nghĩ này. Gần nửa năm nay, Cố Trạch Vũ có hơi khác thường, không nói đến việc thường xuyên chỉ tay năm ngón, quản đông quản tây với cô; lúc này lại có thể trực tiếp can thiệp vào công việc của cô không chút nề mặt.

Bệnh hoạn! Không lợi dụng cơ hội này lạnh nhạt với anh, anh sẽ không biết sự lợi hại của cô.

Vì thế, cô nhìn hai con cá vàng trong bể cá trước cửa sổ “hừ” một tiếng, như giận dữ mà đóng sầm cửa lại thật mạnh.

Trên đường đến ga xe lửa phải bắt hai lần xe, Nhan Thanh lấy được vé xe liền liền mạng chạy như điên qua cửa soát vé, khi lên xe chưa đến một giây đồng hồ, xe lửa liền từ từ chuyển bánh.

Bao nhiêu năm không vận động mạnh như vậy...

Tim đập “thình thịch” nhảy đến cổ họng, cô ngửa đầu dựa vào cửa nhà vệ sinh ở trên xe, vừa nhủ thầm “nguy hiểm thật”, vừa thở hổn hển, thật lâu sau mới bình thường trở lại.

Sau đó, ngay lúc cô đang chuẩn bị đi vào toa khách để tìm chỗ ngồi của mình, một giọng nữ ngạc nhiên vang lên bên cạnh cô, “Nhan Thanh?! Đúng là cậu rồi!”

Nhan Thanh nghe tiếng gọi thì giật mình, đồng thời quay đầu nhìn về phía đối phương, bên môi nổi lên nụ cười lãnh đạm như thói quen, giọng điệu mỉa mai, “Trần Hân Uyển, lại gặp cậu!”

Đời này, có hai người mà Nhan Thanh không muốn nhìn thấy nhất, một là Mục Thành, người mà cô từng yêu thương, cũng từng rất hận; người còn lại chính là... Trần Hân Uyển.

Đã từng trải qua năm tháng thanh xuân, những năm tháng như tác phẩm ưu tú ấy, có một người gắn bó thân mật, có thể bao dung khuyết điểm của bạn, tính khí của bạn, cùng bạn ra vào vườn trường, cùng ôn tập bài vở, cùng nhau khóc cùng nhau cười, cùng nhau xẻ chia những bí mật nhỏ nhỏ, những rung động ngây thơ trong lòng.

Mà Trần Hân Uyển, chính là một người sắm vai như thế trong cuộc đời của Nhan Thanh vào lúc đó.

Thậm chí, Nhan Thanh đã từng nói như vậy: Hân Tử, ở trong lòng mình, ai cũng không quan trọng bằng cậu! Cậu chính là ông chồng mà mình cảm thấy hợp ý nhất, chân mày mình cũng không có cơ hội nhíu lại chút nào!

Nhưng mà, lời đó như điềm báo chuyện xui!

Cuối cùng, Trần Hân Uyển thật sự biến thành nguyên nhân chủ yếu khiến hai người họ mỗi người một hướng.

Nhiều lúc, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói, đúng là không thể nói bậy!

Nhan Thanh không phải là người có trí nhớ tốt.

Nhưng khi con người ta còn sống, lại luôn luôn có vài thứ bất luận thế nào cũng vĩnh viễn không thể quên.

Cho nên, từ trước đến nay, Nhan Thanh vẫn nhớ như in cái ngày của ba năm về trước, Trần Hân Uyển cầm giấy xét nghiệm, ở trước mặt cô khóc thút thít.

Cô ta nói: “Thanh Thanh, mình có thai. Đứa bé là của Mục Thành!”

Cô ta còn nói: “Lần đầu tiên gặp gỡ, mình liền thật lòng thích anh ấy! Xin lỗi cậu, tội mình không tìm lòng nổi. Từ nhỏ đến lớn đều là mình nhường cậu, giờ cậu nhường cho mình một lần được không?”

Nhưng chuyện tình cảm, làm sao có thể nói nhường là nhường đây?!

Thời điểm ấy, Nhan Thanh chỉ cảm thấy cả thế giới cứ như vậy mà sụp đổ. Người mình yêu nhất và người bạn thân thiết nhất lại ngấm ngầm đâm sau lưng mình một dao, còn có chuyện gì khiến cho người ta tuyệt vọng hơn chuyện này chứ?

Nhưng Nhan Thanh cũng là người kiêu hãnh quật cường. Tình cảm nghiêm túc bỏ ra cho dù không được hồi đáp, nhưng tuyệt đối không tha cho một hạt cát!

Cô không oán trách hay làm nhục Trần Hân Uyển, càng không nổi điên hay gây gổ với Mục Thành.

Lời chia tay chỉ có bốn câu, lại như một lưỡi dao sắc bén, cắt vào cô đến máu chảy đầm đìa...

“Anh và Trần Hân Uyển...”

“Tiểu Thanh, anh xin lỗi!”

“Em biết rồi.”

“Thật sự xin lỗi em!”

“Tạm biệt!”

Mục Thành, tạm biệt. Chỉ mong từ nay về sau, không bao giờ... gặp lại nhau nữa...

Nhớ lại sự lắc lư đột ngột của xe lửa, cắt ngang dòng suy nghĩ.

Nhan Thanh đứng chên vên, theo bản năng trở tay lại nắm lấy tay vịn trên cửa, Trần Hân Uyên đứng gần đó đã đưa tay ra đỡ cô, mỉm cười long lanh ấm áp hết như năm đó, “Nhiều năm không gặp, không ngờ cậu vẫn không thay đổi chút nào.”

Cơ thể Nhan Thanh cứng đờ, chau mày liếc nhìn cánh tay đang khoát trên vai của mình, sau đó thong thả mà kiên định gạt nó sang một bên. Sự chán ghét không chút nào che dấu, “Đây là cậu khen tôi còn trẻ sao? Tôi thật sự phải cảm ơn cậu rồi! Nhưng mà có người may mà vẻ ngoài còn trẻ trung, cũng không ngăn được sự đen tối bên trong tim phổi!”

Dường như đối phương không ngờ cô sẽ nói trắng ra như vậy, nụ cười bên môi dần dần chua xót, “Nhan Thanh, chuyện đó đã qua nhiều năm như vậy. Mình cũng không ở bên Mục Thành đúng như cậu mong muốn, cậu làm gì mà phải như con nhím thế kia?!”

“Xì...” Nhan Thanh lắc đầu thờ ơ, vẻ mặt càng lúc càng chăm chọc, “Xã hội hiểm ác, lòng người khó dò. Không còn cách nào, tôi bị ăn một vố, dù sao cũng phải nhớ lâu một chút chứ!” Nói xong, cô bỗng nghiêng người tiến sát đến Trần Hân Uyên, “Hân Uyên, thật ra tôi cũng muốn tha thứ cho cậu lắm. Nhưng đúng là có chút chuyện, ngay cả tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình. À đúng rồi, có chuyện này tôi phải nói với cậu... Tả Sa mất rồi! Nửa năm trước nhảy lầu tự sát trong viện điều dưỡng!”

“Nói thật, tôi rất nhớ cô ấy!”

“Cũng không biết, mấy năm nay, buổi tối lúc cậu ngủ không yên, có từng cảm thấy áy náy trong lòng không?!”

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Cả ngày nay, Cố Trạch Vũ đều cảm thấy không yên. Xem văn kiện thì luôn cầm ngược, lúc họp thì liên tục thất thần, ngay cả lúc ăn cơm cũng có mấy lần suýt đưa cơm vào trong lỗ mũi.

Thật ra anh luôn đợi Nhan Thanh khởi binh đến hỏi tội, nhưng mãi cho đến lúc tan ca, ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng không gọi.

Cố Trạch Vũ nhủ thầm trong bụng, một mặt thì nghĩ có thể nào Nhan Thanh đổi tính, không truy cứu hay không; một bên lại phỏng đoán đây có lẽ là sự bình yên trước bão táp. Có lẽ tối nay vừa về đến nhà, nói không chừng sẽ thấy Nhan Thanh ngồi ở sofa, chuẩn bị tính sổ với anh!

Nhưng khi anh chuẩn bị đón nhận hết thầy cuồng phong kéo đến, lúc về đến nhà lại phát hiện nhà trống không, ngay cả một chút hơi người cũng không có. Nhan Tiểu Thanh hoàn toàn chưa về nhà!

Cố Trạch Vũ không kiềm được sợ hãi, chẳng lẽ cô nàng này bỏ nhà ra đi mà không nói một lời?! Vội vàng chạy một vòng khắp nhà, sau khi phát hiện tất cả đồ đạc của cô vẫn còn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra hôm nay anh về sớm. Nhan Tiểu Thanh vừa mới chuyển nhóm khác, bận rộn nhiều việc, tan ca muộn cũng là chuyện có thể mà.

Nghĩ như vậy, anh hừ một tiếng, xoay người đi vào phòng bếp.

Được, người không đi là được!

Chỉ cần người còn, anh có đủ mọi biện pháp để trấn áp cô. Cho dù người đi rồi cũng không sao, dù là chân trời góc bể anh cũng có thể tóm người trở về, sau đó trấn áp cô đến không chạy nổi mới thôi!

Nhưng mà phần bình tĩnh này của Cố Trạch Vũ cũng chỉ chống đỡ được mấy giờ.

Thức ăn trên bàn nguội dần, sắc trời bên ngoài cửa sổ cũng đã tối.

Toàn bộ cú điện thoại gọi cho Nhan Thanh đều bị chuyển qua hộp thư thoại.

Cố Trạch Vũ tựa người vào sofa, chân mày gằn như nhú thành chữ “Xuyên”. Khi đồng hồ treo tường chỉ chín giờ, rót cuộc anh cũng bực bội dập tắt điện thoại trong tay, cầm điện thoại gọi cho ông tổng của Nhan Thanh.

Dường như đối phương không ngờ sẽ nhận được điện thoại của anh, vừa cung kính thân thiện chào hỏi, “Tổng giám đốc Cố...” Liền bị sự không kiên nhẫn của anh cắt ngang.

“Nhan Thanh đâu?!”

“Tổng giám đốc Cố, chiều nay, cô Tiểu Nhan đã về rồi mà!”

Cố Trạch Vũ sững sốt, rồi kinh ngạc, “Về lúc chiều sao?! Nhưng đến giờ cô ấy vẫn chưa về nhà!”

“Hả...” Đối phương ngừng một lát, “Hình như ba của Tiểu Nhan bị xuất huyết não phải nhập viện, tôi duyệt đơn xin nghỉ phép một tuần cho cô ấy. Tổng giám đốc Cố, anh không biết...”

Cố Trạch Vũ không đợi ông nói xong, liền trực tiếp cúp máy. Sau đó nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ, rút một điếu thuốc lặng lẽ châm lửa.

Ba của Nhan Thanh bị xuất huyết não nhập viện, nhưng chuyện này lớn như vậy mà cô không nói gì lại một mình đi về nhà, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ở trong lòng cô, anh không thể làm chỗ dựa hay sao?! Hay là, cô quyết định gạt anh ra khỏi trái tim, cả

đòi cũng không định chấp nhận anh?!

Anh duy trì tư thế đứng như vậy một lúc lâu, chỉ đến khi thuốc lá cháy hết, bị bỏng da, anh mới bình thường như tỉnh lại từ trong mộng.

Cố Trạch Vũ mạnh mẽ dụi tắt tàn thuốc như trút giận, lại cầm lấy điện thoại gọi đi, “Này, Viễn Hành. Giúp tớ tìm một người, là đàn ông, họ Nhan, khoảng hơn năm mươi tuổi. Chắc là ở bệnh viện nào đó của thành phố B.”

“Ừ, trước khi trời sáng tớ phải nghe được kết quả.”

“Đừng tán dóc nữa, tớ biết năng lực của cậu mà!”

“Được được được, coi như là tớ nợ cậu!”

“Được rồi nha! Đó là ba vợ tương lai của tớ, cậu vừa vừa một chút dùm tớ.”

“À, đúng rồi, nhớ kỹ nhất thiết không được kinh động đến những người khác.”

“Được rồi, gặp sau.”

Nhan Thanh, em làm phụ nữ của Cố Trạch Vũ anh một ngày, thì cả đời đều là như vậy!

Em còn cự tuyệt đường sống hay sao?!

Từ sau khi gặp lại Trần Hân Uyển, tâm trạng của Nhan Thanh liền xuống dốc.

Mệt mỏi buồn ngủ dựa vào chỗ ngồi, lúc nửa mê nửa tỉnh, rất nhiều chuyện cũ lộn xộn hiện lên dồn dập...

Đầu tiên là khoảng thời gian ngọt ngào đẹp đẽ của cô và Mục Thành, sau đó là khuôn mặt khóc lóc của Trần Hân Uyển khi cầm giấy xét nghiệm đến trước mặt cô, kế đến là khuôn mặt trắng bệch cùng hai tròng mắt trống rỗng của Tả Sa, rồi đến ánh mắt khổ sở mà nặng nề của Mục Thành... Cảnh tượng bên trong đột nhiên rối tung lên, hình ảnh trong đầu cứ lần lượt thay đổi, đợi cho đến khi dần dần rõ ràng hơn, thì lại là gương mặt điển trai quen thuộc của Cố Trạch Vũ, nụ cười nửa miệng ở bên môi vẫn như trước, trong mắt lại chất chứa uất ức, cuối cùng lại khiến trong lòng cô như bị đâm một nhát.

“Bé Thanh, sao em bỏ đi mà không nói tiếng nào? Em có biết anh lo lắng nhiều lắm không hả?!”

Nhan Thanh muốn nói gì đó, lại phát hiện bất luận ra sao cũng không phát ra được tiếng nào. Cuối cùng, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn nặng nề...

“Ừ...” Nhan Thanh bừng tỉnh từ trong mộng, ngồi bật dậy khiến người ở kế bên giật mình, “Xin lỗi ạ!” Cô áy náy gật đầu, sau đó vội vàng đứng lên đi đến bồn rửa tay giữa toa hành khách.

Nước lạnh băng trôi qua hai má, lạnh đến nỗi cô rùng mình, nhưng bỗng thấy tỉnh táo hơn nhiều.

Nhan Thanh ngẩng đầu, cau mày nhìn gương, trong đầu bỗng hiện lên ánh mắt buồn bã của Cố Trạch Vũ. Thôi thôi, cho dù là cái kính hay làm bậy thì cũng nên gửi cho anh một tin nhắn, nói thế nào thì mình đi cũng mất một tuần, thật sự không nói không được.

Nhưng khi cô lấy điện thoại trong túi ra, lại phát hiện điện thoại tắt nguồn từ lúc nào.

Thôi đi, hay là tới bệnh viện rồi gọi cho anh. Nhan Thanh bắt đấm dĩ thờ dài, nghĩ thầm rằng, cái này cũng không thể trách cô, không phải cô báo cho anh trễ, thật sự là điện thoại hết pin, cô cũng hết cách.

Xe lửa đến trễ, chuyến xe này của Nhan Thanh mất gần mười tiếng đồng hồ.

Vừa ra khỏi nhà ga, trong lòng nóng như lửa đốt liền chạy đến bệnh viện. Đi tìm theo số phòng bệnh mà dì hai đã cho, lại được ý tá trực ở đó báo cho cô biết bệnh nhân đã được chuyển đến phòng khác.

Chuyển phòng bệnh ư?! Sao cô lại không biết?!

Nhất thời ngây ngẩn tại chỗ, đang muốn hỏi lại, bỗng nhiên ở đằng sau có người lớn tiếng gọi cô, “Thanh Thanh! Em đã về rồi à!” Ngay sau đó, một bàn tay to như tay gấu đập lên vai của cô.

Nhan Thanh suýt chút nữa bị cú đập này làm cắm mặt xuống đất, sau khi lảo đảo xoa cái vai đau nhứt của mình, quay lại liếc nhìn người vừa tới, oán trách, “Anh ba, anh có thể đừng đập em như đập những tội phạm trốn trại của anh không!”

Anh ba cô cười ngượng ngùng, “Hì hì, đây không phải là do anh nhìn thấy em, vui mừng quá nên quên mất sao!”

“Ba em đâu? Sao chuyển phòng bệnh cũng không báo cho em biết một tiếng?!”

Anh ba cô ngạc nhiên, khó hiểu nói: “Ờ, không phải em gọi bạn em giúp đỡ sao? Nói bên này điều kiện quá kém, liền chuyển đến phòng bệnh cho cán bộ cao cấp, còn tìm chuyên gia đến nữa.”

“Bạn em?!” Nhan Thanh kinh ngạc, trong lòng lại lờ mờ hiểu ra.

“Ừ, vừa mới có bác sĩ đến, nói là bạn học ở thành phố G với em, còn nói là em nhờ anh ta để ý dùm. Chúng ta cũng muốn gọi điện để hỏi em, nhưng em luôn tắt máy!” Nói xong phát hiện sắc mặt Nhan Thanh hơi lạ, liền hỏi: “Làm sao vậy, có cái gì bất thường sao?”

“Không... Không có gì, đúng là bạn của em. Em vừa mới xuống xe lửa, đầu óc hơi mụ mị chút.”

“Vẫn cái kiểu hấp ta hấp tấp như vậy.” Anh ba cô cười chọc chọc vào trán cô, tiếp đó trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, “Nhắc đến mới nhớ, tiền dưỡng nằm viện đều tính theo giá phòng bệnh bình thường! Người bạn kia của em thật ra cũng có chút bản lĩnh đó, lai lịch thế nào vậy?!”

“Thì là khách hàng của em. Là một người làm kinh doanh, tiền đồ rộng mở.” Nhan Thanh miễn cưỡng bày ra một nụ cười, “Đi thôi, đi thăm ba em.” Sau đó, khi xoay người đi, cô siết chặt nắm đấm, trong đầu lại nghĩ đến câu nói cầu huyết không đầu không đuôi thường xuyên xuất hiện trong mấy tiểu thuyết ngôn tình kia... .. Cố Trạch Vũ, anh bảo em phải làm sao với anh mới được đây!

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ:nhoclubu

Giữa chừng, anh ba của Nhan Thanh nhận được một cú điện thoại khẩn, chưa dẫn cô đến nơi liền vội vàng trở về cục.

Đợi khi cô lần mò rẽ chỗ này ngoặt chỗ kia đến phòng bệnh cao cấp, ba cô, Nhan Thủ Sơn, còn đang ngủ. Trong mũi của ông còn cắm ống dưỡng khí, cho dù nằm trên giường, nhìn qua cũng vẫn mập mạp vạm vỡ như cũ.

Mẹ Nhan Thanh ngồi ở mép giường đan áo len, nghe thấy tiếng mở cửa thì sững người một chút, sau đó nhanh chóng đặt thứ trong tay xuống, làm động tác bảo cô đừng lên tiếng.

Nhan Thanh nhẹ tay nhẹ chân đi qua đó, nhìn người nằm trên giường rồi đề giọng nói đến mức thấp nhất, “Mẹ, ba sao rồi? Đang yên lành sao lại bị xuất huyết não?!”

“Đưa đến kịp thời! Ông trời phù hộ, không để lại di chứng gì!” Nói xong, bà hừ một tiếng, chỉ vào chồng mình rồi bày ra tư thế thiếu điều rên sất không thành thếp được, “Bảo lão giảm béo lão không nghe. Nhân lúc mẹ không chú ý liền ăn thịt mỡ với cơm! Giờ thì hay rồi! Ăn đến nổi vào trong bệnh viện luôn rồi!” Nói đến cực kỳ giận dữ, nhưng vẫn không dám tăng âm lượng.

Nhan Thanh vội cười hì hì để bà bớt giận, “Được rồi được rồi, bà Từ Á Hồng ơi! Tức giận sẽ không đẹp đâu. Đợi đến khi ba xuất viện, con giúp mẹ cùng nhau trừng phạt ba ha!”

“Cô cũng là loại người không khiến người ta bớt lo!” Bà Á Hồng trừng mắt liếc cô một cái, cốc mạnh vào đầu cô, “Hơn hai mươi rồi vẫn chưa có đối tượng nào nghiêm chỉnh! Hai cha con các người mau mau dập tắt lửa giận của tôi đi, không làm tôi tức chết cũng làm tôi bực chết!”

Nhan Thanh liền cảm thấy đau đầu, đang nói chuyện bệnh tình của ba cô, lại lái qua chuyện tìm đối tượng của cô là sao!

Bà Á Hồng cũng cảm thấy đề tài này càng kéo càng xa, thở dài nói với cô: “Sáng hôm qua, sau khi ba con tỉnh lại liền không chịu chợp mắt, lúc này vừa mới ngủ lại thôi. Con đi xe lửa đêm về cũng mệt rồi, mau mau về nhà nghỉ ngơi đi!”

“Không sao đâu ạ, con cũng ngủ một lúc trên xe lửa rồi, con không mệt lắm. Mà sao ba con không chịu ngủ vậy?”

Từ Á Hồng không lập tức trả lời cô, một lát sau bỗng nghẹn ngào, “Ba con nói ba con sợ. Ông sợ ông nhắm mắt lại rồi, thì sẽ không bao giờ nhìn thấy hai mẹ con ta nữa!”

“Mẹ...” Nhan Thanh xót xa trong lòng, nước mắt cũng nhanh chóng

chảy ra, “Đều do con không tốt!”

“Này... con bé này! Chuyện này đâu thể trách con được!” Từ Á Hồng đưa tay lên lau nước mắt cho cô, chuyển đề tài, “Thanh Thanh, người bạn đó của con, còn có bạn học làm bác sĩ của người đó nữa, chúng ta nên cảm ơn người ta!”

“Dạ, con sẽ cảm ơn họ!”

“Ôi, đúng rồi, người bạn đó của con rất cuộc quen biết thế nào vậy? Rất cuộc lai lịch thế nào!? Hai người đó rất có bản lĩnh nha, nghe nói hình như là chuyên gia ở vùng khác đến, tên là Triệu cái gì Lai đó. Vốn dĩ ba con phải mấy ngày nữa mới sắp xếp vào được phòng bệnh, kết quả cậu ta nói một câu, liền sắp xếp cho ba con đến chỗ này nè!” Nói xong, dường như nhớ đến cái gì, ánh mắt bỗng sáng lên, “À, người bạn đó của con là nam hay nữ vậy? Đã kết hôn chưa? Mẹ thấy cậu bạn của người đó cũng không tệ...”

“Mẹ... mẹ... mẹ ngừng lại một chút đi!!!” Nhan Thanh nhanh chóng cắt ngang lời bà, chỉ cảm thấy đầu càng đau, nói lại mấy câu mà cô đã gạt anh ba lại một lần nữa, sau đó còn nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Người ta là hoa đã có chủ từ lâu! Vả lại, dù cho chưa có, cũng không phải là người để dân thường như chúng ta có thể với tới!”

Vẻ mặt Từ Á Hồng không giấu được tiếc rẻ, rồi lại lập tức thoải mái, “Cũng đúng, người như cậu ta, có năng lực không vẫn chưa đủ! Sống là phải tìm được cảm giác, biết nóng biết lạnh!”

Vừa dứt lời, có người gõ nhẹ hai tiếng vào cửa phòng bệnh, rồi đẩy ra. Sau đó, một người đàn ông đẹp trai mặc áo blouse trắng, tay cầm ống nghe xuất hiện ở cửa.

Từ Á Hồng lập tức đứng lên, vẻ mặt tươi cười đón tiếp, “Chào bác sĩ Triệu!” Nói xong liền kéo kéo vạt áo của Nhan Thanh, “Thanh Thanh, đây là bác sĩ Triệu. May mà có cậu ấy giúp đỡ!”

“Mẹ, tui con biết nhau mà.” Nhan Thanh nhìn người đi tới cũng không mỉm cười, lúc đầu cô vốn nghĩ cậu hai họ Cố sẽ gọi điện thoại báo với bên này để tìm giúp, rồi tùy tiện sắp xếp một người bạn học đến góp cho đủ số. Cũng không ngờ người đến lại là Triệu Húc!

Lão này thật không hổ danh là bạn học từ thời hỉ mũi của Cố Trạch Vũ!

Ngày đó ở Hội sở Giang Nam, tiếng của hắn và Hàn Ngọc Phong là to nhất, cho nên ấn tượng của Nhan Thanh với hắn khá sâu đậm.

Triệu Húc mỉm cười gật đầu, không đi vào mà đứng ở cửa, “Chào bác, cháu đến là nói với bác, tất cả đã sắp xếp xong xuôi rồi. Ở hai ngày nữa là có thể tiến hành làm vật lý trị liệu.”

“Vậy tốt quá, làm phiền bác sĩ Triệu rồi!”

“Khách sáo rồi ạ, nếu bác còn cần gì thì cứ nói! Cháu không thấy phiền đâu!”

Sau đó, không đợi Từ Á Hồng trả lời, Nhan Thanh liền lên tiếng, “Bác sĩ Triệu, tôi mời ăn đi ăn nhé. Mẹ, mẹ muốn ăn gì, ăn xong con sẽ mua về cho mẹ?”

“Không cần đâu, con ăn xong thì trực tiếp về nhà ngủ một giấc đi, buổi tối rồi đến thay mẹ!”

Triệu Húc cởi áo blouse ra, cùng Nhan Thanh đi ra cổng lớn của bệnh viện. Lúc sắp đến một quán ăn trên phố, hắn bỗng dừng bước, cản cô lại, “Ồi... không phải cô muốn mời tôi đi ăn cơm thật chứ?!”

Nhan Thanh cười khế, “Chỗ này đơn sơ, mong anh đừng chê bai là được.”

“Coi như tiêu!” Nói xong, Triệu Húc bày ra vẻ mặt ảo não, “Để Cố Trạch Vũ biết tôi đi ăn riêng với người phụ nữ của hắn, còn để cô trả tiền. Không chừng lần tới hắn sẽ đày tôi đến sở vệ sinh thị trấn ở

Vân Nam quá!” Hấn vốn đang tham gia nghiên cứu và thảo luận học thuật ở tỉnh bên, sau đó nửa đêm nửa hôm không hiểu tại sao lại bị Cố Trạch Vũ lôi từ trong chăn dậy, đi máy bay đến chỗ này.

Sắc mặt Nhan Thanh đỏ ửng, sau đó áy náy cúi đầu, “Xin lỗi anh!” Người ta đường đường là tiến sĩ y khoa du học Mỹ, lại gấp gáp gọi người ta đến cái chỗ hẻo lánh này, quả thật khiến người khác phải áy náy.

“Không sao, xin lỗi gì chứ!” Triệu Húc khoát khoát tay, “Tôi và Cố Trạch Vũ biết nhau từ thời còn để chòm. Núi đao biển lửa cũng không bằng được ba chữ này.”

“Nhưng vẫn phải nói câu cảm ơn với anh chứ!”

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, sau này giúp tôi chèn ép sỉ nhục cậu hai họ Cố là được!” Triệu Húc nói nửa đùa nửa thật, giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Tình trạng của ba cô không nặng lắm, chỉ cần trị liệu phối hợp là ổn thôi. Chiều nay tôi còn phải quay về tỉnh, bây giờ phải nhanh chóng trở về dọn dẹp một chút, giúp tôi nói tạm biệt với mẹ cô nhé!”

“Anh đi sao?!”

“Ừ. Buổi học thuật hôm nay sẽ là buổi cuối cùng, tất cả đều khép kín mà!” Nói xong, hấn giơ tay ra gọi taxi, lại cực kỳ quý phái mở cửa xe ra, “Lên xe đi, tôi đưa cô về nhà trước, sau đó mới về khách sạn!”

Cơ thể mệt mỏi đến một mức nào đó thì sẽ không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Hiện tại, Nhan Thanh chính là ở trạng thái này.

Trên người rít rít, lại luôn có mùi bụi bặm khó chịu.

Vội vàng đi tắm nước ấm, đợi sấy khô tóc xong mới nhớ đến chiếc điện thoại hết pin của mình. Cắm sạc điện thoại ở ổ điện bên cạnh giường, khởi động máy chưa đến hai giây, các tin nhắn và báo cáo cuộc gọi nhớ liên tục kéo đến.

Ngoại trừ hai tin nhắn dịch vụ quảng cáo của 10086, còn lại tất cả đều là của Cố Trạch Vũ.

Nhan Thanh không có thời gian để xem từng cái, chỉ lục lọi trong nhật ký cuộc gọi rồi trực tiếp gọi đi.

Lúc này lại đổi thành Cố Trạch Vũ không nghe máy. Cô gọi liên tục mấy cuộc, lúc mới đầu thì không cách nào kết nối được, sau đó rõ ràng là tắt máy, bật giọng nói của hộp thư thoại.

Nhan Thanh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lát, tâm trạng trở nên sa sút mà không có lý do. Lão này thật sự bận rộn công việc, hay là bởi vì cô đi mà không nói lời nào nên anh phát cáu?

Nhưng anh có quyền gì ra vẻ cáu kỉnh với cô chứ hả! Món nợ anh không nói tiếng nào liền tự ý thay đổi công việc của cô còn chưa tính, anh có lý sao!

“Đúng là thói xấu không bỏ được!” Nhan Thanh than thở, ném điện thoại lên gối, cả người cũng ngã xuống giường, giận dỗi lấy tay gác lên mặt.

Cô đánh một giấc tới tận bốn giờ chiều.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tiếng chuông quen thuộc này cứ không ngừng quấy rầy bên tai cô.

Là điện thoại của cô!

Rốt cục, Nhan Thanh cũng tỉnh táo lại, vội vàng chộp lấy điện thoại để nhận máy. Sau đó, một giọng nam trầm thấp quen thuộc xuyên qua đường dây truyền đến đây, “Bé Thanh...”

Nhan Thanh sửng sốt, một hồi lâu mới lúng túng lên tiếng, “Cố Trạch Vũ?”

“Ờ.”

“Em vừa mới gọi điện thoại cho anh đó.”

“Anh thấy.”

“Sao anh lại cúp máy?”

“Em cũng liên tục tắt máy mà?”

“Điện thoại của em hết pin!”

“Anh cũng vậy!”

Giọng nói của anh đều đều khiến cô cảm thấy bực bội, “Anh bị gì vậy?!”

“Tại sao về thành phố G mà không nói cho anh biết!? Em có biết là anh lo lắng lắm không hả! Trong nhà xảy ra chuyện cũng không chịu nói với anh. Sao vậy?”

Trước giờ giọng nói của anh chưa từng nghiêm khắc như vậy, trong lòng Nhan Thanh càng rối loạn, “Anh không hỏi ý em cũng không gọi điện thoại liên tục thay đổi công việc của em?!”

“Khi...” Người ở bên kia cười khẽ một tiếng, dường như tâm trạng tốt lên không ít, “Vậy được rồi, hai chúng ta huề nhau được không!”

“Hả...” Nhan Thanh hết hồn, bỗng nhiên có cảm giác rơi vào bẫy. Hóa ra anh vẫn luôn ở nhà chờ cô! Nhưng mà vì chuyện ba cô nằm viện, anh cũng đủ tốn công tốn sức!

Cô cắn môi dưới, nhẹ nhàng thốt ra ba chữ, “Cám ơn anh!”

“Bé Thanh à, anh vì ba đã mất không ít việc! Em chỉ nói cảm ơn qua điện thoại với anh như vậy, thật là không có thành ý gì hết!”

“Cái gì mà ba anh! Đó là ba em!” Nhan Thanh cắn răng “xời” một tiếng, rồi sau đó giọng nói bỗng nhiên dịu dàng lại, “Vậy anh nói xem, em phải cảm ơn anh như thế nào?”

Trong ống nghe chợt im lặng, sau đó...

“Em xuống đây, đứng trước mặt nói cho anh nghe!”

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Chiếc xe màu đen quen thuộc đang đỗ ở bên cạnh bồn hoa khu chung cư.

Nhan Thanh khoát đại cái áo ngủ rồi vội vàng vọt xuống lầu. Sau đó nhìn người đàn ông đang đứng dựa vào xe với vẻ không tin, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng đan xen.

Sau khoảnh khắc đối mặt ngắn ngủi ấy, Cố Trạch Vũ mỉm cười dang hai tay ra, “Bé Thanh à, lao vào vòng ôm của anh một cách tràn trề nhiệt tình đi nào!”

“Nói lung tung cái gì đó!” Nhan Thanh tặng anh một cái lườm, bước đi càng lúc càng nhanh.

Cố Trạch Vũ bước nhẹ lên trước hai bước, không đợi cô đến gần liền trực tiếp đưa tay ra kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô. “Ai da, vẫn là ôm bé Thanh của anh sướng nhất! Sướng hơn ôm cái gối rách kia nhiều!” Nói xong liền nâng cằm cô lên rồi hôn.

“Đừng mà!” Nhan Thanh thất kinh, vội vàng rút cổ né tránh, “Anh chú ý đến lời đồn đại một chút!” Hiện tại chính là giờ cao điểm tan ca, chỗ này có nhiều người ra ra vào vào. Người dân ở trấn nhỏ này bảo thủ, nếu để hàng xóm thấy cô ôm hôn nồng nhiệt một người đàn ông trên phố, nói không chừng mỗi người phun một bãi nước bọt nhỏ cũng đủ khiến cô chết đuối!

Cố Trạch Vũ cười cợt, vói tay kéo cửa xe ra, nhanh nhẹn nhét Nhan Thanh vào.

Vừa đóng cửa xe, một nụ hôn nồng nhiệt ngang ngược đổ ập xuống. Trên trán, trên mắt, chiếc mũi... Cuối cùng dừng lại dây dưa, lưu luyến không rời ở đôi môi hồng nhuận của cô.

Ngay lúc Nhan Thanh cho rằng mình sẽ chết ngạt ở trong xe, rốt cuộc anh cũng thở hồng hộc, buông cô ra.

Nhan Thanh mềm nhũn dựa vào lòng anh, chỉ cảm thấy choáng váng, trời đất quay cuồng. Cô tham lam mở miệng hít lấy bầu không khí trong lành, vừa mới chựa mình liền bị anh ôm chặt hơn.

“Bé Thanh à...” Giọng nói của Cố Trạch Vũ khàn khàn trầm thấp, vẫn còn thở dốc dồn dập, “Đừng cục cựa nữa! Còn đụng anh nữa thì anh sẽ ăn em liền tức khắc!”

Cơ thể Nhan Thanh cứng đờ, lập tức từ từ thả lỏng, cuối cùng mềm mại như con mèo ghé vào trong lòng ngực anh.

Cố Trạch Vũ nhắm mắt ngửa đầu, ngón tay thon dài nghịch tóc cô, cảm thấy thỏa lòng thương nhớ.

Ở trong xe, hai người cứ im lặng dựa vào nhau trong chốc lát, Nhan

Thanh “ơ” một tiếng, tránh khỏi lồng ngực anh.

“Sao vậy bé Thanh?”

“Cô Trạch Vũ...” Nhan Thanh nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ, “Sao anh tìm được nhà của em mà đến? Em chưa từng nói địa chỉ với anh mà!” Vừa thấy anh đến thăm thì vui mừng, nhưng thật ra lại quên bản chất xấu xa của người này. Nghĩ vậy, biểu hiện của Nhan Thanh bỗng nhiên hung dữ, túm lấy cổ áo anh, dữ tợn ép hỏi: “Nói mau! Không phải là anh tìm người điều tra theo dõi em chứ!?”

“Oan uổng quá!” Một tay Cố Trạch Vũ giải cứu cho cái cổ của mình, một tay giơ lên khỏi trán làm động tác đầu hàng, “Là Triệu Húc, Triệu Húc nói cho anh biết! Không phải hắn đã đưa em về nhà sao!” Nói xong, giọng điệu trở nên oan ức vô hạn, “Có trời đất chứng giám mà bé Thanh! Bộ anh là người đê tiện nham hiểm thế sao!”

“Cái này cũng khó nói lắm!” Chân mày Nhan Thanh nhíu lại, tay túm cổ áo anh đổi thành dầy vò hai gò má anh, “Anh còn uy hiếp ông tổng của em, tự tiện thay đổi công việc của em nữa!”

Không nói đến thì vẫn còn khá một chút, nhắc đến chuyện công việc, nổi tức giận lại kéo đến. Cô bẹo mặt anh, tàn nhẫn kéo mạnh ra.

“Á á, bé Thanh... Em nhẹ chút, nhẹ chút, hủy hoại nhan sắc anh hết!” Cố Trạch Vũ vừa la oai oái, vừa ôm lấy thắt lưng của Nhan Thanh, xoay người đè cô xuống ghế ngồi trên xe, “Không phải anh đã nói là huề nhau rồi sao, không được truy cứu trách nhiệm về sau nữa mà!”

“Em và anh không giống nhau!” Nhan Thanh muốn ngồi dậy, tiếc rằng sức lực chênh lệch khá lớn, sau khi chống cự không hiệu quả chỉ đành trừng mắt hung dữ nhìn anh.

“Bé Thanh à, chứ không phải anh đau lòng khi thấy em mệt mỏi bị

bệnh sao! Nên mới đổi cho em một công việc nhàn hạ hơn!”

“Nhưng mà em theo dõi vụ của điện tử Thiên Thịnh từ đầu, gần như đổ hết toàn bộ tâm huyết vào đó, anh làm vậy có phải là hơi quá đáng hay không! Hơn nữa, đây là chuyện của em mà, ngay cả gọi điện thoại hỏi ý cũng không liền tự tiện quyết định, Cố Trạch Vũ, anh có từng tôn trọng em không vậy?”

“Được rồi, xin lỗi em, là lỗi của anh! Lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa!” Trong mắt Cố Trạch Vũ đầy vẻ chân thành nhận lỗi, nhưng sự tính toán chi li lại nhanh chóng lướt qua trong lòng.

Nội dung kế hoạch của vụ quảng cáo lần này là điện tử Thiên Thịnh và Phùng Thị hùn vốn phát triển sản phẩm mới. Đương nhiên đây không phải là điểm chủ yếu, cái quan trọng chính là người phụ trách hạng mục này của Phùng Thị chính là Mục Thành. Nếu cứ để Nhan Thanh tiếp tục tham gia, đó không phải là tạo cơ hội cho bà xã tương lai của mình với bạn trai cũ của cô ấy sao! Anh phải chú ý canh giữ quả trứng vàng này chứ!

Nhưng chuyện này anh có thể nói ra miệng được sao?!

“Được rồi bé Thanh, đừng giận nữa được không!” Thấy vẻ mặt cô vẫn tức giận như cũ, Cố Trạch Vũ đành phải tiếp tục giả bộ tội nghiệp, “Em cũng không nói tiếng nào liền bỏ nhà đi, để anh lo lắng nhiều như vậy coi như là trừng phạt đi! Thấy anh ở ngàn dặm xa xôi lái xe suốt đêm đến chỗ này để được gặp em, chúng ta bỏ qua chuyện cũ được không?”

“Ai bỏ nhà đi!” Nhan Thanh bị anh chọc cười, nhìn thấy trong mắt anh toàn là tơ máu, không kiềm được đau lòng, “Lái xe liên tục suốt hai mươi tiếng, anh điên rồi! Lỡ như xảy ra sự cố thì sao!”

“Không chỉ có mình anh, anh còn dẫn theo tài xế đến đây mà. Sợ quấy rầy tội mình thân mật, nên bảo anh ta tìm chỗ ăn cơm rồi.”

Nhan Thanh “à” một tiếng, nhớ đến cái gì, “Đúng rồi, anh ăn cơm

chưa?”

“Buổi trưa có ăn tạm một chút ở trạm dừng chân. Cơm chiều thì vẫn chưa ăn.”

“Anh có muốn lên nhà nghỉ ngơi một lát, lấp đầy bao tử không?”

Cố Trạch Vũ không ngờ sẽ có loại đãi ngộ thế này, sau khi ngần ngợ một lát liền mỉm cười như cảnh xuân rục rờ không gì sánh được, “Có thể không? Tối nay em không cần đến bệnh viện à?”

“Ừ, nhà em không có ai. Trước chín giờ tối em đến bệnh viện là được. Nhưng mà chắc anh phải chịu uất ức rồi vì nhà em không có cái gì khác ngoài mì sợi.”

Nhưng Nhan Thanh nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, bản thân lại dẫn sói vào nhà như vậy.

Vốn dĩ muốn cho anh ăn một tô mì sợi, nhưng thứ cuối cùng bị ăn, lại chính là cô!

Sau khi Cố Trạch Vũ vào nhà liền ngồi ngay ngắn trên sofa ở phòng khách, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhan Thanh nhìn thấy dáng vẻ anh mệt mỏi, cũng không nở quấy rầy, rót một ly nước ấm đặt lên bàn trà ở trước mặt anh rồi đi thẳng xuống bếp để nấu nướng.

Nhưng đến khi cô nấu xong, bụng mì đã nấu từ nhà bếp đi ra, lại không nhìn thấy bóng dáng của Cố Trạch Vũ ở phòng khách. Trái lại, cửa phòng ngủ của cô lại đang khép hờ, bên trong truyền đến loáng thoáng tiếng nói trầm thấp của anh, chắc là đang nói điện thoại với ai đó.

Nhan Thanh không đến quấy rầy anh, dọn xong hết chén đĩa, đợi đến khi bên trong hoàn toàn im lặng, mới hướng về phía phòng ngủ gọi: “Đi rửa tay rồi ăn nè anh!”

Không có phản ứng.

Cô tăng âm lượng, “Cố Trạch Vũ, ra ăn đi nào!”

Vẫn không có phản ứng.

Nhan Thanh xoay người liếc một cái, không nén được kinh bỉ anh, lão này cũng thật là trẻ con, lớn vậy rồi còn chơi trò trốn tìm nữa chứ.

“Cố Trạch Vũ! Anh vờ như không nghe thấy có phải không!” Cô vừa tức giận, vừa dậm chân đi về phía phòng ngủ.

Cũng không ngờ giây phút đẩy cửa ra, liền bị anh khóa cổ tay. Sau đó, một sức mạnh rất lớn kéo đến, một hồi choáng váng qua đi, cô đã thấy mình bị đặt trên tấm ra giường in hình hoạt họa của chiếc giường đơn. Mà người đàn ông ở trên người kia, đang dùng một ánh mắt như sói đói nhìn cô, con ngươi đen tối thâm thúy, đốt nóng toàn thân cô.

Nhan Thanh hầu như có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, “Cố Trạch Vũ... đứng lên!” Cô run rẩy đưa tay đẩy đẩy anh, ngay sau đó hai cổ tay liền bị khống chế, cố định chặt chẽ trên đỉnh đầu.

“Đừng làm ầu, được không...” Trong mắt cô đầy vẻ cầu xin anh, nhưng dáng vẻ yếu đuối lại hết như dụ dỗ người khác phạm tội.

“Bé Thanh à... cho anh đi!” Cố Trạch Vũ khàn khàn thở dài, hơi thở dốc phát ra càng lúc càng nặng nề, “Ba giờ sáng anh phải lên máy bay đi New York rồi. Em nhẫn tâm để anh cô độc ở tha hương, nín nhịn suốt nửa tháng sao.”

Nhan Thanh kinh ngạc, cơ thể mềm nhũn đi vài phần, “Anh đi New York?”

Cố Trạch Vũ “ừ” một tiếng, “Đợi lát nữa từ chỗ em sẽ đi thẳng đến sân bay tỉnh để đăng ký.” Sau đó, nụ hôn nồng nhiệt mà bá đạo

che kín đôi môi cô.

Toàn bộ đấu tranh và do dự đều bị tước vũ khí đầu hàng nội trong vài giây ngắn ngủi. Anh vẫn ngựa quen đường cũ, tấn công vào những nơi nhạy cảm trên cơ thể cô, sau đó nhanh nhẹn tháo bỏ hết tất cả những vật chướng ngại giữa hai người.

Khoảnh khắc hai người hợp làm một kia, cổ họng anh tràn ra tiếng ngâm thỏa mãn.

Nhan Thanh thì đau đớn do hơi khô nên lấy lại chút ý thức, vội vàng đâm vào vai anh, “Ra ngoài mau, anh không mang cái kia!”

Mồ hôi ản nhẩn từ trán chảy xuống, cơ thể anh cứng ngắc, mở miệng hỏi cô, “Trong nhà không có sao?”

Nhan Thanh lắc đầu, nói ra một đề nghị hết sức ngây thơ, “Nếu không thì bây giờ đi mua?”

Cô Trạch Vũ dở khóc dở cười, “Bé Thành à, đây không phải là em muốn giết anh sao! Ngoan đi, anh sẽ chú ý mà.” Khi tiếng nói nhỏ dần, anh đã đè vai của cô xuống, bắt đầu điên cuồng vận động.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Nhan Thanh suy nghĩ một chút về công việc sẽ phải làm liền cảm thấy đau đầu. Định suốt một tuần nghỉ phép, yên ổn ở lại thành phố G cùng bà Từ Á Hồng chăm sóc ba cô.

Không biết là do nguyên nhân ba cô xuất thân từ cảnh sát, hay là chuyên gia mà Cố Trạch Vũ mời đến có bản lĩnh cao, hay là cả hai gộp lại nữa, tóm lại, tốc độ bình phục của đồn trưởng Nhan Thủ Sơn có thể nói là bỗng nhiên tăng vọt.

Tiếp tục điều trị thêm vài ngày, ngoại trừ khi làm một số động tác khó thì ngón tay có hơi không linh hoạt ra, cơ bản còn lại đã phục hồi như lúc ban đầu.

Mùa xuân và mùa thu của thành phố T ngắn ngủi hết như một năm chỉ có hai mùa.

Cho nên, đợi đến khi Nhan Thanh thu xếp ổn thỏa cho Nhan Thủ Sơn trở về thì đã sắp vào mùa đông.

Vẫn là chuyến xe lửa buổi tối, lộ trình gần mười tiếng. Khi xe lửa vừa đến ga là đúng chín giờ sáng, bên ngoài bông tuyết bay múa đầy trời, phóng tầm mắt nhìn lại, gần như cả thành phố đều phủ một màu trắng xóa.

Nhan Thanh hối hận vì đã không nghe lời mẹ cô mà mang theo áo ấm, đành rút cổ dậm chân đứng ở sân ga Khẩu Bắc không ngừng tìm kiếm xung quanh. Tối qua Cố Trạch Vũ có nói với cô hôm nay sẽ đến ga đón. Vốn dĩ xe lửa phải đến ga vào lúc sáu giờ rưỡi, kết quả lại chậm mất ba tiếng đồng hồ. Cho dù là tuyết rơi, đường xá không dễ đi, nhưng cũng không thể không thấy bóng dáng anh! Cho dù là người không đến, thì một cú điện thoại hẳn là phải có chứ!

Nghĩ như vậy, Nhan Thanh không nhịn được chớp chớp mắt. Cố Trạch Vũ này trước giờ đều rất thích chạy xe nhanh, hay là ngày tuyết đường trơn nên xảy ra chuyện gì!

Vội vàng há miệng run rẩy lấy điện thoại ra, kết quả mới mở khóa bàn phím chưa kịp gọi, một chiếc xe SUV màu đen chậm rãi chạy đến trước mặt cô thì ngừng lại.

Kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Hàn Ngọc Phong. Sau đó, khoảnh khắc tầm mắt của hai người giao nhau đó, hắn bày ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, “Cám ơn trời đất, rốt cuộc cũng bắt kịp!”

Nhan Thanh hơi sững sờ, phân vân nhìn hắn và nói: “Cục trưởng Hàn? Sao anh lại đến đây, thật khéo nha!”

“Khéo cái gì mà khéo! Tôi đến là để đón cô đó. Nhanh nhanh lên xe đi!”

“Đón tôi? Cố Trạch Vũ đâu?”

“Trạch Vũ... Trạch Vũ, cậu ta gặp tai nạn xe!”

Thật ra đối với Nhan Thanh, Hàn Ngọc Phong ngay từ đầu chưa từng xem trọng cô.

Lúc đầu cho rằng đây là một cô gái thích an nhàn ham hư vinh, đoán chừng Cố Trạch Vũ cũng chỉ là vui

chơi qua đường thôi, nên cũng không quan tâm lắm. Nhưng trải qua một thời gian, tất cả những gì Cố Trạch Vũ đã làm khiến hắn mở rộng tầm mắt. Cái kiêu khãnh khãnh một mực, trả giá không hối hận đó khiến hắn chứng kiến mà cảm động theo. Thậm chí, thỉnh thoảng còn có cảm giác rung động, nếu chính hắn là con gái nhất định hắn sẽ theo đuổi Cố lão nhị!

Cho nên, khi hắn biết trong lòng cô nàng Nhan Thanh không có chút vị trí nào cho Cố Trạch Vũ, hắn liền đặc biệt mất bình tĩnh!

Hôm nay dù có chuyện gì hay không thì hắn cũng cảm thấy tiếc cho người anh em của mình. Sau đó, trong lòng nhân tiện trách mắng Nhan Thanh một hồi, cái gì là vong ơn bội nghĩa, là loại người không có lương tâm.

Lúc này hắn làm ra vẻ mặt cố nén bi thương mà nói “Cố Trạch Vũ gặp tai nạn xe”, cũng là có ý định muốn hù dọa Nhan Thanh. Để xem người này rốt cuộc vô tình vô nghĩa, lòng dạ ác độc bao nhiêu.

Nhưng điều khiến hắn không thể ngờ tới chính là, Nhan Thanh vừa nghe xong tin đó thì khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, lại hỏi một câu: “Người nhà của Cố Trạch Vũ biết chưa?” sau đó thì không có phản ứng gì nữa. Trên đường đi, cô bày ra vẻ mặt “không ham muốn không đòi hỏi” gì ngồi ở ghế phụ lái, nhìn kỹ thật đúng là như người thân sắp chết.

Lần này, trái lại làm cho Hàn Ngọc Phong không nén được sợ hãi.

Hắn vừa nhìn cô qua kính chiếu hậu, vừa lẩm nhẩm trong lòng.

Cô nàng này rốt cuộc là quan tâm hay không quan tâm?

Nếu nói không quan tâm, dáng vẻ suýt ngất xỉu ở chỗ đó vừa này tuyệt đối không phải là giả. Nếu nói quan tâm, sao ngay cả khóc cũng khóc không được thế!

Không lẽ do hoảng sợ quá sao!

Nếu như vậy, thế thì rất phiền phức. Để cho Cố lão nhị biết ở sau lưng mình ức hiếp người của hắn, quay đầu lại không phải hắn sẽ lột da mình ra sao.

Thế là, lúc xe dừng lại chỗ đằng trước đèn tín hiệu, cuối cùng Hàn Ngọc Phong cũng không nhịn được, lên tiếng: “Cái đó, thật ra tình trạng của Cố lão nhị cũng không nghiêm trọng lắm!”

Cũng không ngờ Nhan Thanh chỉ “ừ” một tiếng, nhẹ nhàng băng quơ đáp lại hắn một câu, “Tôi biết mà.”

“Cô biết!” Tay Hàn Ngọc Phong run run, thiếu chút nữa chạy sai đường.

Nhan Thanh vẫn bình thường như cũ, “Anh ấy là người thế nào, nếu thật sự xảy ra chuyện, lúc này trong nhà lý ra phải dữ dội lắm. Còn đến trông cậy vào người danh bất chính ngôn bất thuận như tôi sao!”

“Ờ thì...” Hàn Ngọc Phong nghẹn ngào á khẩu không trả lời được, nhủ thầm sợ là cô nàng này sẽ ghi nhận với hắn. Được, hắn cũng không cần giả bộ làm người tốt với người này nữa. Nói không chừng vợ chồng người ta cũng không muốn thấy hắn! Hắn thở dài, kể lại tình hình một cách đơn giản, “Chỉ là tối qua cậu ta có uống chút rượu, nên tốc độ xe có hơi nhanh. Sau đó, tông vào đuôi xe của người ta Nhị Hoàn, chân bị kẹt, nên gãy xương ống quyển mà thôi.”

“VẬY SAO.” Biểu cảm của Nhan Thanh dần dần ấm lại, xoay qua mỉm cười với người đang lái xe, “Yên tâm đi, cục trưởng Hàn. Tôi không lo lắng!”

Nhưng cùng lúc nói ra câu này, còn kèm theo tiếng răng rắc từ các khớp ngón tay.

Chân mày Hàn Ngọc Phong dựng đứng, trong khi nắm thật chặt vô lăng, trong lòng lại âm thầm cầu nguyện... Người anh em, cô gái này rất dữ dằn, cậu tự cầu xin nhiều phúc đi!

Giây phút cánh cổng bệnh viện quân đội xuất hiện trong tầm mắt, Nhan Thanh liền cảm thấy vô cùng đau lòng.

Được rồi, tuy rằng cô thật sự không muốn chút nào.

Gần đây cô phạm vào năm bổn mạng, sao thái tuế hay sao đó, sao lại có duyên với cái bệnh viện thế này! Đầu tiên là cô, sau đó là ba cô, bây giờ lại là Cố Trạch Vũ.

Rõ là càng lúc càng không khiến người khác bớt lo!

Phòng bệnh của Cố Trạch Vũ ở tầng mười một.

Xe của Hàn Ngọc Phong vừa mới dừng lại, cô quay sang nói, “Tôi lên đó trước.” liền vội vàng đẩy cửa vọt vào trong bệnh viện. Sau đó, bước chân vội vã, gần như đang chạy.

Nhưng chờ đến lúc đi đến cửa phòng bệnh, rồi lại bỗng nhiên mọc rễ ở chỗ đó.

Cửa phòng bệnh mở hé, một đám người vây quanh giường bệnh của Cố Trạch Vũ, đều là đám bạn ăn chơi của anh. Cười cười nói nói thật là ồn ào náo nhiệt, không có chút xíu cảm giác là đang ở trong bệnh viện.

Nhan Thanh liền đứng tại chỗ không nhúc nhích, người bên trong cũng không để ý đến người đứng ngoài cửa này. Cho đến khi Hàn Ngọc Phong ra khỏi thang máy, đi đến.

Hắn nhìn thấy cô nheo mắt đứng trước cửa, giơ tay đẩy đẩy bả vai cô, “Sao đứng đây mà không vào đi.” Nói xong liền kéo cô vào phòng bệnh, hô lên một tiếng, “Cố lão nhị, vợ cậu đến nè!”

Toàn bộ người ở trong phòng dường như đều bị tiếng nói của hắn làm cho kinh ngạc, thoáng im lặng. Sau đó, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Nhan Thanh.

Nhờ phúc của Hàn Ngọc Phong, đây là lần thứ hai... để cô bị đám cậu ấm đó vây xem như động vật quý hiếm!

Trong lòng Nhan Thanh vang lên tiếng nghiến răng ken két, lấy hết can đảm gặt đầu với đám người kia rồi đi vào. Sau đó, chưa đến trước giường bệnh đã nhìn thấy cái chân bó bột của Cố Trạch Vũ, viền mắt đỏ lên.

“Cố Trạch Vũ...” Cô ghen ngào, đảo mắt, lấy tay che miệng.

Người trên giường lập tức đau lòng đến nhúu mày, muốn ngồi dậy,

nhưng lại không đủ sức, đành phải nhỏ giọng an ủi, “Thanh Thanh, bé cưng à, đừng khóc. Anh không sao mà.”

Kết quả vừa dứt lời, trong phòng liền vang lên tiếng cười ồ, tranh nhau nói Cố Trạch Vũ “buồn nôn ghê tởm”. Càng muốn lấy mạng người khác hơn, hai tên trẻ tuổi mặc quân trang đứng gần Nhan Thanh trực tiếp nâng cằm của đối phương lên, nhại theo tiếng “bé cưng à” của Cố Trạch Vũ.

Hoàn toàn không quan tâm đến sắc mặt tái mét của người ngồi trên giường bệnh.

Cuối cùng vẫn là Hàn Ngọc Phong nhịn không được, ra mặt nói lớn, “Được rồi, cũng một vừa hai phải thôi! Cảnh thận Cố lão nhị quay lại dọn dẹp các người bây giờ! Mở mắt ra nhìn kỹ một chút, nên làm gì thì làm đi! Còn để chồng vợ chồng son người ta nóng nhiệt thắm thiết chứ!”

“Cắt, thì nhân lúc hấn bệnh mới muốn lấy mạng hấn chứ!”

“Đúng rồi, bình thường làm gì có cơ hội tốt như vậy!”

“.....”

Mọi người lại nói nhảm một hồi, nhưng cũng biết điều lần lượt rút êm. Nhưng lúc đi ngang qua bên cạnh Nhan Thanh, vẫn không buông tha cơ hội, lại gọi bậy “chị dâu” “em dâu”.

“Cố lão nhị, đã đón được người cho cậu, hoàn thành nhiệm vụ nhé!” Hàn Ngọc Phong nói với người trên giường bệnh, sau đó nháy mắt ra hiệu: “Mình biến đây, trên người cậu có thương tích nên kiểm chế chút nhé!” Khi ra ngoài còn không quên đóng cửa lại.

Phòng bệnh đang huyền não vô cùng bỗng nhiên yên lặng không một tiếng động.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn vốn sắp khóc, đã biến sắc trong nháy mắt.

Cô cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm người nằm trên giường bệnh, ánh mắt lạnh lẽo như dao.

Cố Trạch Vũ bị cô nhìn đến nổi da gà khắp toàn thân, cổ họng khô khốc, thật lâu sau mới lắp bắp nói: “Bé Thanh à, cái gì mà...” Nhưng mà nói chưa dứt lời thì thoáng thấy một bóng đen vụt qua trước mặt, ngay sau đó tiếng “loảng xoảng” truyền đến, làm anh sợ đến mức giật mình.

Là túi xách của Nhan Thanh bay đến, bay ngang qua đầu anh, nện xuống ngăn tủ bên cạnh giường. Sau đó, cô phóng hai bước đã nhảy đến trước giường bệnh như sư tử xù lông, chỉ vào Cố Trạch Vũ, bắt đầu quở mắng, “Uống rượu, lái xe nhanh! Tôi qua trong điện thoại em đã dặn anh thế nào? Cố Trạch Vũ, nếu anh không muốn sống nữa thì cứ nói, em sẽ trực tiếp phế đi anh!”

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Thời gian hai người bên nhau nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Không phải Cố Trạch Vũ chưa từng thấy Nhan Thanh nổi giận, nhưng vẻ mặt dữ dằn như cọp giống như lúc này, lại là lần đầu tiên.

Trong ấn tượng của anh, Tiểu Thanh nhà anh có tính cách riêng, có chút nóng nảy so với những cô gái khác. Nhưng có điều khi so sánh, đó chẳng qua cũng là sự khác nhau giữa mèo hoang và mèo nhà. Dù lợi hại thế nào chẳng nữa, cũng chỉ giơ móng vuốt, nhe răng, cùnng lăm thì chẳng hề gì.

Cho nên, hôm nay Nhan Thanh như ăn nhầm thuốc nổ, trợn mắt mắng người, điệu bộ suyét chút nữa lia túi xách lên đầu anh, quả là hù dọa Cố Trạch Vũ đến chấn động.

Nhưng mà sau khi kinh ngạc xong, anh hoàn hồn lại, thì phát hiện “chiến thần” Nhan Thanh đã biến mất tăm. Cô gái bên giường dầu môi, tầm mắt liếc về một bên. Còn trông đôi mắt đen sâu lắng ấy, rõ ràng chứa nước mắt.

Cố Trạch Vũ sửng sốt, sau đó bỗng nhiên cảm giác lồng ngực khó chịu, cả trái tim như có một bàn tay to túm chặt lấy. Kể nào dám nói, Tiểu Thanh nhà anh vô tình vô nghĩa, trái tim lạnh lùng không nóng chứ?! Sau khi anh xuất viện nhất định sẽ to mồm hung hăng trừ khử kẻ đó!

Cô nàng ngốc ngếch của anh, trong lòng rõ ràng là có anh mà!

Ánh mắt sâu xa tập trung thật kỹ vào biểu cảm hai mắt đắm lệ của cô. Giờ khắc này, trong đầu Cố Trạch Vũ chỉ có một ý niệm chính là ôm cô vào lòng, và... hung hăng giày vò!

Sau đó, anh tùy tiện cử động, chống khuỷu tay ở đầu giường ngồi dậy, rồi tiếp đó, “Á—” một tiếng gào lên vang vọng cả phòng bệnh như heo bị chọc tiết, là do khi Cố Trạch Vũ ngồi dậy đã tác động đến cái chân bị gãy xương kia.

Nhan Thanh giật mình, quay đầu lại liền thấy người ở trên giường, đầu đầy mồ hôi, ngồi phịch ở đó, thở hổn hển.

Cô lập tức sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch. Hoảng hốt chạy nhanh đến đó, bàn tay nhỏ bé bắt đầu vạch tìm lung tung trên người anh, “Cố Trạch Vũ... Anh... Anh sao rồi? Anh thấy khó chịu ở đâu?” Sau đó thấy bộ dạng anh nói không nổi, liền gấp gáp, “Anh... Để em đi gọi bác sĩ!” Xoay người định chạy ra ngoài, lại bị anh nắm lấy cổ tay, kéo lại.

Lúc này, Cố Trạch Vũ cũng thuyên giảm không ít, nhưng vẫn còn đau đến hít sâu như trước. Miễn cưỡng mỉm cười với cô, còn không quên trêu chọc cô, “Đừng đi mà. Ở đầu giường có chuông, không cần đi ra ngoài đâu! Chỉ tự nhiên thấy mệt, cảm thấy khó chịu thôi.”

Nhan Thanh sửng sờ, anh đau chắc sắp chết luôn rồi còn ra vẻ như con gấu lấm mồm cho vui, “Cố Trạch Vũ, anh cứ giả bộ đi!” Cô hung tợn giơ tay lên định cốc vào trán anh, nhưng lại bắt gặp thấy vết máu đóng mài ẩn dưới lớp tóc trước trán thì bỗng dưng dừng lại, “Ngoại trừ chân ra, anh còn bị thương chỗ nào nữa không?”

Cố Trạch Vũ động não, “Ngoại trừ chân thì chính là chỗ này.”

Ngón tay mảnh khảnh do dự rơi vào trên đó nhẹ nhàng vuốt ve, “Đau không?”

“Không đau.”

“Nói dối!”

“Không gạt em mà, thật sự không đau!” Cố Trạch Vũ bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang di chuyển trên trán anh, bao lại trong tay mình, “Lúc còn nhỏ trèo cây lấy trứng chim bị ngã, sau đầu đập vào tảng đá, còn đẫm máu hơn so với chuyện này! Anh đây ngay cả lông mày cũng không nhíu lại, không tin em sờ thử xem, bây giờ còn có sẹo nè!”

“Xì... Đó là do anh bị té bất tỉnh nên mới không nhíu mày chứ gì!” Nhan Thanh nhíu mi mỉm cười lờm anh một cái, “Trèo cây lấy trứng chim sao? Hóa ra lúc nhỏ anh đã làm tốt cái chuyện mất nhân tính này rồi!”

“Cái gì mà mất nhân tính chứ!” Cố Trạch Vũ trừng mắt, “Em đó, con nhóc chết tiệt này, nói người đàn ông của mình như vậy đó hả!”

Nhan Thanh bẹo má anh, kéo ra thật dài, “Một năm người ta để được mấy quả trứng chứ, anh còn làm cho người ta ‘tuyệt tự’. Anh

nói xem anh có thất đức không?!”

“Được, là anh thất đức!” Cố Trạch Vũ ngoan ngoãn nghe lời, tiện thể bày ra nụ cười xấu xa, “Chỉ cần em đừng để cho anh ‘tuyệt tự’ là được!”

“Anh nói xằng bậy cái gì đó!” Nhan Thanh giả vờ nổi giận, muốn đánh anh, liền nghe thấy một tiếng than vãn thâm thấp quyến luyến thối vào trong lỗ tai...

“Bé Thanh à...”

“Ừm?” Cô cúi đầu đáp lời, khi tầm mắt giao nhau, bị tình cảm trong đôi mắt sâu không thấy đáy của anh khuấy động đến nỗi thần trí ngỡ ngẩn. Đợi cho đến khi hoàn hồn lại, người đã bị anh kéo vào trong lòng, nửa ghé vào lồng ngực anh.

Cô sợ đụng vào cái chân bị thương của anh, ngộ nguậy muốn đứng lên, nhưng cánh tay quấn bên hông lại quấn chặt hơn, “Ngoan nào, đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát.”

Cơ thể cô ngừng lại, ngoan ngoãn tựa vào trước ngực anh, không nhúc nhích. Sau đó nghe thấy anh hỏi...

“Bé Thanh, nhớ anh không?”

“Không nhớ gì hết!”

“Ha ha... Bé cưng này, đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo!”

Nhan Thanh ở lại bệnh viện đến gần sập tối. Vui vẻ ăn cơm chiều cùng Cố Trạch Vũ, vốn đang định ở lại qua đêm ở chăm sóc anh, nhưng cậu hai họ Cố lại bắt đầu đuổi người.

Nhưng anh đi lại bất tiện, Nhan Thanh không yên tâm. Hai người liền nói qua nói lại vài câu.

Bản lĩnh mềm mại sắc bén của Nhan Tiểu Thanh, anh đã từng lĩnh giáo. Nếu thật sự phát huy hết mười phần công lực thì có thể khiến người khác đau đầu suốt một tuần. Cho nên bình thường dưới tình huống này, Cố Trạch Vũ sẽ áp dụng một biện pháp đơn giản- tiện lợi- hiệu quả nhất để làm cho Nhan Thanh lập tức im miệng, bóp chết trạng thái vừa sắp phát sinh này. Nhưng trước mắt thì không được, anh không cử động được, cô nàng Nhan Thanh lại đứng ở khá xa.

Song, ngay tại thời điểm anh gấp đến độ đau đầu, rớt cuộc Triệu thiên sứ lại từ trên trời giáng xuống.

Triệu Húc mặc đồ thường, áo khoát trắng vắt ở khuỷu tay, cũng không gõ cửa liền trực tiếp đi vào phòng bệnh. Cảm giác được bầu không khí không đúng lắm thì hơi ngần người. Sau đó, bật cười “hí hí” một tiếng, nhíu mày trêu chọc: “Ái chà, hai vợ chồng đang liếc mắt đưa tình sao?”

Cố Trạch Vũ thấy hấn đến, ồn ào vỗ xuống giường, “Người anh em, đến đúng lúc lắm! Nhanh chóng đưa cô bé Nhan Thanh đây về nhà giúp mình đi!” Sau đó, lại quay đầu về phía Nhan Thanh, thấp giọng dỗ dành, “Bé Thanh, ngoan nào. Em về nhà ngủ một giấc thật ngon lành đi, ngày mai đến đây thì thuận tiện mang tập văn kiện để trên bàn ở phòng sách đến cho anh nhé.”

“Không thì em về nhà thu dọn xong xuôi rồi quay lại đây! Em không tin tưởng y tá trực đêm ở bệnh viện lắm!” Nhan Thanh nhíu mày do dự, còn muốn nói thêm gì đó, chợt nghe thấy Triệu Húc nói chen vào...

“Yên tâm đi! Tôi đưa cô về rồi trở lại đây mà. Tối nay tôi canh giữ ở đây cô còn không yên tâm sao? Cậu ta thiếu một cọng tóc nào thì tôi sẽ bồi thường cho cô! Đi thôi, tôi đưa cô về trước!” Nói xong thì dứt khoát kéo ống tay áo của Nhan Thanh, trực tiếp lôi cô ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi Nhan Thanh đi rồi, một mình Cố Trạch Vũ liền ngẩn người nhìn lên trần nhà trắng toát. Nhìn lâu khiến mí mắt nặng trĩu, bất giác ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi tỉnh lại thì bên ngoài đã tối đen như mực. Đèn không bật, trong phòng bệnh cũng chập choàng tối thui. Giữa lúc tầm mắt mông lung, bỗng thấy một bóng đen cao lớn ngồi trên sô pha đối diện giường bệnh, Cố Trạch Vũ sợ đến mức hết hồn. Không đợi anh với tay bật đèn tường ở đầu giường, liền nghe công tắc vang lên “tách” một tiếng, bên trong liền sáng choang.

Ngay sau đó, phản ứng đầu tiên của Cố Trạch Vũ chính là hướng về phía người đàn ông vừa di chuyển tới cửa để bật đèn mà văng tục, “#@@\$%#^... Trần Viễn Hành, ông nội nhà anh! Anh muốn ông đây sợ đến mức không sinh không đẻ gì luôn phải không?!”

“Nếu thực sự anh không sinh không đẻ gì được, tôi có thể giới thiệu anh đến phòng khám của Trần Cửu Hồi! Tôi sẽ bảo cô ấy giảm cho anh tám mươi phần trăm!” Trần Viễn Hành bước chậm rãi đến trước giường bệnh, đưa tay gõ gõ vào cái chân bó bột của anh, “Trên này viết cái gì lung tung vậy?” Sau đó, cười khế, thấp giọng đọc ra...

“XXX đã đến đây thăm viếng!”

“Vương Bát Đản 1 họ Cố...”

“Mọi người cùng ngốc mới là ngốc, Cố lão nhị thật ngốc!”

“Anh cút sang một bên cho tôi!” Về mặt Cố Trạch Vũ tối sầm đến dọa người, “Anh con bà nó đang có âm mưu đúng không! Sáng nay thì giúp đám cháu tức chết tôi, giờ anh còn ở chỗ này thêm mắm dậm muối!”

Trần Viễn Hành cũng tốt tính nở nụ cười, từ trong túi áo khoát lấy ra một cái USB đưa tới trước mặt anh, “Mật mã vẫn như cũ, anh biết chứ!”

Cố Trạch Vũ sửng sốt, sau khi cầm lấy ở trong tay thì suy nghĩ một lát, không kiềm chế được sự kinh bỉ với hắn, nói: “Ái da, mấy tháng không gặp, cùng anh đây chơi trò 007 sao!”

“À, đây không phải là thứ anh muốn đâu! Nguyên bộ gồm có *Yoshizawa Akiho* thêm *Aoi Sora* và *Maria Ozawa 2*. Tôi tặng nó cho anh! Tin rằng anh sẽ dùng đến.” Nói xong liền xoay người cầm ba xấp văn kiện trên bàn trà trực tiếp ném vào giữa giường bệnh, giọng điệu không nhanh không chậm, “Hai bản màu lam đó mới chính là thứ anh muốn! Còn bản màu đen kia là tổ tiên mười tám đời của người phụ nữ nhà anh, cùng với ngày tháng năm sinh và những thứ yêu thích của cha mẹ vợ tương lai của anh. Cũng xem như là tôi tặng không cho anh!”

Ngón tay thon dài của Cố Trạch Vũ phỉ phỉ trên đó vài cái, nâng mắt nhìn hắn, “Chút đỉnh đồ thôi mà, sao lại phiền anh đích thân đưa tới thế này!”

“An Nhiên muốn ăn bánh ngọt của Matsuba, tôi ra ngoài mua. Nhân tiện đem đến cho anh.”

“Gọi người mang bánh ngọt đến nhà không phải là được rồi sao! Anh cứng chiều phụ nữ cũng phải có mức độ chứ!”

“Như nhau cả thôi!”

“Thật ra mấy thứ này, không phải chính anh đã làm lợi cho những người đó càng nhiều sao?”

Trần Viễn Hành cười giễu, vẻ mặt hết sức kinh thường, “Anh biết rõ đây đều là để thể diện lại cho anh. Bằng những người đó vẫn sai khiến không nổi tôi đâu!” Hắn nheo mắt, giơ ngón tay cái lên, “Vị quản lý của điện tử Thiên Thịnh kia, nghe đâu cha hắn ở trong giới là một người có khả năng. Hơn nữa hạng mục đó, nhà họ Phùng cũng có tham gia. Anh thật sự muốn sao?”

“Cái gì tôi cũng không cần, không muốn!” Cố Trạch Vũ giơ hai tập văn kiện kia quơ quơ, “Cũng một câu nói của anh thôi, những người đó sai khiến được tôi sao? Máy thứ này chẳng qua là chú ba của tôi muốn, tôi chỉ bán thể diện mà thôi!”

Trần Viễn Hành gật đầu, “Tôi đi đây, anh dưỡng bệnh cho tốt.” Nhưng khi đi đến cửa thì dừng lại, “Đúng rồi, tôi tặng anh một tin xấu nhé... Một thời gian nữa Hàn Tĩnh Nguyệt sẽ trở về đây, anh tự lo thân mình cho tốt đi!”

Chú thích:

(1) Vương bát đản: Đồ khốn nạn.

(2) Yoshizawa Akiho, Aoi Sora, Maria Ozawa: Tên các nữ diễn viên người Nhật chuyên đóng phim A.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Trên bàn làm việc của Cố Trạch Vũ có tổng cộng một xấp văn kiện, Nhan Thanh lấy nó nhét vào trong túi xách tay của mình. Tìm một túi hành lý, xoay người thu dọn vài bộ đồ cho anh thay.

Trong phòng ngủ có một căn phòng để quần áo nhỏ nhỏ, một tủ quần áo bằng gỗ vừa vặn một mặt tường lớn, bên trong bày biện hàng hàng quần áo của cô và anh, ngay cả đồ lót cũng được xếp lần

lượt trong học tủ. Có một vali màu đen ở trong góc phòng, là thứ cô mang đến khi dọn đến nhà Cố Trạch Vũ.

Nhan Thanh nhìn thấy cái vali kia thì dừng động tác lại một chút, sau đó không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại lôi nó ra, mang vào trong phòng ngủ.

Bên trong vali rất lộn xộn, phần lớn đều là đồ vật của cô khi còn học đại học. Có các bằng khen học bổng của tất cả học kỳ, còn có các loại trang sức nho nhỏ lung tung cả lên.

Nhan Thanh ngồi xếp bằng xuống sàn, cẩn thận cầm từng thứ một lên xem. Ngắm nghía xong một thứ, liền để xuống thảm bên cạnh mình, cho đến khi trong cái va li to trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một hộp trang sức nhỏ nhắn tinh tế. Lúc này đây, dường như cô hơi do dự. nhìn chằm chằm vào chiếc hộp hồi lâu, cuối cùng vẫn cầm lên tay, khoảnh khắc chậm rãi mở nó ra, cô không kiềm được nước mắt lưng tròng.

Bên trong là một đôi bông tai bằng bạc, có điều hình thức hơi khoa trương. Lớp mạ vàng bên ngoài đã rớt hết, còn có chút ngả màu. Đó là món quà sinh nhật cuối cùng Tả Sa tặng cho cô. Ngay lúc cô nhận được món quà này, thì ngày hôm sau, người bạn đối xử tốt vô điều kiện với cô, liền hoàn toàn mất đi cuộc sống vốn nên có.

Truy tìm căn nguyên, đơn giản là sự buông thả của cô.

Tả Sa là người bạn rất đặc biệt với Nhan Thanh. Nhan Thanh cũng là người bạn khác loài trong cuộc sống lẩn quẩn của Tả Sa.

Nói trắng ra, hai người hoàn toàn sống trong hai thế giới khác nhau.

Một người từ nhỏ đã là cô gái ngoan ngoãn trong mắt người lớn, học giỏi đa tài, biết chuyện và vâng lời. Thậm chí, còn có một người cha là anh hùng của nhân dân. Nhưng, một người thì hư hỏng đến cả thầy cô giáo ở quê nhà cũng không muốn liếc mắt nhìn lấy một cái. Cha hút thuốc phiện, quanh năm cũng chẳng thấy bóng dáng,

mẹ thì thác loạn trong các câu lạc bộ đêm. Còn bản thân Tả Sa dường như vì để ứng nghiệm với đánh giá của những người đó, cô đánh nhau, yêu sớm, hút thuốc, thậm chí bỏ học từ nhỏ, chơi chung với đám côn đồ.

Nhưng chỉ có Nhan Thanh mới biết, thật ra cô và Tả Sa là cùng một loại người.

Tả Sa lao vào chốn hỗn tạp, sinh ra trong hoàn cảnh như vậy, vì thế cô buông thả, cô sa ngã. Nhưng không thể nói là cô hư hỏng, cô như vậy không phải là đang nguy trang để thích ứng với cuộc sống sao. Về phần Nhan Thanh, cô cũng không biết từ khi nào mà cô phát hiện ra, thực chất bên trong cô cũng không phải là người lương thiện gì. Mà sự ngoan ngoãn và lương thiện đó, chẳng qua chỉ để giành được càng nhiều niềm vui của người lớn nên làm ra vẻ vậy thôi. Nói khó nghe một chút chính là giả bộ.

Cô không còn nhớ mình đã quen biết Tả Sa thế nào.

Thế nhưng phần duyên kiếp và vờ vịt ấy lại biến hai người trở thành người quan trọng nhất trong sinh mệnh của nhau.

Lúc nhỏ, ba mẹ Nhan Thanh rất bận rộn công việc, bận rộn đến nỗi cả ngày ném cô ở nhà ngoại, không quan tâm, không nghĩ gì đến cô. Sinh nhật của cô, ba mẹ cũng không nhớ, nhưng Tả Sa lại nhớ, hơn nữa năm nào cũng tặng quà cho cô. Lần đầu tiên, Tả Sa có 'nguyệt san', cô ấy khóc lóc chạy đến tìm cô, là cô dẫn Tả Sa đi mua băng vệ sinh, giảng giải các kiến thức về sinh lý vệ sinh mà cô học được trong trường cho Tả Sa nghe.

Thời điểm đó, giữa hai cô gái hình thành nên một tình bạn tối thượng. Thậm chí, Nhan Thanh từng nghĩ, nếu tương lai không tìm thấy người đàn ông thích hợp, sẽ cùng Tả Sa làm bạn với nhau suốt đời cũng không tệ.

Nhưng mà tất cả đều chấm dứt vào kỳ nghỉ hè năm ba đại học của Nhan Thanh.

Hoặc là nói, những gì tốt đẹp trong sinh mệnh mà cô đã từng sở hữu, trong năm đó đều rời xa cô...

Sinh nhật của Nhan Thanh là vào mùa hè, ngày 16 tháng 8.

Mà ngày 16 tháng 8 năm đó, cô nhận được một sự bất ngờ kinh ngạc nhất trong đời... Đó chính là cả người yêu lẫn người bạn thân cùng phòng đều phản bội cô.

Nhan Thanh lúc đó chẳng qua cũng chỉ là một cô gái trẻ chưa hiểu việc đời. Thế nhưng, niềm kiêu hãnh và sự bướng bỉnh của cô tuyệt đối không cho phép người khác nhận ra sự yếu đuối của mình, cho dù bị tổn thương, vẫn phải thẳng lưng xuất hiện trước mặt người khác.

Ngày đó, sau khi cô thốt ra hai từ “Tạm biệt” với Mục Thành, liền khóc lóc chạy tới chỗ của Tả Sa.

Diện mạo Tả Sa khá xinh xắn, con người cũng rất trọng nghĩa, khi đó ở trong vòng lẩn quẩn cũng xem như ‘có chút danh tiếng’. Thậm chí, còn hùn vốn với bạn bè mở một quán bar quy mô vừa phải.

Sau khi cô ấy nghe Nhan Thanh khóc lóc kể lể xong, dường như không bất ngờ lắm, về mặt hồ hững mang theo chút khó chịu. Nhưng vẫn dùng hết sức để ôm chặt lấy Nhan Thanh, nói: “Thanh Thanh, cho dù toàn bộ thế giới đều phải bội mày! Mày vẫn còn có tao mà!”

Kế tiếp, trong phòng chờ ở quán bar, hai đứa con gái hôm đó say tới trời đất tối sầm.

Hôm sau, Nhan Thanh tỉnh lại trong nhà của Tả Sa. Một phòng trọ kiểu cũ vào thập niên bảy mươi, nhà vệ sinh tập thể, tính luôn phòng khách thì diện tích khoảng ba mươi mét vuông, trên tường đã lờ mờ nhìn thấy vết nứt.

Sau khi say rượu thì khó mà chịu được nhứt đầu, Nhan Thanh mơ màng nằm trên giường rên rỉ, “Sa Sa, Sa Sa...”

Không ai trả lời.

Gắng gượng mở mắt ra mới phát hiện Tả Sa không có ở trong phòng. Ngoảnh lại thì thấy trên đầu giường có dán một mảnh giấy: Ra ngoài có chuyện, lát nữa sẽ về. Chờ tao, đừng đi lung tung!

Mảnh giấy trở trời bay khỏi đầu ngón tay cô, Nhan Thanh nhắm mắt lại lần nữa.

Nhưng không gian yên tĩnh lại khiến lòng dạ của cô dần dần trở nên khó chịu, toàn bộ những thương tâm và đau khổ đều bị phóng đại lên từng chút một.

Cuối cùng, Nhan Thanh nức nở, từ trên giường bò dậy, sau đó liền xông ra ngoài như một con thú bị thương.

Cô đến quán bar, nhưng Tả Sa không có ở đó. Ở đó, có vài người biết cô, cách thời gian mở cửa còn sớm, liền tùy tiện sắp xếp cho cô một chỗ ngồi.

Cảnh vật xung quanh chập chờn cùng mùi rượu kích thích cô, Nhan Thanh gọi một tá bia với người phục vụ, buồn bã uống bia một mình. Mới đầu chỉ uống từng ngụm nhỏ, sau đó lại dứt khoát đổi thành tu nguyên chai. Cô uống không nhiều lắm, nhưng rượu vào càng sâu thêm, say càng nhanh hơn.

Cuối cùng, Nhan Thanh gục xuống bàn bất tỉnh. Cũng không biết qua bao lâu, loáng thoáng nghe thấy bên tai có tiếng cãi nhau dữ dội. Mắt lơ lơ ngẩng đầu lên, phát hiện thấy Tả Sa đang chắn trước người cô, đang giằng co với một đám lưu manh trông có vẻ bặm trợn.

Nhan Thanh lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều. Cô đứng phắt dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo suýt chút té ngã.

Tả Sa giữ chặt cô một phen, kéo cô đến sau lưng mình như loài vật bảo vệ con, giọng điệu lạnh lùng nói với những người đó: “Có chuyện gì thì đến tìm tao. Thả bạn tao ra! Không có liên quan đến nó!”

Nhưng chỉ đổi lấy những tràng cười chế nhạo không ngừng của đám người kia, “Con đê tiện! Mà ý tưởng mà là ai chứ? Anh em tụi tao còn đang lo một mình mà thì hưởng thụ chưa đủ, bây giờ có cô em xinh đẹp như vậy tự dâng mình đến cửa, trừ khi tụi tao là thằng ngu... Á...”

Biến hóa trong nháy mắt, Tả Sa vớ lấy chai bia trên bàn nện lên đầu tên đang nói chuyện. Sau đó, nhân lúc tất cả mọi người đang bất ngờ liền kéo Nhan Thanh, phóng như điên ra khỏi cửa.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn chậm một bước.

Khi cửa lớn của quán bar đã xuất hiện ở trước mắt, những người đó chạy đến. Sau đó, vào khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, Nhan Thanh chỉ cảm thấy có một sức lực rất lớn đẩy vào lưng cô, đẩy cô ra ngoài cửa.

“Đừng quan tâm tao, chạy đi!” Bên tai là tiếng la hét yếu ớt của Tả Sa, cô ấy nắm chặt tay nắm cửa quán bar, đóng cửa lại. Đợi đến khi Nhan Thanh chạy xa khoảng hai ba thước, lúc bò lên khỏi mặt đất, cánh cửa chạy bằng điện bên ngoài cửa lớn cũng đã thả xuống dưới.

Nhan Thanh khóc lóc la hét, giữa lúc hoảng loạn thì điện thoại rơi ra khỏi túi, sau đó trong não đột nhiên xẹt qua ánh sáng rực rỡ... 110!

Thế nhưng, do thần kinh quá căng thẳng, thời gian cô nhấn phím 1 quá dài, cuộc gọi trực tiếp chuyển tới chức năng quay số nhanh.

Đó là số điện thoại của Mục Thành.

Nhan Thanh cũng ý thức được, nhưng mà lúc này, làm sao có thể làm lỡ nhiều thời gian chứ. Mục Thành cũng được, ai cũng được hết, chỉ cần có người đến cứu Tả Sa là tốt rồi!

Sau khi chuông điện thoại vang lên một tiếng thì được nhận ngay, nhưng ngay cả nằm mơ Nhan Thanh cũng không ngờ, đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ dịu dàng như nước... là Trần Hân Uyển.

“Ừa? Thanh Thanh? Mục Thành vẫn chưa thức dậy!”

Như một tiếng sét từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào đỉnh đầu cô.

Nhan Thanh đờ đẫn, đứng chết sững ở đó. Tiếp theo, chờ cho cô bình tĩnh lại, thì bên tai vang lên tiếng còi chói tai cùng tiếng phanh gấp. Tiếp sau đó, cơ thể của cô đã bay về phía ven đường.

Tông vào Nhan Thanh chính là một chiếc xe cỡ nhỏ. Cũng may tốc độ không nhanh lắm, nhưng vẫn khiến cô chấn động não nhẹ cộng thêm gãy xương sườn.

Đợi đến khi Nhan Thanh tỉnh lại, đã là hai ngày sau đó.

Trông chừng bên giường cô ngoại trừ ông Nhan và bà Từ, còn có hai cảnh sát của cục thành phố.

Bọn họ báo với cô, Tả Sa bị người ta cưỡng hiếp đến tinh thần bán loạn. Họ còn nói cho cô biết, lúc tìm được Tả Sa, trong tay cô ấy vẫn giữ chặt tay nắm cửa bằng gỗ.

Nhan Thanh yêu Mục Thành, đã từng yêu rất nhiều.

Không phải long trời lở đất, cũng không phải sông cạn đá mòn, nhưng cái cảm giác này lại chỉ có mình cô hiểu. Trong nghi thức chào đón tân sinh viên của đại học A, khi cô bắt gặp một nam sinh viên hăng hái trước đài, cô liền có cảm giác thời gian như ngừng lại, mọi thứ xung quanh đều không tồn tại. Sau đó, trong đầu chỉ có duy

nhất một ý niệm như hoa cỏ mùa xuân, điên cuồng lan tràn trong tim... Nếu có thể nắm lấy tay hắn, bên nhau trọn đời, cô sẵn lòng dùng mọi thứ của bản thân để trao đổi.

Cô không mất hết tất cả, mà trong năm đó chỉ mất đi một người bạn quan trọng nhất.

Nhan Thanh hận Mục Thành, hận hắn phản bội, hận hắn và Trần Hàn Uyển hợp lại đâm một dao vào ngực cô.

Nhưng cuối cùng, người cô hận nhất, cũng chính là bản thân mình.

Sau khi Tả Sa gặp chuyện không may, Nhan Thanh đã dốc hết toàn bộ khả năng cô có để đi tìm phương pháp điều trị. Cô đưa Tả Sa vào một viện điều dưỡng có điều kiện không tồi. Cô chẳng qua chỉ làm trong nhóm thiết kế, mỗi ngày làm ba công việc để duy trì chi phí điều trị với cô mà nói là khá đắt đỏ.

Rồi sau đó, vào đêm khuya yên tĩnh cô sẽ khổ sở, ân hận một mình... Nếu cô không yêu Mục Thành, hoặc là chôn giấu thứ tình yêu say đắm đó tận đáy lòng, có phải cô sẽ không cảm thấy cực kỳ đau khổ khi chia tay hay không? Nếu không như vậy, cô sẽ không say xỉn ở quán bar, sẽ không gặp phải bọn khốn nạn kia, sẽ không hại Tả Sa.

Nhưng mà... Trong cuộc sống vĩnh viễn không có nếu như.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Đúng như Nhan Thanh nghĩ, công việc của cô ở tổng bộ nhân hạ đến nỗi vô cùng chán, cũng không biết ông tổng của cô nghe được tin tức ở chỗ nào, vì để thuận tiện cho cô chăm sóc người bệnh, cố ý cho phép cô linh hoạt thay đổi thời gian làm việc.

Vì thế, gần đây phần lớn thời gian trong đời cô đều lãng phí ở bệnh viện hoặc là trên đường lui tới bệnh viện.

Hiện tại, Cố Trạch Vũ ở phòng bệnh cao cấp dành cho cán bộ của bệnh viện quân đội. Ngoại trừ không có phòng bếp ra, còn lại đều đầy đủ tiện nghi, gần giống như một căn phòng trong khu nhà mini.

Nhưng cậu hai họ Cố thân ngọc mình ngà, không chịu nổi sức tàn phá dài hạn của thức ăn bên ngoài. Mới có mấy ngày đã gầy đi trông thấy. Nhất là ngày đó không biết là do bị cảm lạnh, hay ăn phải thứ gì không sạch sẽ, bị đau dạ dày đến chết đi sống lại suốt một đêm ở trên giường. Lại làm cho một đám bác sĩ y tá bị dọa đến choáng váng. Không còn cách nào, từ đó về sau Nhan Thanh đem lò vi ba, nồi cơm điện, cùng với các loại nồi niêu chén bát đến bệnh viện, bật bếp nấu nướng ở chỗ kia.

Thật ra bản lĩnh nấu nướng của cô cũng không ra sao cả, dùng lời nói của bà Từ Á Hồng để hình dung thì chính là ‘miễn cưỡng nuốt xuống’. Nhưng mặc kệ nói thế nào, tự tay mình nấu nướng thì ít nhất nguyên liệu cũng tươi ngon và sạch sẽ, ăn vào cũng cân đối được chất dinh dưỡng, sạch sẽ yên tâm hơn.

Thành phố T lại rơi xuống vài trận tuyết lớn. Nhiệt độ càng lúc càng lạnh hơn, chân của Cố Trạch Vũ thì ngày càng hồi phục, bước vào giai đoạn tập vật lý trị liệu.

Thật ra dựa vào tình trạng hồi phục như hiện tại của anh, cho dù không tiếp tục nằm viện thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng lúc này đây, cả hai lại hiếm khi thống nhất quan điểm, trước mắt vẫn phải ở bệnh viện quan sát thêm mấy ngày nữa mới được.

Lần đầu tiên Nhan Thanh cùng anh làm vật lý trị liệu thì bị kích động. Cô chỉ biết người bị gãy xương, lần đầu xuống giường sẽ rất đau, nhưng không biết rốt cuộc là đau đến mức nào.

Tuy rằng chân của Cố Trạch Vũ không phải đặc biệt nghiêm trọng, nhưng vị trí anh bị chấn thương lại không tốt. Người đàn ông này lúc bình thường thì hô mưa gọi gió, cao to bá đạo như vậy, nhưng chỉ bước đi một đoạn ngắn, liền đau đớn đến nổi sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi. Cho nên, cô vẫn cảm thấy lỡ như có chuyện gì đó xảy ra nữa thì sao, ở lại bệnh viện phối hợp với bác sĩ cũng thuận tiện hơn.

Nhưng cậu hai họ Cố lại không nghĩ như vậy. Anh tình nguyện tiếp tục ở lại bệnh viện, hoàn toàn là bởi vì làm vậy sẽ có thể hưởng thụ được sự chăm sóc cấp năm sao của Nhan Thanh. Dù sao trong phòng đơn, buổi tối tắt đèn, động tay động chân cũng không có gì là không tiện. Nếu về nhà, rất có thể cô nàng này sẽ xem anh là người bệnh, đối với anh cẩn thận từng ly từng tý! Hơn nữa, mỗi lần làm vật lý trị liệu, chỉ cần vừa nhìn thấy khuôn mặt đau lòng kia của Nhan Thanh, anh liền có một cảm giác biến thái, vừa không nở, lại vừa thỏa mãn. Na ná như cảm giác hạnh phúc á...

Chẳng mấy chốc sẽ đến tết, cuối cùng Nhan Thanh cũng bận rộn được một chút.

Vào buổi sáng của lễ Giáng Sinh, cô đã hoàn thành xong công việc trong tay, lúc đang chuẩn bị đến bệnh viện cùng làm vật lý trị liệu với Cố Trạch Vũ, thì văn phòng chủ nhiệm nhận được một cuộc gọi khẩn cấp phải ra ngoài. Trước khi đi còn ném cho cô hai phần báo cáo cần chỉnh lý lại. Nhan Thanh bắt đắc dĩ, đành phải vừa khởi động máy tính, vừa gọi điện thoại cho Cố Trạch Vũ, nói với anh sẽ đến đó trễ một chút.

Hai báo cáo kia vụn vặt đến cực điểm, cho đến khi chỉnh lý xong xuôi thì đã sắp đến ba giờ chiều.

Nhan Thanh nhìn đồng hồ, lại lấy điện thoại ra gọi cho Cố Trạch Vũ, nhưng bên trong báo tắt máy. Nhịn không được mắng thầm trong lòng, sau đó nhanh chóng mặc áo khoác, chạy đến bệnh viện. Cũng không ngờ được nửa đường thì gặp kẹt xe, kẹt đến lúc trời tối hù. Đợi khi đến nơi, trời đã tối.

Vì để đi đi về về được thuận tiện, hai ngày nay cô đều lái chiếc BMW trong ga-ra của Cố Trạch Vũ thay vì đi bộ.

Vừa lấy cái chìa khóa điều khiển từ xa, vừa xoay người mở cửa xe bên cạnh chạy ra.

Trên bậc thềm trước cửa có đọng một chút tuyết, do lo lắng mà trời lại tối nên không chú ý, Nhan Thanh vừa mới giẫm lên liền bị trượt chân, “Á...” kêu lên sợ hãi, toàn thân ngã nhào về phía trước.

Sau đó, ngay lúc cô cho rằng tám chín phần mình sẽ ngã đến nỗi mặt mày méo mó, một đôi tay có lực mạnh mẽ đỡ lấy cô.

Chỉ bị hoảng sợ chứ không nguy hiểm, Nhan Thanh khẽ thờ phào, đứng vững lại nhờ sức của đối phương, còn chưa kịp nói lời cảm ơn liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn vang lên, mang theo sự trách cứ nhàn nhạt...

“Em bao nhiêu tuổi rồi, sao vẫn không cẩn thận như vậy!”

Mục Thành...

Tay hắn còn nắm cánh tay cô, Nhan Thanh ngẩng đầu sửng sò, nhìn người đang gằn trong gang tấc, hồi lâu mới thốt ra được câu ‘cảm ơn’.

Mục Thành buông tay ra, chua xót khẽ cười, “Từ khi nào lại khách sáo với anh như vậy!”

Cô há miệng thờ ra, không nói được câu nào. Nhìn thấy trên người hắn đang mặc đồ bệnh nhân, nhịn không được liền hỏi, “Anh bị

bệnh?”

“Ừ. Không sao, chỉ cảm cúm nặng mà thôi.”

“À.”

“Còn em?”

“Cố Trạch Vũ bị gãy chân do tai nạn xe, anh ấy ở tầng 11!”

“Tiểu Thanh...”

“Tôi đi trước. Anh ấy đang đợi tôi!” Cô cắt ngang lời hắn, nhanh chóng rời khỏi đó như chạy trốn, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng dứt khoát, để mặc hắn còn đứng đó thất thần.

Trên đời này, nếu nói người khiến cho Nhan Thanh mười lần nhìn thấy đã có chín lần muốn đập thì đó chính là Cố Trạch Vũ, còn người mà mỗi lần gặp cô đều muốn trốn, chính là Mục Thành.

Trên đường, bước chân cô bị hoảng sợ chiếm giữ, ngay cả thang máy cũng không đợi liền trực tiếp theo thang lầu chạy lên tầng 11.

Đợi cho đến khi đứng vững ở hành lang, hai chân đã muốn nhũn ra.

Bên cạnh chính là phòng trực của y tá, lắp kính trong suốt nên có thể nhìn thấy hai y tá bên trong đang ghé vào kê tai nói nhỏ. Nhan Thanh nhìn thấy hai cô gái tuổi xuân phơi phơi sừng sốt một hồi, sau đó hít sâu hai cái, lần nữa điều chỉnh vẻ mặt đến trạng thái tốt nhất, mới cất bước đi đến phòng bệnh của Cố Trạch Vũ.

Trong phòng im ắng, tối đen như mực.

Thoạt đầu, cô cho rằng Cố Trạch Vũ đang ngủ, nhưng đến khi cô bước đi nhẹ nhàng đến trước giường bật đèn tường, lại phát hiện trên giường căn bản không có ai. Chấn được gấp gọn gàng, chiếc điện thoại màu đen của anh lại bị ném trên đó. Cầm lên thì thấy, hết

pin tắt máy.

Đầu ngón tay mảnh khảnh trượt mấy cái trên màn hình điện thoại, xoay người chuẩn bị đến phòng trực hồi ý tá Cố Trạch Vũ đi đâu, còn chưa kịp bước đi, liền mơ hồ nghe thấy tiếng cười khanh khách cách một lớp cửa truyền vào.

Giọng cười êm tai như vậy, lại khiến Nhan Thanh bất giác hoảng hốt.

Sau đó, còn chưa đợi cô hoàn hồn lại, cửa phòng bệnh liền bị người khác đẩy ra một cách không khách khí. Gương mặt như tranh vẽ, một cô gái xinh đẹp quyến rũ ngồi xe lăn tiến vào, rồi sau đó, gương mặt của người đàn ông đang giúp đẩy xe lăn bước đi như bay kia, lại chính là người nào đó hôm qua còn không cách nào đi nhanh được.

Nhan Thanh ngẩng ngơ đứng tại chỗ, rõ ràng không phản ứng kịp với tình trạng trước mắt.

Dường như Cố Trạch Vũ cũng không ngờ lúc này lại đụng phải Nhan Thanh. Kinh ngạc quá độ, cũng sững sờ đứng tại chỗ, mà cô gái ngồi trên xe lăn đang cười vui vẻ kia không kịp chuẩn bị nên bị lắc lư một chút, suýt nữa té ngã, tiếng cười bỗng biến thành tiếng kêu sợ hãi.

“Bé Thanh...” Cố Trạch Vũ yếu ớt gọi, dáng vẻ chuẩn mực của kẻ trộm bị tóm, “hì hì” cười ngây ngô hai tiếng, nhanh chóng chỉ vào cô gái ngồi trên xe lăn, nói sang chuyện khác, “Bé Thanh, đây là em họ của Hàn Ngọc Phong, Hàn Tĩnh Nguyệt. Tụi anh từ nhỏ cũng nhau lớn lên! Vừa từ nước ngoài trở về.” Nói xong, thấy sắc mặt Nhan Thanh vẫn như cũ không chút thay đổi, liền ngậm miệng lại, trong lòng bắt đầu nổi trống.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua.

Ngay lúc ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại giữa hai người thì

Hàn Tĩnh Nguyệt mỉm cười, lúc ngẩng đầu nhìn Nhan Thanh, Nhan Thanh bỗng nhiên gật đầu với cô, “Chào Hàn Tĩnh Nguyệt!” Tiếp đó, ánh mắt lạnh đăm lướt qua khuôn mặt của Cố Trạch Vũ, nhìn không ra chút cảm xúc nào, “Chân anh đã khỏi rồi, sáng mai nên xuất viện đi!”

Cố Trạch Vũ vì không thể nhìn ra nên hít sâu một hơi, “Không phải đâu, bé Thanh à... Em hãy nghe anh nói...” Lời giải thích còn mắc trong cổ họng chưa kịp nói ra, liền có tiếng gõ cửa “cộc cộc” xuyên vào bên trong.

Chỗ cửa ấy, không biết Mục Thành xuất hiện ở đó với nụ cười nhàn nhạt từ khi nào, “Tổng giám đốc Cố.” Hắn gật đầu chào Cố Trạch Vũ, sau đó ánh mắt lạnh băng chậm rãi đi vào phòng, đưa một xấp tiền màu đỏ đến trước mặt Nhan Thanh, “Tiểu Thanh, em vừa mới đánh rơi!”

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Bầu không khí trong phòng bệnh kỳ lạ đến cực điểm.

Hàn Tĩnh Nguyệt đứng lên khỏi xe lăn, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Cố Trạch Vũ. Cố Trạch Vũ cắn môi, vẻ mặt u ám trùng mắt với Mục Thành, làm như anh muốn nhìn chằm chằm đến xuyên thủng người ta. Một tay Mục Thành cầm xấp tiền của Nhan Thanh, giơ lên giữa không trung, ánh mắt dừng lại ở hình ảnh in trong mắt cô, trong mắt ngập tràn yêu thương khó kiềm chế nổi. Về phần Nhan Thanh, chỉ vẫn cúi đầu nhìn mũi giày của chính mình, vừa không hé răng,

cũng không đưa tay cầm lấy đồ của mình.

Thời gian cứ ngưng đọng như thế hồi lâu. Lâu đến nỗi có người cảm thấy hai chân tê tê, lúc sắp đứng không vững, rốt cuộc Nhan Thanh cũng ngẩng đầu nhìn vào người ở đối diện.

“Cám ơn.” Cô tỉnh bơ gật đầu với hắn, vừa định giơ tay lấy lại tiền, bỗng nhiên ở hướng nghiêng có một cánh tay chen vào, trực tiếp chộp lấy xấp tiền trong tay của Mục Thành lại đây. Sau đó, thân thể cao lớn vượt lên, lách vào khe hở không lớn giữa hai người, chắn kín Nhan Thanh ở sau lưng.

“Rất cảm ơn tổng giám đốc Mục!” Cố Trạch Vũ cười như tỏa nắng, rất có ý thức của một nam chính: “Bé Thanh nhà tôi suốt ngày cứ vớt đồ bữa bãi, gọi thư ký đưa đến là được rồi, sao còn phải làm phiền tổng giám đốc Mục đích thân đi lên đây.”

Mục Thành nhìn chằm chằm bàn tay đã trống không của mình mà cười giễu một tiếng, hồi lâu mới lên tiếng, “Nên mà, tổng giám đốc Cố khách sáo rồi.” Bỗng nhiên giọng nói dịu dàng đi, nói với người ở sau lưng Cố Trạch Vũ: “Tiểu Thanh, anh đi nhé. Hôm nào lại trò chuyện.” Nói xong liền khoan thai phát tay áo rời khỏi đó, bước nhẹ nhàng như giẫm trên mây.

Cố Trạch Vũ dõi theo bóng lưng của hắn, răng cắn phát ra tiếng ‘lộp bộp’, trải qua một hồi ẩn nhẫn mới trở lại bình thường. Sau đó, miễn cưỡng duy trì biểu cảm nhìn về phía người từ nãy đến giờ đảm nhiệm vai khán giả- Hàn Tĩnh Nguyệt, “Tĩnh Nguyệt, thời gian cũng không còn sớm nữa, em về trước đi. Anh gọi người đưa em về nhà.”

“Không cần, em tự lái xe về được mà.” Hàn Tĩnh Nguyệt khoát khoát tay, mỉm cười ngọt ngào, khi sửa sang lại vạt áo còn không quên quét mắt về phía sau lưng anh, trước khi xoay người còn vớt lại một ánh nhìn vô cùng quyến rũ, “Đi nhé anh hai, giữ sức khỏe cho tốt!”

“Ừ.” Cố Trạch Vũ gật gật đầu, đợi đến khi bóng dáng của cô ta vừa mới khuất khỏi cánh cửa, liền xoay người một tay ôm lấy Nhan

Thanh vào lòng, gấp đến nỗi không dần được mà cúi đầu xuống hôn cô.

“Cố Trạch Vũ...” Giây phút hai người sắp chạm môi nhau, Nhan Thanh bỗng nhiên nghiêng đầu né sang một bên, sau đó tát một cái như trời giáng lên khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia đến méo lệch sang một bên, tránh khỏi ngực hắn, “Anh đã không sao, tôi cũng phải về!”

“Ai da... Bé Thanh à...” Cố Trạch Vũ sững sốt mất hai giây, vội vàng kéo cánh tay Nhan Thanh, túm cô trở lại, “Ai nói anh không sao chứ! Anh còn chưa khỏe mà!”

“Đủ rồi Cố Trạch Vũ!” Nhan Thanh lại hất anh ra một phen, “Anh còn muốn giả bộ với tôi đến khi nào!”

“Bé Thanh à, anh đâu có giả bộ với em! Anh thật sự vẫn chưa khỏe hẳn mà!”

“Ha ha...” Nhan Thanh khinh thường cười lạnh, đôi mắt to sáng quắc kia không nhìn ra là tức giận hay gì khác, “Đúng! Anh vẫn chưa khỏe hẳn mà!”

“Không phải...”

“Không phải cái gì! À? Không phải chân anh còn đau sao?! Vậy sao lúc đẩy con gái chạy khắp nơi lại không đau vậy? Cố Trạch Vũ, đừng nói anh xem tôi là con ngốc nha! Chơi đùa với tôi cảm thấy đặc biệt thú vị đúng không?!”

“Anh...”

“Được rồi, anh khỏi nói nữa! Tôi không muốn nghe!” Nhan Thanh mắt kiên nhẫn cắt ngang lời anh, bỗng nhiên bước đến giật lại xấp tiền của chính mình từ trong tay anh, xoay người bỏ đi.

“Đừng, bé Thanh ơi! Anh sai rồi!” Lúc này Cố Trạch Vũ không tóm

lấy cô nữa, mà trực tiếp ôm cô từ phía sau. Mặc cô liều mạng đâm đá thế nào cũng không chịu buông tay.

“Cố Trạch Vũ, anh buông tay! Anh đừng chạm vào tôi!”

“Ngoan nào, anh không quậy nữa! Về nhà anh sẽ quỳ xuống đền tội với em nha! Vậy còn chưa được sao?”

“Khỏi, tôi không nhận nổi đâu!” Sức lực của Nhan Thanh yếu dần, nhưng miệng mồm vẫn không buông tha người khác, “Coi tôi là đĩa thức ăn sao! Ăn chỗ nào thì nhận lỗi với tôi chỗ đó! Cậu hai đây đừng chơi tôi nữa. Ngày mai ai muốn yêu thương nhưng nhớ đến hầu hạ cậu hai thì cứ đến! Chân là của anh, chuyện khỏe hay không cũng là chuyện của anh! Sau này anh có than đến chết thì cũng không liên quan đến tôi!”

“Nhan Thanh!” Cố Trạch Vũ gầm nhẹ một tiếng, cũng không lười kéo cô nữa, trực tiếp dùng sức ném cô lên giường. Giờ phút này, tính nhẫn nại của anh cũng đã tới cực điểm, hoặc là nói từ giây phút tên Mục Thành kia xuất hiện, anh liền nén giận, muốn tìm người đánh cho một trận.

Anh nhìn chằm chằm người ở trên giường, ánh mắt sáng quắc như có lửa cháy bập bùng, sắc mặt cũng âm u đến đáng sợ, “Em... em nói lại lần nữa cho anh! Cái gì mà bảo anh có than đến chết cũng không liên quan đến em! Em có biết chính mình đang nói cái gì không, hả!”

Thật ra lời Nhan Thanh vừa nói ra khỏi miệng cũng cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Nhưng cô bị anh ném đến lơ mơ, ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt Cố Trạch Vũ như muốn giết người, chút áy náy lúc nãy cũng thoáng bị uất ức và sợ hãi thay thế. Cô cắn môi nuốt nước mắt vào trong, sau đó chậm rãi ngửa đầu nhìn Cố Trạch Vũ, lặp lại từng chữ từng chữ một thật rõ ràng, “Tôi nói, anh mà có chết, cũng không liên quan đến tôi!”

“Rắc rắc” một tiếng giòn vang, lại truyền đến từ nắm tay của Cố

Trạch Vũ. Anh tức giận đến phát cười, liên tục gật đầu nhìn cô, “Nhan Thanh, anh nói cho em biết... cái mác phản bội nhà họ Phùng rất nặng. Cho nên, dù anh có chết em cũng không thể nổi lại tình duyên lúc trước với Mục Thành!”

Tất cả mọi thứ dường như đều trống rỗng ngay tại khoảnh khắc ấy.

Nhan Thanh ngơ ngác nhìn anh, thật lâu sau mới tìm lại được giọng nói của chính mình, “Cố Trạch Vũ... Anh vừa nói gì?”

“Bé Thanh... Anh...” Trên mặt của Cố Trạch Vũ xuất hiện một tia hồi hận, anh vươn tay ra muốn ôm lấy cô, lại bị cô dùng sức hất sang một bên.

“Tôi chưa từng nói với anh về Mục Thành! Anh biết anh đang nói gì không?” Biểu cảm trên mặt Nhan Thanh chuyển từ dờ dẫn đến khó tin rồi đến khinh thường, “Anh điều tra tôi?!”

“Anh không có!”

“Anh không có sao...” Nhan Thanh lão đảo đứng dậy, xoay người với tay đụng phải tập văn kiện trên đầu giường. Mà tập văn kiện kia chính là báo cáo về lý lịch của Nhan Thanh, cùng với những yêu thích của ba mẹ và dòng họ nhà cô, liền ngay lúc sắp chết thế này mà mở ra trước mắt hai người.

Cố Trạch Vũ muốn đi nhặt lại, nhưng Nhan Thanh lại cầm lên nhanh hơn anh một bước, “Anh không có sao, ha ha... Anh không có!” Cô nén nước mắt bật cười, bỗng nhiên vút mạnh nó vào mặt của Cố Trạch Vũ, “Cố Trạch Vũ, anh quá đê tiện!” Sau đó, liền chạy ra khỏi phòng bệnh như phát điên.

Chân của Cố Trạch Vũ đúng là vẫn chưa khỏe hẳn, đi đường một chút như bình thường còn đi được. Nếu chạy, thật đúng là hệt như nàng tiên cá, mỗi một bước đều như giẫm trên gai, đau đớn như đục như khoét. Nhưng cũng may Nhan Thanh mang giày cao gót một tấc hai, hơn nữa bên ngoài băng tuyết ngập trời, tốc độ cũng không

nhANH LẮM.

Khi cách cổng lớn bệnh viện còn kém hơn mười thước, rốt cuộc anh cũng đuổi tới nơi.

Cố Trạch Vũ cắn răng nhin đau, từng bước chạy về trước. Hai tay cố gắng nắm lấy bả vai của Nhan Thanh, trực tiếp chuyển người một cái, ôm chặt cô vào trong lòng mình, há miệng thở hổn hển...

“Bé Thanh à, em nghe anh giải thích đi...”

“Cố Trạch Vũ, anh đừng nói gì nữa!” Lần này trái lại Nhan Thanh không giãy dụa kịch liệt nữa, chỉ bình tĩnh lên tiếng cắt ngang lời anh, sau đó một tay để trước ngực anh, từ tốn nhưng kiên quyết đẩy ra, “Hiện giờ em không muốn nghe gì cả, cũng nghe không vào. Em chỉ muốn được yên tĩnh một mình!”

Một bụng lời nói liền bị ngăn cản như vậy. Anh nhìn cô một lát, cuối cùng khẽ buông ra, “Được rồi. Nhưng em phải đồng ý với anh, ngoan ngoãn về nhà chứ đừng đi lung tung, lại càng không được chơi trò mất tích vô cớ với anh! Đợi em bình tĩnh lại rồi, hai chúng ta sẽ nói chuyện. Được không?”

Nhan Thanh khịt khịt mũi, cũng không nói ừ hay không liền xoay người muốn đi, lại bị anh nắm cổ tay kéo lại.

“Bé Thanh, em vẫn chưa đồng ý với anh mà!” Trong mắt Cố Trạch Vũ hiện lên trông mong ngập tràn, dường như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng vừa mới hé môi, hai bóng đèn sáng choang liền tắt lại đây. Sau đó, một chiếc xe bốn bánh màu đen chậm rãi chạy đến bên cạnh hai người rồi dừng lại, là Triệu Húc sau khi tan ca đang chuẩn bị về...

“Anh hai! Sao lại cùng chị dâu chạy ra chỗ này thân mật vậy!” Bỗng nhiên phát hiện bầu không khí không đúng lắm, dừng một lát, “Ai da, vợ chồng son lại cãi nhau rồi!”

Cố Trạch Vũ liếc hẩn một cái, “Không có, chị dâu cậu có chút khó chịu thôi.”

“Hay là bị cảm rồi, hay đi cùng tôi lên lầu khám một cái?”

“Không cần, cậu đảm nhận trách nhiệm đưa cô ấy về nhà nhé!” Nói xong, Cố Trạch Vũ mở cửa sau xe ra, trực tiếp nhét Nhan Thanh vào trong. Trước khi đóng cửa xe, nhìn không được liền cúi người thấp giọng dặn dò một câu, “Anh biết bây giờ trong lòng em rất rối. Ngủ một giấc thật ngon đi, ngày mai anh về nhà tìm em!”

Nhưng điều khiến cho Cố Trạch Vũ không ngờ tới chính là, chờ ngày hôm sau anh làm xong xuôi thủ tục xuất viện rồi về nhà thì, Nhan Thanh lại lần nữa thu dọn hành lý chạy mất!

Trong phòng ngủ và phòng để quần áo lộn xộn cả lên, có chút giống như bị người ta càn quét qua. Quần áo của Nhan Thanh, còn có vali mà cô thường dùng để đi xa cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Cố Trạch Vũ đứng giữa đống quần áo bừa bộn nhìn một lát, dở khóc dở cười lấy điện thoại ra gọi cho Nhan Thanh.

Kết quả, tắt máy.

Vì thế, ngón tay run run, lần nữa bấm số của một người khác...

“Trần Viễn Hành, con bà nó, anh hại anh em thê thảm rồi!”

“Chốc nữa sẽ nói rõ ràng tỉ mỉ với anh sau!”

“Mau lên, hạn cho anh trong vòng mười lăm phút phải tìm cho ra bà xã tôi! Bằng không tôi sẽ dụ dỗ bà xã của anh đó!”

“Được! Tạm biệt.”

Mười lăm phút sau, một tin nhắn rõ ràng ngắn gọn xuất hiện trong điện thoại của Cố Trạch Vũ... Đi công tác, lúc 6 giờ 40 phút, CA304

bay đến Thượng Hải.

Chưa đến hai phút, âm báo tin nhắn lại vang lên, vẫn là cùng một số: P.S, An Nhiên bảo tôi chuyển lời lại cho anh, cô ấy không thích người như anh đâu! Anh dụ dỗ cũng vô ích!

“Sh*t!” Cố Trạch Vũ đọc xong, không nhịn được mắng một câu, lại mở điện thoại nói với thư ký của mình, “Đặt vé máy bay ngày mai đi Thượng Hải!”

Sau đó, anh thở dài ném điện thoại sang một bên, khom người nhặt từng cái quần cái áo lên, xếp lại gọn gàng, phân loại lại lần nữa.

Chuyện thế này từ sau khi anh từ Mỹ trở về đã không làm nữa. Nguyên nhân là do người làm theo giờ làm, sau đó ở chung với Nhan Thanh, cô liên quán xuyên hết toàn bộ.

Thứ nhất là bận, thứ hai... là anh thích nhìn thấy Nhan Thanh giống như một cô vợ bé nhỏ, thích dáng vẻ ở trong phòng bận rộn làm mấy việc lặt vặt này. Điều đó khiến anh có một cảm giác hạnh phúc thỏa mãn.

Nghĩ vậy, Cố Trạch Vũ không nén được tiếng thở dài... Bây giờ, bản lĩnh của cô bé Nhan Thanh ngày càng lớn, một ngày có chuyện hay không có chuyện gì cũng vứt anh một mình phòng không gối chiếu. Bà xã... anh cũng già đầu rồi nên cần có một gia đình. Nếu không anh phải chơi trò ép buộc, kéo cô đi đăng ký là xong!

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Chuyến đi đến Thượng Hải của Nhan Thanh lần này quả là vô cùng vội vàng.

Từ ngày đầu tiên sống chung với Cố Trạch Vũ, cô chỉ biết mình muốn chọc cũng không chọc nổi người này. Nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, người đàn ông ngủ chung với cô, lại có thể điều tra toàn bộ mười tám đời tổ tông nhà cô không sót một chút gì!

Ngoài sự sỉ nhục phần nộ cực độ sau khi bị điều tra sau lưng, Nhan Thanh còn cảm thấy khổ sở và bi thương.

Bị đủ mọi ưu tư phức tạp rối rắm quấy nhiễu, tối đó cô như đờ đẫn, một mình ngồi trong phòng khách quá nửa đêm. Mãi cho đến rạng sáng ba giờ, tiếng chuông điện thoại gọi cô trở về thực tại.

Là điện thoại đường dài từ Thượng Hải, của một đồng nghiệp đi tham gia lễ trao giải quảng cáo thiết kế nào đó gọi tới... Thiết kế của Nhan Thanh đã lọt vào danh sách top ba của thiết kế cá nhân, gọi cô mau đến Thượng Hải.

Lúc ấy, Nhan Thanh cầm điện thoại ngây ngẩn một hồi lâu, sau đó mới nhớ ra, nửa năm trước công ty từng tổ chức một cuộc thi ý tưởng quảng cáo, khi đó cô còn trong bộ phận thiết kế, ngoại trừ tham gia công việc tập thể ra, lúc rảnh rồi không có việc gì làm thì bản thân cũng tự nghĩ ra một ý tưởng, tùy tiện tham gia thiết kế cá nhân.

Nhưng không ngờ vô tình gieo hạt lại trở thành bóng cây, có thể lọt vào top ba.

Cuộc thi ý tưởng quảng cáo này quy mô không lớn lắm, thời gian diễn ra cũng không dài. Nhưng lại do mấy bậc thầy nổi danh trong nghề khởi xướng, sau lưng lại có rất nhiều công ty lớn mạnh tài trợ. Cho nên nói ở một phương diện nào đó, trọng lượng cũng khá nặng. Hơn nữa, cho dù không được đề cử, chạy đến xoay vài vòng, cũng

có thể gia tăng không ít quan hệ.

Sau khi gác máy, bắt chập tất cả những suy nghĩ về tình cảm nam nữ, những chuyện không cần thiết, nhanh chóng đặt chuyến bay gần nhất, lại thu dọn qua loa mấy bộ quần áo bên người, liền vội vàng chạy đến sân bay.

Lúc ra cửa, Nhan Thanh còn có một suy nghĩ rất châm biếm... là *tình trường thất ý, chúc trường đắc ý* 1 trong truyền thuyết đây mà. Hiện giờ, có lẽ đây là trạng thái lúc này của cô! Ông trời thật sự vẫn rất công bằng!

Trên đường đi cũng không quá suông sẻ.

Máy bay giữa chừng gặp phải hai dòng khí mạnh, bay quanh quần một chỗ hồi lâu mới tiếp tục bay tiếp đường hàng không. Đợi đến khi đáp xuống sân bay Phố Đông, đã trễ hơn nửa tiếng so với thời gian dự tính.

Hai đồng nghiệp của công ty đến sân bay đón, sau khi chúc mừng chào hỏi mấy câu, họ dẫn cô đến khách sạn họ đang ở.

Mới vừa lên xe taxi, Nhan Thanh liền mở điện thoại của mình. Nhưng mãi cho đến cửa khách sạn, nó đều im lặng, cả một tin nhắn báo cuộc gọi nhớ cũng không có. Giây phút đó, trong mũi đột nhiên có chút cay cay, trong lòng cũng cảm thấy cô đơn, không hiểu là mất mát hay là cái gì khác.

Mà thôi, ngay từ đầu đã nói là không can thiệp vào chuyện của nhau, hợp tính thì tụ còn không hợp thì tan, chẳng phải sao!

Người như Cố Trạch Vũ vốn không cùng thế giới với cô, càng không thể xoay quanh thế giới của cô. Một hay hai lần cô tỏ ra bất cần, anh có thể cảm thấy mới mẻ. Nhưng thời gian lâu, cỡ lẽ cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, huống hồ bây giờ còn có người đẹp ở bên cạnh.

Còn cô, chỉ là bạn giường tạm thời, ngay cả tình nhân cũng không phải, có lẽ nên tự giác một chút, chủ động nép sang một bên, đỡ phải làm người khác chán ghét.

Cô hít mũi khụt khịt, cùng lúc khi xe taxi dừng lại, cô cũng điều chỉnh tâm trạng của mình đến trạng thái tốt nhất.

Nếu đàn ông đã khiến cô đau lòng, thì cô sẽ hiến toàn bộ nhiệt tình vào công việc!

Trên đời này, có ai thiếu ai thì không sống được chứ!

Lần trao giải này tổng cộng ba ngày, hai ngày đầu là để triển lãm và giao lưu, ngày cuối cùng mới là lễ trao giải.

Công ty của cô do phó tổng giám đốc dẫn người đến, ngoại trừ hai đồng nghiệp đến sân bay đón, mọi người còn lại đều đến tham gia hội giao lưu.

Nhan Thanh là nhân viên nữ duy nhất, vì thế phải đặt riêng cho cô một phòng đơn. Hai đồng nghiệp nam đó còn muốn đến hội triển lãm, sau khi sắp xếp cho cô xong liền rời khỏi đó trước.

Cả đêm Nhan Thanh không ngủ, hơn nữa trên đường vốn rất mệt, thế nào sau khi cô ăn cơm xong, tắm nước ấm, thoải mái nằm lên giường, lại không tài nào ngủ được. Nhìn chăm chăm lên trần nhà, đếm cừu đếm đến chín trăm chín mươi chín con, rốt cuộc cô cũng sốt ruột bật khỏi giường. Lấy điện thoại lên mạng tra địa chỉ diễn ra hội triển lãm, sau đó thay đồ, vội vàng ra ngoài.

Nhưng chờ đến khi cô đến nơi đó, lại càng hối hận.

Trong đại sảnh toàn là đầu người chuyển động, rộn ràng nhốn nháo, hơn nữa không khí lưu thông không tốt, Nhan Thanh vừa mới bước vào liền cảm thấy huyết thái dương giật giật đau nhức. Gọi điện thoại cho mấy đồng nghiệp nhưng không ai bắt máy, một mình cô lo sợ đi vào, dạo nửa vòng liền xoay người rời đi, xuống tiệm cà phê

ở dưới lầu.

Cũng may là vừa qua thời gian cơm trưa, không gian bên trong yên tĩnh, không có mấy người.

Tìm một chỗ gần sát cửa sổ, gọi một ly sữa nóng, vừa hớp hai ngụm chợt nghe thấy có người gọi tên mình. Lúc đầu, Nhan Thanh còn tưởng là đồng nghiệp của mình, nhưng khi quay đầu nhìn, lại phát hiện là một người đàn ông lạ mặt, chính là cái dạng cực kỳ đẹp trai và chững chạc.

Người nọ thấy Nhan Thanh nhìn về phía mình, liền vui vẻ bật cười, sau đó đi nhanh về phía cô. “Nhan Thanh, không nhớ anh sao?!”

Nhan Thanh nhíu mày, “Anh là...”

“Đào Triết Nho nè!”

Nhan Thanh ngạc nhiên, sau đó chợt nhớ ra, “Đào Triết Nho! Là Đào Triết Nho của lớp tám khóa sáu!” Nói xong vội vàng đứng lên, “Học trưởng, em sai rồi! Em thật tình không phải cố ý không nhớ anh, anh thứ lỗi!”

“Được rồi, tha cho em đó!” Đào Triết Nho ngồi xuống trước mặt cô, rất có phong phạm chủ nhà mà khoát khoát tay với cô, “Đừng khách sáo, ngồi đi! Nói thật, nếu em vẫn không nhận ra anh, anh chắc chắn sẽ trở mặt với em!”

Nhan Thanh nheo mắt đánh giá anh ta, mỉm cười lắc đầu, “Ngoại hình bây giờ của anh thật khác xa lúc trước! Sao lại cáo biệt về trong sáng, thay đổi phong cách sành điệu thế này. Nhưng thế này ngược lại vậy mà hay nha, chỗ lúc nãy anh vừa đứng thật đúng là có thể lừa được mấy cô gái trẻ!”

“Em cho anh là kẻ ngốc sao! Anh đây vốn dĩ rất đẹp trai! Lúc trước ở liên bộ, ngày nào em cũng làm tổn thương anh!”

“Chuyện đó không phải là em càng thích ai, thì lại càng muốn ăn hiếp người đó sao!”

“Thôi dẹp em đi!” Đào Triết Nho rất không khách sáo mà khinh thường liếc cô một cái, “Ai mà chẳng biết trong mắt hay trong lòng em đều chỉ có một mình Mục Thành của em chứ!” Lời vừa nói ra miệng liền lấp tức ý thức được bản thân nói lỡ lời, vội vàng giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, “Thật có lỗi, anh không phải cố ý đâu!”

Lúc trước, Nhan Thanh và Mục thành là một đôi kim đồng ngọc nữ được Đại học A công nhận, dẫn đến sự hâm mộ và ghen ghét của vô số nam nữ sinh viên si tình. Cho nên chuyện họ chia tay gần như biến thành tin tức toàn trường đều biết.

“He he... Không có gì! Dù sao cũng đã qua rồi.” Sắc mặt Nhan Thanh vẫn như cũ, nhưng tầm mắt đã chuyển đến chỗ ly sữa, đổi đề tài, “Hiện giờ anh thế nào? Cũng đến tham gia lần trao giải này sao? Em nhớ sau khi anh tốt nghiệp, không phải đã thi làm nhân viên chính phủ sao?”

“Là anh đi công chuyện ngang qua đây, thuận tiện ghé xem. Không ngờ lại có thể gặp được cố nhân! Chớp mắt vậy mà nhiều năm rồi không gặp, thật ra làm nhân viên chính phủ cũng hay. Nhưng cuối cùng anh lại cảm thấy vứt bỏ sở trường thì thật đáng tiếc, nên lại trở về làm quảng cáo thiết kế. Bây giờ tự mình mở một văn phòng nhỏ.”

“Ai da, tự mình làm ông chủ à!”

“Cái gì mà ông chủ! Chỉ là hùn hạp cùng mấy người bạn chung chí hướng mà thôi! Còn em? Nghe nói em trực tiếp tìm công ty đối tác rồi gia nhập vào, nên hiện giờ chắc cũng không tòi nhỉ!”

“Cũng không tệ!” Nhan Thanh hừ một tiếng nở nụ cười, “Hiện giờ em chạy việc vặt ở văn phòng tổng giám đốc. Một ngày có thể phiên đến chết!”

“Văn phòng tổng giám đốc?!” Đào Triết Nho hơi kinh ngạc, “Sao em lại chạy tới chỗ hỗn tạp đó?! Không nghĩ đó là tính cách của em nha!”

“Nói nữa là phải nói rất lâu!” Nhan Thanh không nhịn được hít sâu vào, “Dù sao cũng rất nhàm chán!”

“Hiểu mà.” Đào Triết Nho gật đầu, “Vậy thì, có hứng thú đổi chỗ làm hay không?”

“Đổi chỗ làm ư?!”

“Ừa.” Ánh mắt anh ta trở nên vô cùng chân thành, “Đến chỗ của anh. Anh đang muốn mở rộng quy mô, nhưng khổ là không có nhân viên giỏi.”

Nhan Thanh mím môi, không nói gì.

“Thật ra em không cần vội vã trả lời anh, ít nhất chỉ cần đồng ý với anh là sẽ suy nghĩ cân nhắc.” Đào Triết Nho cười, lấy điện thoại ra, “Trao đổi số điện thoại đi, thật ra anh còn phải đi gặp khách hàng nữa. Nếu em không có việc gấp gì, chi bằng đi chung với anh đi?”

“Vậy không tốt lắm đâu!”

“Có gì mà không tốt. Thật ra khách hàng cũng là do bạn bè giới thiệu, xem như trợ giúp đi. Huống hồ, anh là có lòng riêng, vụ này anh chưa có ý tưởng gì đặc biệt, nên hy vọng em có thể cho anh chút linh cảm. Đổi lại, anh mời em ăn đại tiệc!”

“Được thôi, em và anh đi nào!”

Chú thích:

(1) Đại khái là thất bại trong tình yêu, nhưng suôn sẻ trong công việc/ sự nghiệp.

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Khách hàng của Đào Triết Nho là một cô gái, một cô gái khá duyên dáng và xinh đẹp.

Thế nhưng, điều khiến Nhan Thanh không thể nào nghĩ đến chính là, cô gái này lại có thể là... Hàn Tĩnh Nguyệt!

Hàn Tĩnh Nguyệt cũng vô cùng bất ngờ khi tình cờ gặp lại Nhan Thanh ở chỗ này.

Nhưng mà khi sự ngạc nhiên ngấn ngủi qua đi, cô ấy lập tức tươi cười. Sau đó, không đợi Đào Triết Nho giới thiệu, liền nhiệt tình chìa tay về phía Nhan Thanh, "Nhan... Thanh?! Thật không ngờ lại có thể gặp cô ở đây!"

Giọng điệu như quen thân khiến Nhan Thanh có cảm giác hơi mất tự nhiên. Cô nhớ rõ cái hôm ở trong phòng bệnh của bệnh viện quân đội, hình như Cố Trạch Vũ không hề giới thiệu cô với cô ấy. Có phải sự quen thân của cô gái này vốn có chút giả tạo hay không...

Vừa nghĩ trong lòng, vừa giơ tay ra nắm lấy tay cô, sau đó lập tức buông ra, "Xin chào, cô Hàn."

Hàn Tĩnh Nguyệt nở nụ cười khanh khách, quay đầu nhìn về phía

Đào Triết Nho, “Giám đốc Đào vừa mới điện thoại nói muốn dẫn theo cứu viện từ bên ngoài đến đây, tôi còn có hơi bất ngờ. Không nghĩ tới lại có thể là người quen!”

Đào Triết Nho cũng mỉm cười, “Tôi và Nhan Thanh cũng là ngẫu nhiên gặp lại ở hội triển lãm. Cũng không ngờ, hai người lại biết nhau. Hôm nay có lẽ là một ngày ngập tràn ngạc nhiên và vui mừng.”

“Mau ngồi đi.” Hàn Tĩnh Nguyệt làm động tác xin mời với hai người, gạt đầu ra hiệu với nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên, “Mấy món Triều Châu ở nhà hàng này rất chính tông, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nha!”

Nhưng mà, dù thức ăn ở nhà hàng này có chính tông hay không, Nhan Thanh cũng không ném ra được. Rốt cuộc, Hàn Tĩnh Nguyệt và Đào Triết Nho đã nói những gì, cô cũng không nghe được bao nhiêu.

Thật ra, khi cô phát hiện Hàn Tĩnh Nguyệt là khách hàng của Đào Triết Nho, phản ứng đầu tiên chính là muốn trốn đi. Đương nhiên cách làm này không hợp với tình hình thực tế cho lắm. Cho nên, tuy bữa cơm này cũng không tính là đứng đống lửa, ngồi đống than gì, nhưng cả người cũng không được thoải mái.

Hạng mục mà Hàn Tĩnh Nguyệt muốn làm không lớn lắm, là làm quảng cáo tuyên truyền cho phòng thiết kế trang phục của cô ấy. Lúc ăn cơm, chủ yếu là cô ấy thảo luận với Đào Triết Nho, Nhan Thanh chỉ nghe... Ở bên cạnh vừa nghe, vừa thả hồn ở nơi đâu! Giữa lúc đó, có vài lần Đào Triết Nho hỏi ý kiến của cô, không phải cô không có ý kiến, nhưng chỉ là nói qua loa và miễn cưỡng. Sau đó liên tục xấu hổ lằm bằm trong lòng.

Lúc từ trong nhà hàng đi ra thì trời đã tối.

Hàn Tĩnh Nguyệt tự mình lái xe đến.

Chỗ Nhan Thanh ở thuận đường với Đào Triết Nho, cô vốn định cùng anh ta gọi taxi. Cũng không ngờ Hàn Tĩnh Nguyệt lại thân thiết kéo tay cô, “Tôi đưa cô Nhan về nhà. Chuyện lúc nãy cô nói, thật ra tôi cũng cảm thấy hứng thú. Trên đường về chúng ta nhân tiện nói tiếp nhé!” Nói xong cũng không chờ cô từ chối, liền vô cùng cao hứng mà trực tiếp nhét cô vào chiếc xe thể thao của mình.

Nhan Thanh có tránh cũng tránh không được. Đối phương tràn trề nhiệt tình, cô tỏ ra lãnh đạm cương quyết quá mức cũng không hay, chỉ có thể để tùy cô ấy.

Thế nhưng, ngoại trừ lúc Nhan Thanh vừa mới lên xe, nói địa chỉ của khách sạn ra, dọc đường hai người hoàn toàn không nói thêm chuyện gì với nhau.

Hàn Tĩnh Nguyệt cũng giống như Cố Trạch Vũ, thích tốc độ.

Ngoài cửa xe, ánh đèn nê ông lấp lánh liên tục lùi lại phía sau.

Tính đến thời điểm này, Nhan Thanh chỉ mới đến Thượng Hải có hai lần, lần nào cũng đến rất vội vàng, không thông thuộc đường xá lắm. Đợi đến khi xe của Hàn Tĩnh Nguyệt chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe, cô mới phát hiện tòa nhà bên cạnh không phải là khách sạn mình ở. Xem chừng, tương tự như mấy hội sở cá nhân.

Nhan Thanh giật mình, trong lòng lập tức hiểu ra. Cô quay đầu nhìn Hàn Tĩnh Nguyệt, ánh mắt bình tĩnh ẩn đằng sau vẻ chăm chọc tinh tế, “Cô Hàn, cô đến nhầm chỗ rồi!”

“Ha ha...” Hàn Tĩnh Nguyệt cười khẽ nhìn trả lại cô, nụ cười lại không xinh đẹp hoàn mỹ như lúc nãy, hơn nữa khiến người khác có chút không thoải mái, “Lâu rồi không ăn Muffin của nhà hàng này, cô Nhan theo tôi đi ăn thử một chút nhé.” Sau đó liền trực tiếp đẩy cửa bước xuống xe.

Nhan Thanh nhú mày, cũng mở cửa bước xuống xe. Nhưng không đuổi theo cô ấy, chỉ đứng tại chỗ không đi. Nhìn chằm chằm bóng

lượng tinh tế thướt tha của cô ấy, nhin không được mím cười hừ một tiếng.

Cô nàng này chắc là được nuông chiều từ nhỏ nên hư hỏng, đầu óc có lỗi suy nghĩ thoát ly người bình thường.

Đi theo cái người mắc bệnh công chúa này ư!

Hôm nay nếu không chữa trị tật xấu này cho cô ấy, cho dù nằm mơ, bà Từ Á Hồng cũng sẽ không bỏ qua cho cô!

Hàn Tĩnh Nguyệt biết Nhan Thanh chưa đi theo mình. Nhưng lúc cô ấy đi lên bậc thang, quay đầu lại nhìn, không ngờ Nhan Thanh đang đứng ở ven đường đón xe!

Khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt tối sầm lại. Cô ấy cắn chặt răng, rớt cuộc vẫn xoay người đi trở về bên cạnh Nhan Thanh.

“Cô Nhan có ý gì vậy? Không thích hãnh diện sao?”

“Thề diện là do chính mình kiếm ra, mà không phải là thứ cần người khác cho!” Nụ cười này của Nhan Thanh được gọi là mây bay gió thoảng, nói xong nheo mắt đánh giá Hàn Tĩnh Nguyệt từ trên xuống dưới một lần, “Đáng người của cô Hàn đẹp thật đó, ăn Muffin vào buổi tối ngộ nhờ bị hủy không phải rất đáng tiếc sao. À... tôi quên mất, hiện giờ có loại thực phẩm dùng đường tinh khiết rất thích hợp cho bệnh nhân bị bệnh tiểu đường, chắc sẽ không mập đâu nhỉ!”

“Cô...”

“Tôi chỉ là suy nghĩ cho sức khỏe của cô thôi! A... Cô Hàn, sắc mặt cô khó coi như vậy, có phải cảm thấy không khỏe hay không?”

Hàn Tĩnh Nguyệt hít vào một hơi, cố gắng kiềm chế cảm xúc, “Đã sớm nghe anh họ của tôi nói rồi, cô Nhan là người rất thông minh.”

“Anh họ cô sao?”

“Hàn Ngọc Phong là anh họ của tôi!”

“À! Tôi nhớ rồi.” Nhan Thanh giật mình, hôm đó hình như Cố Trạch Vũ đã từng nói qua, Hàn Tĩnh Nguyệt là em họ của Hàn Ngọc Phong. Chỉ cần tưởng tượng đến người này, Nhan Thanh càng có cảm giác như ăn phải ruồi bọ. Lúc đầu, cô vẫn nghĩ thái độ của Hàn Ngọc Phong đối với cô là do bất bình thay cho anh em, nhưng hiện tại xem ra không đơn giản như vậy. Anh em nhà này đúng là đồng lòng nha! Là thấy cô thấp cổ bé họng nên ăn hiếp có phải không!

“Cô Nhan, tôi cũng không vòng vo tam quốc nữa... Rời khỏi Cố Trạch Vũ đi, cô không xứng với anh ấy!”

“Vậy ai xứng với anh ấy?! Cô Hàn sao?”

“Đúng vậy, tôi xứng với anh ấy! Bất luận là gia thế hay là cái gì, tôi cũng xứng với anh ấy hơn cô!”

“À!” Nhan Thanh gật đầu, “Hóa ra là cả nhà cô phải gả cho anh ấy!”

“Đúng, dù không nói tới chuyện gia thế. Tôi biết anh ấy không bao giờ ăn gừng, khi uống cà phê chỉ bỏ nửa viên đường, quần áo chỉ mặc vài nhãn hiệu chỉ định, lúc anh ấy đi học nhận được rất nhiều thư tình. Nhan Thanh, lúc ba tuổi tôi đã quen với anh ấy, tình cảm hơn hai mươi năm, cô cảm thấy cô có thể thắng nổi tôi sao?”

“Ha ha ha...” Nhan Thanh nhin không được bật cười, “Cô Hàn nè, vừa nhìn cô thì biết cô không thích văn học Trung Quốc rồi! Cô chưa từng đọc sao, trong mười cuốn tiểu thuyết ngôn tình, thì có đến chín cuốn viết rằng thanh mai trúc mã chưa từng có kết quả tốt!”

“Nhan Thanh! Cô đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Rốt cuộc Hàn Tĩnh Nguyệt cũng mất bình tĩnh, “Cố Trạch Vũ chơi đùa với nhiều cô gái lắm, cô cảm thấy cô dựa vào cái gì để có thể là người cuối cùng ở lại bên cạnh anh ấy!”

“Không sao cả!” Nhan Thanh nhún vai, thả lỏng, “Cho dù cuối cùng không thể gả cho anh ấy, nhưng chắc chắn lợi ích sẽ không thiếu! Cũng không tòi mà!”

Hàn Tĩnh Nguyệt nở nụ cười, trong mắt không chút giấu sự khinh bỉ, “Bao nhiêu, cô ra giá đi! Chỉ cần cô chịu rời khỏi anh ấy!”

“Ôi trời...” Không thể thông minh hơn một chút sao trời! Lần này Nhan Thanh hoàn toàn lắc đầu, cô đột nhiên phát hiện cô nàng này thật ra chỉ là một bình hoa để ngắm! Hoàn toàn không có đầu óc. Đến cuối cùng thì cô ấy có năng lực gì có thể khiến Cố Trạch Vũ nhớ mãi không quên, ngay cả tấm ảnh của cô ấy cũng trân trọng cẩn thận.

Tấm ảnh... Trái tim Nhan Thanh bỗng nhiên run rẩy một chút, khổ sở thoáng vấy lầy cô khiến cô có hơi bực bội.

Đúng vậy, Hàn Tĩnh Nguyệt chính là cô gái trong tấm ảnh kia. Tuy rằng có chỗ thua kém với người trong ảnh, nhưng ngày đó ở bệnh viện, cô vẫn nhận ra cô ấy. Có lẽ chính bởi vì như vậy, cô đại khái có chút cảm xúc khác thường. Cũng có thể là, thật ra người cô để tâm không phải là người mà Cố Trạch Vũ cố tình giấu giếm, mà là để tâm đến người có tiếng cười giòn giã khi được Cố Trạch Vũ đẩy trên xe lăn kia.

Có thể yêu thích thật sự không cần lý do, bất kể cô ấy là kẻ điên hay kẻ ngốc, thì thích vẫn là thích! Tình cảm hơn hai mươi năm... Đúng là cô không thể thắng nổi...

Thế thì cô đứng ở đây, miệng hùm gan sứa rớt cuộc là vì cái gì?!

Thoáng cái như mất đi tất cả sức lực.

Nhan Thanh mỉm cười lắc đầu, thở dài một tiếng, “Được rồi, cô thắng. Cô thích Cố Trạch Vũ thì mang đi được rồi đó! Nhưng mà cô Hàn, tôi thật sự không biết Cố Trạch Vũ uống cà phê gì hay hút thuốc hiệu gì, nhưng tôi biết, trước khi nhập cuộc anh ấy thích hôn

tôi ở đâu, anh ấy thích nhất tư thế nào, còn có mỗi lần bình thường của anh ấy cũng không dưới một tiếng đồng hồ! Chúc cô may mắn!”

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Lúc Nhan Thanh trở về khách sạn đã là chín giờ tối.

Chiều nay tuy rằng không tính là ngoạn mục, nhưng cãi xong một trận với Hàn Tĩnh Nguyệt, ngược lại khiến cô có chút buồn bã.

Ở đại sảnh lâu một gặp phải một đồng nghiệp đang xuống dưới để ăn cơm. Người nọ thấy Nhan Thanh ngẩn người, tiếp đó bật cười thật sảng khoái, cùng đi theo cô đến thang máy bên kia, “Ha ha, nghe nói bay tối mà, đến lúc nào vậy?”

Nhan Thanh gật đầu với anh ta, “Khoảng giữa trưa! Hôm nay ở hội triển lãm thế nào? Có thu hoạch gì không?”

“Cũng vậy thôi à. Còn tưởng rằng cô ở trong phòng ngủ suốt chứ! Hóa ra cũng ra ngoài à!”

“Ừ, ra ngoài đi dạo một lát.”

“Phó tổng Vương còn bảo cô đi đường mệt nhọc, để cô ngủ, đừng đánh thức cô nữa chứ.”

Nhan Thanh liền cảm thấy ngỡ ngàng. Lúc này đột nhiên nhớ ra bản thân đến Thượng Hải rồi, nhưng vẫn chưa gặp mặt lãnh đạo,

lên tiếng chào hỏi nữa chứ! Sự thất lễ này cũng không phải nhỏ nha.

“Dạ... ha ha... Vốn dĩ cảm thấy mệt mỏi lắm. Kết quả do mệt quá mà... không ngủ được, nên ra ngoài đi dạo!”

Đồng nghiệp quay đầu cười cười, để lộ ra hàm răng trắng hếu, “Phó tổng Vương mới vừa đi cùng với hai người bạn, bây giờ còn chưa ngủ đâu! Cô lên đó nhanh đi, đúng lúc anh ấy cũng đang tìm cô có chút chuyện đó.”

“Có chuyện hả?! Chuyện gì?”

“Chắc là chuyện tâm đắc khi lấy được giải thưởng đó. Nghe nói lần này hẳn là nhà thiết kế và đơn vị được đề cử, đều phải trình bày một bài thuyết trình khoảng hai vạn chữ.” Nói xong thì phát hiện thang máy vừa đến, liền túm lấy tay áo Nhan Thanh, nhẹ giọng thúc giục, “Nào, ưu tiên cho phụ nữ. Nhanh lên đi, lát nữa là cửa đóng lại đó!”

Còn Nhan Thanh thì nhìn cửa thang máy đang mở rộng ra, bỗng nhiên sinh ra một sự xúc động... nếu thế này mà kẹt chết cô thì coi như là hết!

Hai vạn chữ à, so với muốn lấy mạng của cô thì có gì khác nhau?!

Nhưng chết người hơn nữa còn ở phía sau.

Đúng là tâm đắc khi lấy được giải thưởng chết tiệt đó đâu chỉ có hai vạn chữ. Mà là hai lần hai vạn chữ! Tức là không thể ít hơn bốn vạn chữ!

Bình thường cô nghe diễn văn cũng trên dưới bảy vạn chữ rồi. Còn bốn vạn chữ à, chẳng lẽ cô phải móc phần mộ tổ tiên, dựa vào gia phả tổ tiên nhà họ Nhan tận thời Khang Hy mà viết sao trời?!

Hơn nữa, ba cá nhân và đoàn thể đứng đầu, còn phải đứng lên đài để diễn thuyết!

Đây rõ ràng là hại người khác chết dở sống dở đây mà!?

“Nhan Thanh... Cô không sao chứ?!” Phó tổng giám đốc Vương là cháu ngoại trai của ông tổng Nhan Thanh, cũng xuất thân từ thiết kế quảng cáo. Tinh thông nghiệp vụ, là người tài vừa mới ba mươi tuổi. Bình thường anh ta cùng đám người ở bộ phận thiết kế rất thích quạu tơi bời. Trùng hợp Nhan Thanh là người đang mộng tưởng đến bộ phận thiết kế, cho nên quan hệ cũng không tệ, lúc này thấy vẻ mặt muốn chết không muốn sống của cô, ít nhiều cũng cảm thấy không nhẫn tâm.

“Tôi có chuyện! Chuyện rất lớn! Anh có biết tôi thi môn ngữ văn ở trường chỉ có bốn mươi lăm điểm hay không!” Nhan Thanh nâng tách trà lên uống một hơi vào, sau đó ôm đầu nghiêng người lăn lộn trên sofa, “Phó tổng Vương, viết cái gì mà dài quá vậy chứ! Sao lại phải diễn thuyết?!”

“Bác thầy Jenifer nói đó! Cô biết anh ta chưa bao giờ ra bài theo lẽ thường mà!”

“Tôi hận anh ta!”

“Không phải cô vẫn luôn lấy anh ta ra làm mục tiêu phấn đấu sao!”

“Nhưng kể từ hôm nay trở đi, tôi quyết định sẽ nguyên rủa anh ta!” Nhan Thanh thờ dài ngồi ngay ngắn lại, sau đó dùng ánh mắt thật sự nghiêm túc nhìn người ngồi đối diện, “Phó tổng Vương, năm 2012 cũng sắp đến rồi! Thứ chúng ta nên chuẩn bị chính là nền, lương thực và nước nữa. Mà không phải là mấy thứ hư vô mờ mịt này!”

“Trời đất...” Phó tổng Vương bắt đắc dĩ mỉm cười, cũng hòa theo trêu ghẹo một câu, “Quay về hiện thực đi, toàn thân cô toàn là gai nhọn kia!”

Nhan Thanh lại lăn lộn trên sofa, “Có thể nghĩ bệnh không? Nếu không đợi lát nữa tôi trèo lên một chỗ an toàn, anh đạp tôi xuống

một cước là được!”

“Đừng nói mấy lời trẻ con nữa Nhan Thanh!” Giọng điệu của anh ta bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, “Tôi biết cô cố gắng bao nhiêu, kiên trì bao nhiêu. Tuy rằng đã được đề cử vào trong, nhưng phần tâm đắc này cũng là một phần để xem xét. Không đến cuối cùng, ai thắng ai vẫn còn chưa biết. Lần này tuyệt đối là cơ hội hiếm có. Không lo lắng cho công ty, cũng nên suy nghĩ cho bản thân chứ. Cũng sắp đến thời điểm cuối cùng rồi, cô để một hòn đá nhỏ không liên quan gì làm cô vấp té sao?”

“Tôi...” Nhan Thanh hơi xấu hổ khi bị anh ta nói vậy, “Xin lỗi anh! Cảm ơn...”

“Không cần khách sáo!” Phó tổng Vương cầm tách trà lên, quý phái giờ lên về phía cô.

Nhan Thanh bị chọc cười, liền sau đó vẻ mặt cũng thoáng nghiêm túc, “Phó tổng Vương... Tôi...”

“Hiện giờ cô là công thần của công ty. Có chuyện gì cứ nói!”

“Sau khi kết thúc lần nhận thưởng này, tôi hy vọng có thể quay về bộ phận thiết kế làm việc!”

“Ừ.” Phó tổng Vương gật đầu, “Tôi cũng đang có ý này, sau năm mới, nghiệp vụ của phía thiết kế sẽ do tôi toàn quyền phụ trách! Tôi biết rõ năng lực của cô, nên đương nhiên tôi hy vọng cô quay lại! Tôi sẽ nói chuyện này với ông tổng.”

“Vâng, mọi chuyện phải làm phiền anh rồi!” Cuộc nói chuyện nên dừng tại đây, Nhan Thanh đứng dậy, “Tôi về phòng đây, đi chuẩn bị phần tâm đắc muốn chết đây!”

“Cố lên. Tôi tin cô!”

“Ha ha...” Nhan Thanh nở nụ cười, xảo quyệt trừng mắt với anh ta,

“Vì sự tin tưởng của anh, cho dù hai ngày này tôi không ăn không ngủ cũng phải chuẩn bị nó cho xong!”

Đúng là Nhan Thanh gần như không ăn không ngủ, nhưng một chữ có ích cũng không viết ra được.

Nửa đêm, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính suốt ba tiếng đồng hồ, ngay cả một dấu chấm câu cũng chưa viết ra. Sau đó, lại cảm thấy không dễ dàng gì để viết ra mấy câu này. Kết quả là rạng sáng hai giờ đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rã rời, uống hết mấy ly cà phê, ngược lại mí mắt càng lúc càng nặng. Cuối cùng đành phải lưu lại văn bản, đặt đồng hồ báo thức lúc 7 giờ sáng, rồi lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, mở đoạn văn bản ra, xem lại một lần những thứ đã viết hôm qua, lại phát hiện mấy câu này không thể lọt vào trong mắt. Ngồi trước máy tính do dự hai phút, cuối cùng cắn răng, tim đập, trực tiếp xóa hết toàn bộ.

Được, lần này phải nhớ thả lỏng trước.

Lắc lắc đầu dờ khóc dờ cười, bắt đầu tuôn trào cảm xúc một lần nữa.

Kết quả đánh đánh gõ gõ suốt buổi sáng, mắt thấy đã đến trưa, kiểu chữ cỡ năm, nhưng ngay cả hai trang giấy cũng chưa đầy.

“Trời ạ... Đòi tôi coi như xong!” Nhan Thanh kiềm được kích động muốn đập nát cái máy tính, đột ngột nằm dài trên giường. Duỗi thẳng thắt lưng, đến lúc chuẩn bị viết tiếp lại phát hiện bản thân lại muốn vứt bỏ vài đoạn đã viết.

Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách. Cô thờ dài với cái màn hình, sau đó để máy tính ở chế độ ngủ, mặc áo khoát, lấy chìa khóa phòng, đi ra ngoài.

Biết đâu đi ra ngoài dạo một vòng, sẽ bất ngờ bắt gặp linh cảm kỳ diệu cũng không chừng!

Nhưng Nhan Thanh không ngờ, không gặp được linh cảm kỳ diệu kia, khoảnh khắc mở cửa ra, cô lại gặp phải Cố Trạch Vũ!

Áo khoát len mỏng một màu đen được làm bằng thủ công, anh càng thêm tận dụng được lợi thế chiều cao của mình. Bình thường rất hay để ý cẩn thận đến tóc tai, giờ phút này thoáng có chút lộn xộn, nhưng cũng không che đậy được vẻ phong trần.

Bên cạnh anh chỉ có một túi hành lý nhỏ, một tay bỏ vào trong túi quần, một tay giơ lên giữa không trung, chắc là chuẩn bị gõ cửa, vẫn còn chưa kịp hạ xuống.

Hai người bốn mắt giao nhau, đều có chút sửng sốt.

Cố Trạch Vũ có phản ứng trước cô. Trong khi duỗi chân dài đá túi hành lý vào trong phòng, hai tay ôm giữ chiếc eo nhỏ nhắn của Nhan Thanh, khi cô đang lúng túng định hét lên thì đã bị vác lên vai. Sau đó thành thực đá cánh cửa, vác cô nàng đang giãy giụa không ngừng bước đến bên giường.

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lại một trận trời nghiêng đất ngã.

Nhan Thanh kêu lên sợ hãi, thân thể gầy yếu đã bị ngã lên giường. Cố Trạch Vũ lập tức leo lên giường, đặt cô dưới thân một cách chặt chẽ. Sau đó, nụ hôn nóng cháy bá đạo ùn ùn rơi xuống, cái trán trơn bóng, chiếc mũi thanh tú, cuối cùng là cái miệng nhỏ khiến anh cực

hận cũng cực yêu kia.

Anh thở hổn hển, mặc sức mút lấy đôi môi mềm mại của cô, linh hoạt mà trắng trợn phác họa bên trong khoang miệng của cô. Sức lực bắt đầu ngoan độc, như thể muốn nuốt hết cô vào trong bụng.

Nhưng Nhan Thanh lại bị anh đè đến khó thở, môi cũng bị anh cắn đến phát đau.

Cô nức nở, lắc đầu sang hai bên để né tránh. Càng ra sức giãy giụa, lại càng đổi lấy sự khống chế chặt chẽ hơn.

Cơ thể của hai người cứ dây dưa ở trên giường, cứ như thế mà âm thầm đọ sức.

Theo sức lực dần dần biến mất, sự uất ức trong lòng Nhan Thanh cũng bị phóng đại đến cực hạn.

Cuối cùng, sau khi dùng sức lực còn sót lại để phản kháng nhưng vẫn không có hiệu quả, cô nhin không được bật khóc tu tu.

Âm thanh đó bị Cố Trạch Vũ nuốt vào trong miệng hơn một nửa, không rõ ràng lắm, nhưng lại quất vào trong lòng anh thật mạnh. Anh chấn động, tê dại, phát đau.

Sức chèn ép cô đã nói lỏng rất nhiều, nụ hôn vội vã cũng bắt đầu trở nên dịu dàng triền miên. Tiếp đó là chậm rãi day dứt, là giày vò; rồi cuối cùng là rời khỏi đôi môi đã sưng đỏ kia.

“Bé Thanh à...” Anh nỉ non gọi tên cô, giọng điệu nghẹn ngào trầm lắng. Anh cúi đầu, muốn hôn lên giọt nước mắt của cô, lại bị cô quay đầu né tránh trước.

Nhan Thanh nức nở chậm rãi dịch đến mép giường. Cơ thể rụt lại đưa lưng về phía Cố Trạch Vũ. Cuối cùng cuộn mình lại như con tôm, biến thành một cục.

Đó là tư thế thiếu cảm giác an toàn đến cực độ.

Cố Trạch Vũ nhìn thấy bả vai cô không ngừng run rẩy, trong lòng cảm thấy khổ sở. Nhan Thanh ở trong ấn tượng của anh, phải là một cô gái điềm tĩnh nhưng toàn thân mang đầy gai nhọn. Thà rằng một mình trốn ở một góc không người, đau đến chết đi sống lại, cũng không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác. Nếu anh nhớ không lầm, thì đây chính là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh.

Anh vươn tay ra, muốn ôm cô vào lòng, nhưng sau nhiều lần do dự, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô.

“Xin lỗi em.” Anh thấp giọng áy náy, nhìn trần nhà trang trí hoa văn thờ dài một tiếng, “Vừa nãy... là anh quá nóng vội.”

“Còn có... Anh có thể dùng mạng sống của mình để cam đoan với em, anh chưa từng điều tra em!”

“Anh biết anh nói vậy có lẽ là hơi giả tạo, nhưng đó lại là lời nói tự đáy lòng của anh. Bé Thanh à, hể là chuyện có thể làm tổn thương đến em một tí thôi, anh cũng sẽ không làm! Anh không nữa!”

“Nói đi cũng phải nói lại, mọi thứ của em là của anh rồi, chuyện đề tiện như vậy, anh có cần thiết phải làm vậy không?”

“Mấy thứ đó, thật sự đều do một người bạn đưa cho anh.”

“Anh thừa nhận là anh đã xem hết rồi, nhưng chuyện đó cũng là do anh quan tâm em, muốn hiểu em hơn nữa! Suốt ngày em cứ có chuyện gì là một mình chịu đựng, trong lòng nghĩ gì muốn gì cũng không nói với anh, anh... trong lòng anh khó chịu!”

“Bé Thanh, đều là lỗi của anh, em tha thứ cho anh đi!”

“Anh không làm càn nữa được chưa.”

“Bé Thanh ơi... Em có thể nói gì đó với anh được không...”

Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng nức nở yếu ớt của Nhan Thanh.

Cố Trạch Vũ buồn bực vò đầu bới tóc, thoáng nhồm dậy. Sau khi nhìn thấy người bên cạnh khóc đến nước mắt ướt mặt, lại cụt hứng lăn lộn trên giường.

Sau đó, ngay lúc anh cau mày, tiếp tục trầm tư xem phải làm gì bây giờ, bỗng nhiên cô mở miệng...

“Cố Trạch Vũ... dễ hợp dễ tan đi!”

Giọng nói của Nhan Thanh nhẹ và khàn, nhưng còn mạnh mẽ vang dội hơn cả tiếng sấm. Chấn động đến nỗi đầu anh phát đau, từng cơn mộng mị.

Cố Trạch Vũ chỉ cảm thấy toàn thân khẽ run rẩy, anh chậm rãi ngồi dậy, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của chính mình, “Nhan Thanh... Em có biết bản thân đang nói gì không?!”

Trả lời anh chỉ là tiếng nức nở.

Nhan thanh lau nước mắt, từ từ ngồi dậy, nhưng không quay đầu lại, không chịu nhìn anh.

Anh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, trong lòng không ngừng cảnh báo với chính mình: Từ trước đến nay, khi cãi nhau cô nàng này luôn thích đâm vào lòng người khác. Cho nên anh không thể chấp nhận với cô, nhất định phải dùng thái độ nhân nhượng để giải quyết vấn đề, “Lời nói lúc này, coi như anh chưa từng nghe thấy. Sau này... cũng đừng để anh nghe thấy lần nào nữa!”

Nhưng Nhan Thanh không chút nào cảm nhận được nỗi khổ tâm của anh. Cô ngồi ạch trên giường, ngửa đầu chống lại con người đen tối của Cố Trạch Vũ, trong mắt tràn ngập khiêu khích. Thế nhưng lại không sợ mà lặp lại lần nữa, “Anh không nghe thấy đúng không? Vậy em sẽ nói lại một lần nữa, hai chúng ta... dễ, hợp, dễ,

tan đi!”

Cố Trạch Vũ bỗng nhiên có một sự thôi thúc muốn chém người. Giờ phút này, có lẽ chỉ có ông trời mới biết rốt cuộc anh phải dùng bao nhiêu sức lực và ý chí để khống chế chính mình, không tiến đến bóp chết cô gái ở trước mặt kia.

Thân hình cao lớn nhích lại gần cô, đôi môi mỏng gợi cảm chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười lạnh, “Nhan Thanh, không phải là anh đã quá nể mặt em đó chứ! Hả?” Sau đó, anh bỗng ra tay kiềm giữ cánh tay cô, duỗi chân bước xuống giường, đồng thời kéo cô xuống theo.

Nhan Thanh không ngờ anh sẽ động thủ, bị anh túm đến bất ngờ không kịp phòng bị nên lao đảo quy xuống đất, ‘bịch’ một tiếng, tiếng động rất lớn.

Nhưng Cố Trạch Vũ lại như không hay biết, xách cô lên như xách một con gà, kéo mạnh cô về phía cửa.

“Á...” Nhan Thanh hét lên hoảng hốt, cơ thể ngã xuống theo bản năng, sau đó lại giãy giụa, “Cố Trạch Vũ, anh buông ra, anh muốn làm gì?!”

“Mang em đến bệnh viện tâm thần!”

Nhan Thanh sửng sốt, đợi đến khi định thần lại, bắt đầu tay dấm chân đá như tính mạng bị đem ra làm trò đùa, trong giọng nói cũng lờ mờ ẩn chứa tiếng khóc nức nở, “Anh là kẻ điên! Anh đưa tôi đến nơi đó để làm gì! Anh buông ra! Buông ra!”

Hai tay Cố Trạch Vũ xách dưới nách của cô, dùng chút sức liền vòng qua trước ngực cô, dễ dàng hóa giải hơn một nửa sự phản kháng của cô, “Anh thấy kẻ điên chính là em! Nói toàn những lời xằng bậy, có lẽ là đầu óc bị hư rồi! Không đến chỗ đó ở dăm bữa nửa tháng, lòng em sẽ khó chịu!”

“Đồ khốn, Cố Trạch Vũ anh là đồ khốn! Anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy! Dù tôi điên thật, cũng không đến lượt anh quản đâu!”

“Không đến lượt anh quản?!” Cố Trạch Vũ cười nhạo một tiếng, “Nhan Thanh, anh và em cùng nhau lăn lộn trên giường bao nhiêu lần chứ? Hả? Em nói dựa vào cái gì sao? mẹ kiếp thì dựa vào chuyện anh là thằng đàn ông!”

“Dễ hợp dễ tan à, em nằm mơ đi! Hôm nay anh không tin là không trị nổi em! Đừng nói chỉ một mình em, dù là năm bảy người trong bệnh viện tâm thần anh cũng nuôi nổi! Không có lời nói của anh, m* nó thằng nào dám thả em ra!” Nói xong, một tay anh nắm lấy cô, còn tay kia thì vịn tay nắm cửa.

“Két” một tiếng, cửa mở ra. Nhan Thanh cũng hu hu khóc rống lên như một đứa trẻ.

“Cố Trạch Vũ... Anh là đồ khốn... Đồ khốn...”

Sau đó, toàn bộ đấu tranh cùng giằng co đều ngừng lại.

Cố Trạch Vũ buông thõng hai tay, đứng tại chỗ, nhin không được thờ dài.

Nhan Thanh lấy hai tay che mặt, bật khóc chậm rãi ngồi xổm xuống đất, trong âm thanh khàn khàn run rẩy tràn ngập thương tâm và uất ức vô hạn, “Cố Trạch Vũ, lúc trước đã nói là không can thiệp vào chuyện của nhau mà! Hiên tại anh dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy!”

“Ở trong lòng anh... rốt cuộc tôi được tính là gì?!”

-----oOo-----

Chương 19

Qua một hồi, cô ấy viết xong, đóng quyển vở lại rồi nhét vào ba lô mang theo bên người. Cô ở đối diện anh, ngay khoảnh khắc cô ngẩng đầu, Cố Trạch Vũ có cảm giác lòng mình bỗng nhiên yên tĩnh, sau đó trong đầu chỉ còn lại bốn chữ... năm tháng bình lặng.

May ra trên thế giới này vẫn còn có một người như vậy, có thể khiến trong lòng một người khác cảm thấy yên ổn và bình lặng.

Nhưng mà, ngay lúc đó Cố Trạch Vũ cũng không nghĩ gì nhiều lắm.

Anh lăn lộn trên thương trường kẻ lừa ta gạt nhiều năm, lòng dạ cũng vẫn đục, chai sạn theo. Anh không biết có phải sự trong sáng và an tĩnh của cô đã hấp dẫn anh hay không, nhưng anh biết chính mình có một sự thôi thúc muốn đến gần cô, muốn làm quen cô. Cho dù chỉ là trò chuyện, tâm sự với cô cũng được.

Anh chậm rãi đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, từ trong ba lô lấy ra hai chai nước tăng lực, đưa một chai cho cô. Cô không nhận lấy, cũng không nói 'cám ơn' nhưng cũng không lập tức đứng dậy bỏ đi. Chỉ quay đầu nhìn anh một cái, rồi lại tiếp tục ngẩn người nhìn về phía trước.

Nhưng trực giác cho Cố Trạch Vũ một đáp án chắc chắn rằng... Cô không bài xích anh.

Khoảng cách hai người rất gần, anh gần như chỉ cần cố gắng hít một hơi, là có thể ngửi thấy rõ ràng mùi dầu gội đầu của cô. Điều này làm cho anh cảm thấy vui vẻ thoải mái không kiềm chế được.

Cố Trạch Vũ vội mở chai nước, ngửa đầu uống ực một hơi. Lại không cẩn thận nên bị sặc, ho khan dữ dội.

Anh vội vàng khò sở đám ngực để thông khí, lúc đang ảo não vô cùng, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện nửa gói khăn giấy. Cố Trạch

Vũ hơi kinh ngạc, đưa tay nhận lấy khăn giấy, đồng thời chú ý thấy gần như mỗi đầu ngón tay cô đều bị nứt da. Mức độ nặng nhẹ không giống nhau, có sưng tấy, có cái đã đóng mào. Vì vậy, anh lên tiếng hỏi theo bản năng, “Tay em sao lại lạnh đến mức thành ra thế này?”

Cô hơi ngạc nhiên, nhíu mi lại, giọng nói vẫn bình tĩnh hờ hững như cũ, “Trời lạnh, cho nên bị lạnh thành ra như vậy!”

Cố Trạch Vũ cũng ý thức được bản thân lỗ mắg, cười gượng nói xin lỗi, cứng nhắc chuyển đề tài, “Tôi tên là Cố Trạch Vũ, còn em?”

“Nhan Thanh.”

“Nhan... Thanh...” Cố Trạch Vũ khẽ lặg lại, thì thầm giữa môi với răng dường như cảm giác có một loại quỵén luyén dai dắg trong lòng không diễn tả được, “Có cách diễn tả nào không?”

“Cách diễn tả?!” Cuối cùng, Nhan Thanh cũng quay đầu nhìn thẳng vào anh, đôi mắt to đen láy với bộ dạng tràn ngập hoài nghi rất là đáng yêu, “Cách diễn tả gì?”

“À, ví dụ như nói tôi chẳng hạn, ‘Vũ’ có nghĩa là không gian, suy ra là rộng lớn. Ba mẹ tôi đặt cho tôi cái tên này chủ yếu là hy vọng tôi nhiều phúc nhiều vận may, đầy hoài bão!”

“À, như vậy sao!” Nhan Thanh gặg đầu, nhíu mi ngắm lại, “Tên của tôi là do mẹ tôi đặt. Sau đó, dường như từng vô tình nghe ba tôi nhắc tới... Hình như, lúc mẹ tôi mang thai tôi thì mê một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, hy vọng tương lai tôi cũng có thể tìm được người đàn ông như nam chính trong câu chuyện đó. Nhan Thanh... Ngôn tình, có lẽ chính là ý nghĩa này!”

“Hả...” Sao lại có ba mẹ lạ đời thế nhỉ?! Cố Trạch Vũ nặg ngào, bị lập luận đó làm choáng váng không nhẹ, “Ba em lại đồng ý sao? Thật hay giả?”

“Ha ha...” Nhan Thanh bỗng nhiên khẽ bật cười, dùng một ánh mắt chế nhạo để nhìn anh, trêu chọc nói: “Đương nhiên là giả rồi! Thứ phổ biến nhất ở thời đại đó ngoại trừ *tư tưởng Mao Đặng* cũng chỉ là văn học nước ngoài, làm gì có tiểu thuyết ngôn tình để xem chứ! Nói vậy mà anh cũng tin à!”

Cố Trạch Vũ lắc đầu, cũng bật cười theo. Cô gái này thật là, ngay cả giờ trò nghịch ngợm cũng có thể thuần khiết đến vậy.

Cứ như vậy, bầu không khí thoải mái lên, hai người trò chuyện câu được câu mất vài đề tài vô nghĩa. Sau đó, Cố Trạch Vũ thấy cô vẫn luôn ngắm nghía cây bút bi trong tay kia, rốt cuộc cũng mở miệng hỏi ra nghi ngờ lúc nãy, “Vừa rồi tôi thấy em viết cái gì đó, có thể nói cho tôi biết là viết cái gì không? Nhật ký? Hay là kinh nghiệm khi gặp nạn?”

Nhan Thanh mỉm cười, rất lâu không nói gì.

Cố Trạch Vũ thầm mắng mỏ mình một trận trong lòng, đang nghĩ ngợi làm sao để bầu không khí thân thiện hơn, cô lại nhẹ nhàng lên tiếng, hơn nữa còn cho anh một đáp án đủ kinh ngạc...

“Là di chúc. Tôi đang viết di chúc!”

Não bộ của Cố Trạch Vũ trống rỗng chốc lát. Sau đó nhún vai, nhin không được cười, “Này em gái à, chúng ta chẳng qua chỉ là gặp phải sương mù nên lạc trong núi vậy thôi, cũng không phải là động đất hay tuyết lở gì mà đội cứu nạn vào không được, chỉ cần từ từ chờ đợi là được. Đến mức phải chuẩn bị di chúc nữa sao?!”

“Nếu không có cứu viện thì sao? Hoặc là... bọn họ đến quá trễ, hoàn toàn không chờ nổi thì sao?”

“Ha ha ha...” Cố Trạch Vũ lại bật cười, trong tiếng cười bắt giác có chứa chút tự phụ và khinh thường. Tín hiệu khẩn cấp anh phát ra đã có hồi đáp, cho dù không có tin tức từ phía chính phủ, cũng có nhân viên cứu nạn chạy đến trong thời gian sớm nhất.

Cố Trạch Vũ muốn nói rằng ‘hoàn toàn không có khả năng’. Nhưng khi anh đối diện với con người trong suốt thấy đáy kia của Nhan Thanh, tất cả cảm giác về sự ưu việt và tự phụ lại tan đâu mất. Dường như khi ở trước mặt cô, mấy thứ này sẽ có vẻ tầm thường không chịu nổi. Vì thế, lời đến bên miệng cũng sửa lại, “Không sao, cho dù không có cứu viện, đợi đến ngày mai khi mặt trời mọc, sương tan, chúng ta tự tìm đường về cũng không phải là không có khả năng.”

Nhan Thanh nhìn anh không chớp mắt, hình như đang nghĩ gì đó, “Nghe dự báo thời tiết nói, trong vòng một tuần tới không có ngày nào trời nắng hết.”

Lần này, Cố Trạch Vũ hoàn toàn cứng họng, hồi lâu sau mới lắc đầu buồn cười, “Người đẹp nè, không phải là em xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá, nên nghĩ có thể gặp được chuyện gì đó kinh thiên động địa, sinh ly tử biệt mới tính là lãng mạn tuyệt vời!”

Nhan Thanh chậm rãi chuyển mắt đi chỗ khác, sau đó gục đầu xuống không thèm nói nữa. Không phải cô ao ước sự lãng mạn của sinh ly tử biệt, mà là vừa mới trải qua sinh ly phản bội của người yêu và bạn thân, cùng với sự đả kích khingười bạn tốt nhất bị tâm thần phân liệt. Chẳng qua, cô chỉ học được cách chuẩn bị nghênh đón biến cố xấu nhất xảy ra ở bất cứ thời điểm nào mà thôi.

Mà sự im lặng của cô, lại vô cớ khiến Cố Trạch Vũ đau lòng. Giữa lúc hoang mang, anh đọc ra được sự bi thương nồng đậm không cách nào hóa giải từ sườn mặt của cô.

Anh khẽ an ủi, “Không sao đâu. Tin tưởng tôi, sẽ có người đến cứu chúng ta!” Ma xui quỷ khiến thế nào lại nắm lấy bàn tay lạnh lẽo sương đỏ của cô, dường như muốn truyền nhiệt độ cơ thể và sức lực của bản thân qua cho cô vậy.

Cô bị cầm tay nên cứng lại một chút, sau đó không biết do xuất phát từ cảm kích hay bởi vì khi con người gặp nguy nan thì trở nên cảm

tính, lại khẽ nắm lại tay anh một chút.

Cũng chính tại khoảnh khắc đó, anh cảm thấy nơi sâu thẳm tận đáy lòng mình đã làm ra một quyết định... Anh muốn cô, sau đó che chở cô dưới đôi cánh của mình, yêu thương nuông chiều cô, không muốn cô có chút khổ sở bi thương nào.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Thời gian trôi qua từng chút.

Vì tránh ngũ quên khiến thể lực không chống đỡ nổi, sẽ bị tổn thương do giá rét thậm chí là chết cồng, tất cả mọi người đều tụ tập lại một chỗ, bắt đầu trò chuyện với nhau để xua tan cơn buồn ngủ.

Có thể là do bị chấn động não, Cố Trạch Vũ cảm thấy đầu đau âm ỉ, tầm mắt cũng càng lúc càng mờ dần. Cuối cùng cũng không nhịn nổi, mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại.

Rạng sáng hai giờ, nhân viên cứu hộ rút cuộc cũng đến chỗ hang núi của mọi người. Hơn nữa, đội cứu hộ cũng đáp máy bay đến, còn có hai nhân viên cảnh vệ cùng với thư ký của chú ba Cố Trạch Vũ.

Chú ba nhà họ Cố vừa nhậm chức tham mưu trưởng của quân đoàn nào đó, đúng lúc đến quân khu Tứ Xuyên tham gia một cuộc hội nghị. Nghe nói Cố Trạch Vũ đang ở Tứ Xuyên, vốn dĩ muốn hẹn trước thời gian, hai chú cháu gặp mặt. Kết quả khi liên lạc, không chỉ không tìm được người, lại còn nhận được tin tức anh gặp nạn khi

leo núi. Vừa tức giận vừa gấp gáp lại lo lắng, lập tức phái thư ký và cảnh vệ của mình đi theo đội cứu hộ vào trong núi.

Hành động cứu viện được làm đâu vào đấy, tất cả mọi người được cứu ra khỏi núi, chuyển đến nơi an toàn gần đó.

Mà lúc này, Cố Trạch Vũ đã cảm thấy mơ hồ, chỉ “hừ” một tiếng lúc Nhan Thanh giao anh cho thư ký của chú ba anh, sau đó liền rơi vào tình trạng hôn mê.

Cố Trạch Vũ được cấp tốc đưa đến bệnh viện quân khu. Sau đó, bởi vì bị tụ máu ở não, liên tục gửi ba thông báo nguy kịch cho người nhà. Đến khi anh tỉnh lại, đã là hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau.

Còn cô gái mà anh luôn tâm niệm đó, đã sớm không thấy bóng dáng. Có một khoảng thời gian, anh luôn kiên trì, không ngừng phái người tìm kiếm tung tích của cô, nhưng vẫn không có kết quả.

Về sau, thời gian trôi qua, Cố Trạch Vũ nghĩ anh sẽ mau chóng quên đi cuộc gặp gỡ ngắn ngủi đó thôi. Nhưng nửa đêm giấc mộng ủa về, hoặc là khi đáy lòng anh mệt mỏi không chịu nổi, đóa tiểu bạch liên thuần khiết xinh đẹp kia lại bất giác xuất hiện trong tư tưởng của anh.

Về sau nữa, anh gần như nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ, hẳn là chỉ được gặp cô trong mơ thôi, thì Nhan Thanh lại bỗng nhiên xuất hiện. Hóa ra, cô và anh ở cùng một thành phố, hóa ra khoảng cách giữa cô và anh lại gần nhau đến vậy.

Đó là một bữa tiệc rượu thương vụ mừng năm mới của T thị, tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng anh liếc mắt một cái liền nhận ra cô, anh gần như nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ của chính mình.

Ngày đó, cô mặc một bộ lễ phục màu đen kiểu dáng rất bảo thủ, trông cô gầy hơn so với lần đầu tiên gặp nhau. Theo sát sau lưng lãnh đạo, có chút thận trọng, nhưng anh lại cảm thấy cô thật xinh đẹp rực rỡ hơn bất kỳ quý cô hay ngôi sao nào.

Sau đó, cả một buổi tối, rớt cuộc tâm tư và tầm mắt của anh đều không thể rời khỏi người cô.

Anh nhận lúc cô đi toilet, vội vàng đi theo ra ngoài, muốn làm bộ như ngẫu nhiên gặp lại cô ở hành lang. Nhưng cô lại giống như người xa lạ vậy, khi tiếp xúc với ánh mắt anh chỉ lễ phép gật đầu, sau đó liền đi lướt qua người anh không chút do dự, thậm chí ngay cả lưu luyến liếc nhìn một cái cũng không có.

Giây phút ấy, Cố Trạch Vũ bỗng nhiên cảm thấy mất mát và phần uất chưa từng có. Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên anh bị người khác xem nhẹ một cách hoàn toàn triệt để.

Cô không nhớ anh, không ngờ trong trí nhớ của cô không có chút xíu bóng dáng anh. Nhưng anh lại luôn nghĩ về cô những hai năm trời, nhớ cô suốt hai năm trời. Nhưng nhớ đến nỗi trái tim anh đều bắt đầu đau đớn âm ỉ.

Cố Trạch Vũ rất muốn xông đến chặn cô lại, hỏi cô rằng ‘sao có thể quên tôi như vậy’, thậm chí là ôm cô, hôn cô (ừa, hôn đi rồi bik, ăn tát là cái chắc >’

Ngày đó, sau khi buổi tiệc chấm dứt, anh tự nhận mình đã làm một chuyện đê tiện nhất từ trước đến nay... dùng tốc độ nhanh nhất để điều tra tình trạng và địa chỉ hiện tại của cô, hơn nữa còn theo dõi cô trong thời gian dài.

Mãi cho đến một ngày, vì sinh nhật của đồng nghiệp mà cô bị kéo đến quán bar, bị vài người làm phiền. Anh ra tay cứu giúp, đưa cô về nhà, tâm trạng cô bất thường lại đưa cô đến quán bar, nhìn cô uống say không còn biết gì.

Khi đó, anh đã nghĩ, hai người họ cuối cùng cũng có thể có một khởi đầu không tệ. Cũng không ngờ sự việc lại phát triển sang hướng khác. Nhanh như vậy liền xảy ra loại quan hệ thế này với cô, không phải là chủ ý của anh. Nhưng thật sự do anh không tự kiểm chế

được và cũng không xác định được tư tưởng, cuối cùng lại chiếm ưu thế.

Khoảnh khắc hai người kết hợp với nhau, anh cảm nhận được một sự thỏa mãn và sung sướng chưa từng có. Cho dù cô luôn miệng ní non tên của người đàn ông khác, khiến anh vô cùng đau khổ, nhưng lại không cách nào ngăn chặn được niềm vui sướng ấy.

Cô là của anh, dùng mối quan hệ mật thiết nhất để gắn kết lại cùng anh, trọn đời trọn kiếp đều trốn không thoát. Cho dù trong lòng cô có ai đi chăng nữa, nhưng anh có thời gian cả một đời để đuổi người kia đi, để chính mình trú ngụ trong lòng cô.

Trong lòng anh chan chứa niềm vui khi vạch kế hoạch xác lập mối quan hệ với cô, nhưng bất luận thế nào cũng chưa từng nghĩ đến, hôm sau cô gái này không nói tiếng nào, vứt anh lại, chạy lấy người...

Từ sau khi quen biết Nhan Thanh, Cố Trạch Vũ luôn thường xuyên tự hỏi một vấn đề... Là kiếp trước anh nợ cô, đến kiếp này vẫn còn nợ sao!

Anh sống hơn ba mươi năm, tất cả nhớ nhung, uất ức, đau lòng cùng với cảm giác mát mát và thất bại, giống như toàn bộ đều cống hiến cho cô nàng Nhan Thanh.

Sau đêm thân mật đó, hai người lại trở về cái kiểu lúc trước.

Cô vờ như đó chỉ là một giấc mơ, vờ như hết thảy chưa từng xảy ra. Còn anh, bởi vì lo sợ quá mức bức thiết mà chữa lợn lành thành lợn què, chỉ phải tiếp tục công tác ngầm. Chính lúc này đây, Cố Trạch Vũ lại bắt đầu cảm thấy nôn nóng và bất an.

Rốt cuộc, cho đến khi sự kiên nhẫn của anh hoàn toàn cạn kiệt, quyết định không thể trốn mãi ở nơi bí mật nữa. Anh sẽ thẳng thắn ngã bài với cô, cuối cùng anh cũng không chịu nổi cuộc sống như kẻ trộm, thấy được nhưng sờ không được này!

Nhưng mà ngay khi Cố Trạch Vũ chuẩn bị hẹn Nhan Thanh ra, chân thành chia sẻ tâm tư tình cảm, lại bất ngờ xảy ra một chuyện...

Lúc đó, năng lực và kinh nghiệm của Nhan Thanh còn yếu, trong công ty hiện chỉ vừa mới thoát khỏi chức vụ trợ lý, bắt đầu độc lập tiếp xúc với hạng mục thiết kế của khách hàng. Nhưng mà, người khách đầu tiên sau khi cô chính thức nhận chức, lại là một tên có nhân phẩm không tốt.

Là ông tổng của một công ty văn hóa nào đó, gia đình cũng có chút thế lực. Nhìn thấy Nhan Thanh trẻ tuổi xinh đẹp đã bí mật ra quy tắc ngầm với cô. Sau khi bị từ chối khéo thì dùng cái móc theo đuổi để bám riết mãi. Thật ra, cái thứ kia cũng không phải cực phẩm hiếm có đặc biệt gì. Tuy rằng tuổi tác hơi lớn, đã từng kết hôn hai lần, nhưng nói thế nào cũng xem như là người độc thân, hơn nữa diện mạo cũng không tệ lắm.

Mà thời điểm đó, ở trong viện điều dưỡng, bệnh tình của Tả Sa có chiều hướng nặng thêm, Nhan Thanh cần rất nhiều tiền để trả chi phí điều trị cho cô ấy. Nếu dự án này hoàn thành, cô sẽ có một khoản hoa hồng ý tưởng kha khá. Hơn nữa, đó là dự án đầu tiên cô phụ trách độc lập sau khi vào công ty, cho dù bỏ qua quan hệ lợi ích cũng cảm thấy đó là một điều đặc biệt. Vì vậy, cho dù trong lòng phiền chán đến đâu, cô cũng phải cắn răng tiếp tục kiên trì.

Nhưng lúc dự án kia sắp kết thúc, không biết tại sao người nọ lại biết được sự tồn tại của Tả Sa.

Hắn mượn danh nghĩa chỉnh sửa dự án thiết kế để hẹn Nhan Thanh ra ngoài, tiến hành đe dọa dụ dỗ cô. Hắn nói chỉ cần theo hắn, toàn bộ chi phí chữa bệnh cho Tả Sa coi như là chút lòng thành, còn để tự Nhan Thanh ra điều kiện, chỉ cần không quá phạm thì hắn đều có thể thỏa mãn. Lại còn tuyên bố uy hiếp, dựa vào quan hệ của hắn, nếu cô dám từ chối, hắn có thể khiến Tả Sa không được chữa bệnh, khiến Nhan Thanh ở thành phố T này không tìm được công việc, ngay cả việc dọn nhà xí.

Lúc ấy, Nhan Thanh tức đến toàn thân phát run, thật muốn ném cái chén ở trước mặt vô đầu hắn. Nhưng mà ngược lại, cô bình tĩnh, chỉ cười lạnh rồi cầm túi xách của mình đứng dậy, cực kỳ giận dữ thốt ra hai chữ “rác rưởi”, liền xoay người ra khỏi phòng vip.

Nhưng thế nào cũng không ngờ, hắn lại thẹn quá hóa giận, đuổi theo.

Cô không muốn quậy lớn chuyện ở nơi công cộng, bước nhanh chân muốn rời khỏi đó. Hắn lại giữ cô lại, hơn nữa còn nói rất nhiều lời không đứng đắn, cực kỳ khó nghe.

Nhan Thanh trước giờ cũng không phải người tốt tính gì, liền bốc khói lên đỉnh đầu, xoay túi da trong tay muốn đánh người. Nhưng bên cạnh có người so với động tác của cô còn nhanh hơn.

Một người đàn ông cao lớn như cuồng phong thổi tới bên cạnh cô. Cô còn chưa kịp nhìn thấy rõ động tác của anh thế nào, người lôi kéo cô đã nằm trên đất cách đó một thước, kêu lên thảm thiết.

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông lại có thể bộc phát ra sát khí lạnh lùng đến thế.

Nhan Thanh bị hết hồn, đứng sững sờ tại chỗ, đợi đến khi định thần lại, người nằm trên đất ngay cả sức lực rên la cũng không còn. Cô sợ quậy đến chết người, vội vàng bước đến ngăn cản. Cũng không ngờ cái người vừa đánh người kia lại càng kiêu ngạo hơn, một phen kéo lấy cánh tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Sau đó chỉ vào tên đang nằm trên đất đau đớn rên rỉ kia, “Lần sau ra đường nhớ mang theo mắt cho tôi, phụ nữ của tôi cũng dám động vào. Mẹ kiếp không phục thì tới tìm tôi đấu tay đôi! Cố Trạch Vũ tôi lúc nào cũng có thể hầu!” Nói xong, liền vút lại người đang mồm chữ O mắt chữ A kia, kéo Nhan Thanh đi khỏi.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

GIỮ MỘT ĐÊM GIAM MỘT ĐỜI [CHƯƠNG 21-PHẦN 2]

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Hả...” Cố Trạch Vũ bị động tác nhanh nhẹn thành thạo của cô làm cho hết hồn, nhìn biểu cảm trên mặt cô như ‘Anh dám tiến lên phía trước một bước, tôi sẽ liều mạng với anh’, bắt đắ dĩ mỉm cười, “Này, người đẹp! Em không cần phải hăng máu vậy đâu! Được, anh đứng yên là được mà!” Anh giơ tay lên làm động tác đầu hàng, ngồi lại xuống sô pha, “Anh nói nghiêm túc đó! Ở bên anh, tuyệt đối có rất nhiều cái lợi mà em không tưởng tượng được đâu! Sao không thử suy nghĩ cân nhắc xem! Tối hôm đó, không phải chúng ta phối hợp rất ăn ý sao! Anh...”

“Anh im miệng cho tôi!” Nhan Thanh tức giận nghiêng răng, xoay chai rượu định đập bẻ, kết quả lại bị anh đưa tay ra, dễ dàng đỡ lấy.

“Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!” Cố Trạch Vũ ôm chai rượu vào lòng, rồi làm ra bộ dạng vô cùng sợ sệt, “Bạo lực quá vậy, hên là chưa có bạn trai!”

“Thần kinh!” Nhan Thanh cảm giác bản thân đã bị anh chọc giận đến không còn cách nào, “Ai nói tôi không có bạn trai! Bạn trai của bà cô đây rất nhiều nhé!” Nói xong thì hậm hực xách túi của mình lên, xoay người rời đi, nhưng ngay giây phút định mở cửa kia lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của anh vang lên...

“Cho dù em có bạn trai rồi, nhưng sau khi trải qua đêm đó với anh, em còn có thể thản nhiên đối mặt với anh ta sao?”

Nhan Thanh không thể khống chế chính mình khẽ run rẩy, vẫn mạnh miệng trả lại một câu, “Đó cũng không liên quan đến chuyện của anh!” Sau đó hung hăng mở cửa bỏ đi.

Còn Cố Trạch Vũ nhìn theo hướng cô bỏ đi, ôm chai rượu đã ủ nóng kia, nhịn không được bật cười cực kỳ... dâm đ*ng.

Xong xuôi... kết cục như vậy, không lệch quá xa so với dự kiến của anh.

Anh vốn không định làm cho rõ ngọn ngành gì với cô, chẳng qua chỉ bày ra tư thế chính thức tham gia, như tiêm chủng cho cô trước mà thôi. Đến lúc anh ra tay tốc chiến tốc thắng, cô khởi phải bất ngờ.

Dù sao hai người ở bên nhau lâu dài, sự hòa hợp cũng rất là quan trọng!

Chỉ là lúc đó Cố Trạch Vũ vẫn chưa biết, về sau sức chiến đấu của Nhan Tiểu Thanh quá mạnh nên khó mà hòa hợp được...

Ngược lại với Cố Trạch Vũ cả đầu đều là chuyện tình yêu trai gái và mong muốn chiếm hữu cô gái mình yêu thì Nhan Thanh lại có những vấn đề rất thực tế phải cân nhắc.

Trước hết, công việc của cô không được đảm bảo là điều không thể nghi ngờ. Tiếc là cô mới thoát khỏi mức tiền lương thực tập ít ỏi đến đáng thương kia, vừa được tăng lương lại mất chén cơm, cô gần như có thể nghe thấy tiếng con tim mình rỉ máu. Thêm nữa, có thể nào cái tên tổng giám đốc XX bị đánh thành đầu heo kia sẽ tìm cô quấy rối rồi trả thù sau lưng không, vẫn còn là một ẩn số.

Trên đường về nhà, Nhan Thanh cứ cảm thấy chán nản, trong tay cô còn chút tiền để dành, có lẽ cô nên nhanh chóng đổi viện điều dưỡng cho Tả Sa, sau đó trốn khỏi thành phố T về quê. Dù sao ở nhà mình cũng dễ xử hơn.

Thậm chí, suốt đêm cô còn viết xong thư từ chức, chỉ còn chờ ngày mai trước khi bị ông chủ sa thải, cô hiên ngang quẳng thư từ chức lên bàn làm việc của ông ta, rồi tự nhiên rời đi.

Nhưng mà, hôm sau, khiến Nhan Thanh làm sao cũng không ngờ chính là sáng sớm cô vừa bước vào công ty, liền nhận được một thông báo khẩn từ người phụ trách... Lập tức thu dọn đồ đạc đi Bắc Kinh với vài đồng nghiệp, chuyến bay lúc hai giờ chiều, đi trong ngày hôm nay. Những vụ trong tay lúc trước để người khác tiếp nhận, không cần cô bận tâm đến. Bởi vì bên kia có một khách hàng người Pháp rất lợi hại, xong một vụ này thôi, cũng đủ lợi nhuận một năm của công ty họ. Còn cô... là người duy nhất biết nói tiếng Pháp trong công ty.

Cho đến khi Nhan Thanh bay đến Bắc Kinh, trong lòng vẫn đang nhủ thầm. Nghĩ đến có phải do gấp quá nên công ty không tìm được nhân tài đặc lực nên nắm đầu cô ra, đợi đến khi vụ làm ăn này thành công, lúc trở về sẽ vất chanh bỏ vỏ.

Nhưng gần nửa tháng sau, khi cô trở về thành phố T, lại phát hiện mọi thứ hình chưa chưa từng thay đổi.

Không chỉ đủ mọi khó khăn trong tưởng tượng đã không kéo đến, ngược lại cuộc sống lại còn thuận lợi bất ngờ. Vụ làm ăn với khách hàng Pháp thương lượng thành công, cô trở thành nhân viên chính thức của công ty, được ký hợp đồng dài hạn. Còn Tả Sa... trong khoảng thời gian cô đi công tác, có một chuyên gia du học Mỹ vừa mới về nước, tổ chức chữa bệnh từ thiện ở thành phố T, thần kỳ hơn nửa trạm đầu tiên chính là đến viện điều dưỡng chỗ Tả Sa.

Tất cả mọi chuyện đều làm cho Nhan Thanh đánh hơi được mùi vị khác thường, hơn nữa khiến cô trước tiên nhớ đến một người... Người đàn ông từng cùng cô xảy ra quan hệ thân mật kia, đánh người rồi ngược lại còn hỏi cô muốn xử lý thế nào, lạ đời hơn nữa là nói muốn xác lập quan hệ lâu dài với cô, nhưng đến giờ cô vẫn không biết tên anh ta.

Có lẽ, không phải cô tình cờ gặp phải kẻ thần kinh. Mà so với kẻ thần kinh, là người không thể động vào!

Gần một tháng sau khi Nhan Thanh trở về thành phố T, Cố Trạch vũ mới tìm đến. Không phải anh cố ý kéo dài thời gian, mà chỉ vì để cô giải quyết hết những rối rắm trong lòng.

Hôm đó là thứ sáu, lúc Nhan Thanh nhận được điện thoại của anh, cô đang làm tổng kết công việc trong tuần qua.

Giọng nam xa lạ trong điện thoại vô cùng kiên nhẫn, chỉ có hai chữ ngắn gọn, “Là anh!”

Cô giật mình, ngay sau đó liền theo trực giác có phản ứng lại... Là anh ta!

“Ừm?” Cô máy móc lên tiếng, sau đó không biết nên nói gì.

“Tối nay có rãnh không?” Người bên kia nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng, nói xong cũng không đợi cô trả lời, lại nói tiếp chuyện của mình: “Mấy giờ em tan ca?”

Nhan Thanh ngưng một lát, ngẩng đầu nhìn người đồng nghiệp vừa mới đi ngang qua, cứng nhắc nuốt ‘năm’ trở vào, “Sáu giờ rưỡi.”

Im lặng hai giây, một chữ “Được” nhẹ nhàng chui vào tai của Nhan Thanh, “Em đứng ở khúc cua ngay ngã tư đầu tiên trước cửa nam của công ty em nhé. Không gặp không về!” Sau đó, là tiếng tút tút ngắt máy.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyện ngữ: nhoclubu

Nhan Thanh cố ý đợi các đồng nghiệp về hết mới ra khỏi công ty. Sáu giờ mười lăm phút, sớm hơn mười lăm phút so với thời gian cô dự tính.

Ngay ngã tư đường, Cố Trạch Vũ đã đứng đợi ở đó. Anh cao to khôi ngô mặc một bộ đồ tây màu cà phê nhạt, sau lưng là chiếc Lamborghini kiểu dáng cực kỳ thời trang, chỉ đứng ở chỗ đó thôi đã thu hút vô số ánh mắt của người đi đường.

Nhan Thanh ngẩn ngơ mất mấy giây, sau đó nhanh chân bước đến trước mặt anh, cách chỗ đứng của anh vài bước chân. Đôi môi đỏ mọng mở ra rồi ngậm lại bao lần, cuối cùng cũng bày ra một nụ cười cứng nhắc, gọi anh một tiếng cục lốc, “Này...”

Cố Trạch Vũ khẽ mỉm cười, “Này... bên ngoài gió lớn, lên xe trước đi!” Nói xong xoay người lại, quý phái thay cô mở cửa xe ở vị trí phụ lái.

Cố Trạch Vũ đưa cô đến một quán ăn tư nhân trong khu phố cổ của thành phố T.

Mặt bằng quán ăn không lớn, gạch ốp tường màu trắng, xây dựng theo phong cách vùng sông nước, nằm trong một ngõ nhỏ ngoằn ngoèo khó tìm. Nhưng hành lang uốn khúc bên trong sâu lại như chốn bồng lai. Mỗi một phòng đều có sân riêng, thanh tịnh tao nhã không diễn tả nổi.

Chắc là khách quen nơi đó, hai người vừa mới vào phòng riêng ngồi xuống, liền có một người trông giống quản lý đến, xưng hô với anh một cách lễ phép “Tổng giám đốc Cố”, rồi đưa thực đơn lên.

Anh đưa lại cho cô, cô không nhận, chỉ nói tùy anh. Anh liền mỉm cười đóng thực đơn trả lại cho quản lý, sau khi thuận thực gọi vài món liền nói: “Còn lại thì anh liệu mà làm, vài món mà con gái thích. Đừng quá lạnh cũng đừng quá cay. Làm nhanh lên nhé, chuyện quan trọng hơn chính là đừng đến quấy rầy.”

“Vâng, tổng giám đốc Cố.” Quản lý mỉm cười trả lời rồi rời khỏi, hai người ở lại cũng không nói gì.

Cho đến khi phục vụ mang thức ăn lên, anh nhìn tấm bình phong sau lưng cô, đột nhiên lên tiếng, “Thơ ca viết về con gái đẹp có không ít, em xem mấy cô gái thời xưa này, dáng vẻ cũng chẳng ra làm sao!”

Nhan Thanh ngạc nhiên, theo tầm mắt anh mà quay đầu lại nhìn.

“Em nói xem, mấy cô gái đó cùng cầm một miếng vải dài như vậy để làm gì chứ?”

“Đây là bức ‘Đảo Luyện Đồ’ 1 của Trương Huyền, tôi từng được nghe giảng trong năm hai đại học. Là cảnh tượng các phụ nữ quý tộc thời xưa giã tơ tầm làm quần áo, tổng cộng có bốn tổ. Bản gốc bị thất lạc ở nước ngoài trong trận hỏa thiêu Viên Minh Viên². Trên bức bình phong này chính là cảnh tượng được trích ra từ tổ thứ nhất.”

“À, làm quần áo sao!” Cố Trạch Vũ sờ cằm gật gù, “Em xem xem, với tư thế này lại có chút giống như đang giặt chăn mền vậy!”

Ai da... giặt chăn mền!

Cũng phải, anh không nói cũng không để ý. Mỗi người nắm một góc, nếu không nhìn kỹ, thật là có hơi giống nha!

Nhan Thanh lắc đầu, nhin không được bật cười.

Bầu không khí bỗng chốc thoải mái hơn rất nhiều.

Cố Trạch Vũ nhân lúc còn nóng, đẩy một chén canh bằng sứ men xanh đến trước mặt cô, “Huyết yến này là món ăn gia truyền của họ! Dùng nguyên liệu rất chọn lọc, cũng không phải lúc nào cũng có lộc ăn. Vị ngọt không ngán, lại bổ dưỡng, em nếm thử đi!”

Nhan Thanh cúi đầu nói tiếng ‘cám ơn’, múc hai muỗng ăn liền để xuống.

“Mùi vị không ngon à?” Anh hỏi.

“Không phải. Gần đây tôi không có hứng ăn uống!” Cô dừng một lát, sau đó trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Tổng giám đốc Cố, anh đến tìm tôi, chắc là phải có việc gì!”

“Tên anh là Cố Trạch Vũ! Tất nhiên em có thể gọi anh là Trạch Vũ hoặc Vũ thì anh cũng không để ý đâu!” Cách xưng hô của cô khiến anh nhin không được cau mày, “Thế nào, không có việc gì thì không thể tìm em?”

“Được thôi, vậy tôi tìm anh có việc.”

“Hả?”

“Sao lại giúp tôi?”

“Không hề. Ngày đó anh ra tay đánh người, ít nhất anh cũng có một nửa trách nhiệm. Cho nên, đừng nói cái gì giúp hay không giúp!”

“Vậy còn bạn tôi?”

“Bạn em? Ai là bạn em?”

“Đúng, tôi không tin chuyện chuyên gia khoa thần kinh kia chỉ là trùng hợp! Cũng đừng nói với tôi là anh không biết. Vậy sẽ sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi!”

“VẬY em cảm thấy phải thế nào? HẢ?” Cố Trạch Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, “Mars đến thành phố T chữa bệnh từ thiện đã được dự kiến từ cuối năm ngoái, có lưu hồ sơ ở Hội chữ thập đỏ. Nếu em không tin, anh dẫn em đi kiểm tra! Dù sao anh ta bắt đầu ở đâu cũng như nhau cả thôi, trùng hợp anh và anh ta quen biết, chỉ là nói một tiếng thôi mà. Em không cần cảm thấy mặc nợ anh gì cả!”

Nhan Thanh mím môi không nói gì, hồi lâu mới chậm rãi thở dài, “Tình nghĩa của anh, tôi sẽ trả lại anh!”

“Không cần, anh chẳng qua chỉ mở miệng nói một tiếng thôi mà.”

“Anh nghĩ thế nào là chuyện của anh. Còn trả hay không là chuyện của tôi!”

“Xùy...” Cố Trạch Vũ mỉm cười, độ cong bên môi có phần rét lạnh, “Mời Mars đến khám bệnh một lần, không tùy tiện giống như mời một ngôi sao nào đó đâu. Hơn nữa, em cho rằng có tiền là có thể bảo anh ta xuống núi sao? Anh thật muốn nghe em nói thử xem em dự định trả thế nào?”

Nhan Thanh nhú mày, “VẬY tổng giám đốc Cố nói thử xem, anh muốn tôi trả thế nào?”

“Tiền, anh không thiếu! Tình nghĩa, chắc em cũng không trả nổi!” Nói tới đây, anh tạm dừng một chút, sau đó đuôi lông mày nhếch lên, trên khuôn mặt điển trai lộ ra vài phần gian tà, “Nhìn em cũng có chút nhan sắc. Chi bằng... trả thịt cũng được!”

Sắc mặt Nhan Thanh thoáng tái nhợt như tờ giấy. Tay dưới bàn nắm chặt góc áo, tận lực kiềm chế mới không cầm cái chén trên bàn đập vô mặt anh.

Cố Trạch Vũ thấy cô như vậy, không khỏi nhẹ giọng, “Sau này, đừng nói chuyện kiểu này với anh nữa, em không chiếm được lợi thế đâu. Anh nói không cần thì chính là không cần. Huống hồ, Cố Trạch Vũ anh không có thói quen để phụ nữ trả tình nghĩa cho mình.”

“Anh đã nói anh muốn ở bên em, nên giúp em một chuyện còn con như vậy xem như là bày tỏ chút thành ý của anh. Còn em, em suy nghĩ thế nào về đề nghị của anh rồi?”

Nhan Thanh vẫn xanh mặt, mím môi không nói.

Lúc này, nếu như cứ tiếp tục dây dưa, kết quả nhất định sẽ ra về chẳng vui, đây không phải là điều anh muốn. Cố Trạch Vũ âm thầm thở dài trong lòng, xúc cơm ra, cầm đũa, “Ăn cơm đi, ăn xong anh đưa em về. Lát nữa trời tối mất!”

Chú thích:

(1) Đảo Luyện Đồ (chữ Hán: 搗練圖) là bức tranh lụa cuộn của họa sĩ thời Đường, Trương Huyền (713-755). Bức tranh này miêu tả cảnh trong cung đình những người phụ nữ đang giặt tơ tằm làm quần áo cho mùa đông.

(2) Viên Minh Viên, một di tích lịch sử nổi tiếng ở Bắc Kinh được xây dựng thời Khang Hy năm 48 (nhà Thanh). Viên Minh Viên thuộc quận Hải Điện, Bắc Kinh, từ lâu được biết đến là một di tích lịch sử nổi tiếng Trung Quốc. Nơi đây được ngợi ca là “Vườn của vạn vườn”, “Vườn của muôn vườn” hay “Vườn chúa tể của vạn vườn” gồm ba khu là Viên Minh Viên, Trường Xuân Viên, Kỳ Xuân Viên (sau này đổi thành Vạn Xuân Viên) tạo thành “Viên Minh Tam Viên” với 123 thắng cảnh kỳ quan, trong đó Viên Minh Viên có 69 thắng cảnh, Trường Xuân Viên 24 và Vạn Xuân Viên 30. Tổng diện tích trên 3,5 triệu mét vuông, dài hơn 10 km. Viên Minh Viên có 19 cổng, 5 đập nước, hơn 140 tòa kiến trúc cổ, hơn 100 cây cầu gỗ. Ngoài ra còn lưu trữ rất nhiều sách cổ quý giá.

Ngày 18/10/1860, Viên Minh Viên đã bị Liên quân Anh, Pháp phóng hỏa, đốt cháy trong ba ngày ba đêm. Hơn 300 quan lại trông coi và cung nữ đã bị chết cháy. Tiếp đó năm 1900, nơi này lại bị Liên quân

đốt tiếp, khiến di tích chỉ còn lại một bãi hoang tàn đổ nát.

Chuyển ngữ: nhoclubu

Sau ngày hôm đó, trong cuộc sống của Nhan Thanh chính thức xuất hiện một người đàn ông tên là Cố Trạch Vũ.

Anh cũng chẳng cố gắng quấy rầy cô, thậm chí khiêm tốn như người làm công tác bí mật. Có lúc cứ như là không khí, ở khắp mọi nơi, dường như không tồn tại, thực tế lại không vắng mặt ở chỗ nào.

Anh thường xuyên gửi vài tin nhắn thăm hỏi cô, mặc dù cô không bao giờ trả lời lại. Anh gọi điện thoại cho cô, tất cả cô vờ như chưa từng nghe thấy. Anh đoán thời gian xuống ca hoặc ngày nghỉ của cô để hẹn cô ra ngoài, cũng vậy, mười lần thì có đến mười hai lần bị từ chối.

Về sau, không biết do cô mệt mỏi hay là chai lì thói quen.

Cô sẽ nhận điện thoại của anh khi tâm trạng tốt, tuy rằng chỉ nói qua loa vài câu liền vội vàng cúp máy. thỉnh thoảng, nếu anh may mắn, cô sẽ đồng ý lời mời của anh. Có khi là cùng nhau ăn cơm, có khi chỉ là im lặng đi bên nhau dọc theo các con đường của khu phố.

Chẳng mấy chốc xuân qua hè đến.

Quan hệ của hai người vẫn không xa không gần như cũ, không có tiến triển gì. Nhưng công việc của Nhan Thanh đã có chuyển biến rất lớn. Liên tục mấy hạng mục đẹp mắt, khiến cô vững vàng trụ lại ở bộ phận thiết kế, hơn nữa còn bắt đầu một mình phụ trách một phần công tác.

Khi đó, cô đúng lúc tiếp nhận một vụ quảng cáo dụng cụ trang điểm. Thiết kế đến nửa chừng thì gặp phải vướng mắc, kẹt đến nỗi sứt đầu mẻ trán, hết sức mất hồn.

Nhân viên bộ phận thiết kế khá đặc biệt, công ty cho phép thay đổi thời gian làm việc hoặc làm việc ở nhà. Sau khi Nhan Thanh ở công ty khổ cực hai ngày mà không có ý tưởng gì, dứt khoát trình bày với lãnh đạo, về nhà bế quan.

Mùa hè năm đó thời tiết đặc biệt oi bức. Suốt nửa năm, thành phố T đều bị rơi vào tình trạng nóng bức đến báo động.

Nhan Thanh ở nhà suốt mấy ngày, buổi sáng thức dậy cảm thấy có chút nặng đầu chóng mặt, tứ chi không có sức. Mới đầu còn tưởng tối qua đi ngủ bị trúng gió, liền uống một ly nước ấm lớn, đắp thêm chăn, trùm kín cho ra mồ hôi. Kết quả đến tối, tình hình càng nghiêm trọng hơn.

Ù tai, Nhan Thanh chỉ cảm thấy chính mình như con gà nướng trên lò lửa, toàn thân nóng như thiêu như đốt. Đang mơ mơ màng màng bỗng nghe điện thoại reo, cô nhấn nút nghe, vừa mới nói một chữ “này” liền mệt mỏi buông tay, làm điện thoại rơi xuống đất. Không bắt máy cũng được, nghĩ như vậy, cô lại mệt mỏi quay về giường.

Khoảng chừng hai mươi ba mươi phút sau, từng tiếng từng tiếng đập cửa lại vang lên.

Bây giờ, cô khó chịu không còn sức, muốn giả vờ như không nghe thấy, nhưng đối phương lại cố vẽ dây dưa không dứt. Cô đành phải chống đỡ xuống giường.

Bên ngoài là Cố Trạch Vũ với vẻ mặt lo lắng.

Khoảnh khắc cửa phòng được mở, anh khẽ thở ra, nhưng lại thấy mặt cô đỏ khác thường cùng với dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, lập tức cau mày, “Em sao vậy? Không khỏe à?”

Hai mắt cô chăm chú nhìn anh, nghe thấy giọng nói làm bầm như tiếng con muỗi của mình, “Tôi khó chịu...”

Sau đó, hai chân cô nhũn ra, trước mắt tối sầm, ngất đi trong tiếng kêu đầy lo lắng của anh.

Nhan Thanh bị cảm nắng nghiêm trọng. Được đưa đến bệnh viện truyền nước, lúc tỉnh lại trời đã gần tối.

Cố Trạch Vũ đem ghế ngồi ở bên giường, nhìn ống truyền nước chầm chầm không chớp mắt, không biết đang nghĩ gì. Thấy cô tỉnh lại, lập tức mở miệng hỏi, “Em tỉnh rồi à, dễ chịu hơn không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Giọng cô yếu ớt khàn khàn, “Cám ơn anh!”

“Em đói không, có muốn ăn gì không?”

Cô khẽ lắc đầu, bỗng nhiên thốt ra một câu nói không đầu không đuôi, “Tại sao?”

Cố Trạch Vũ ngạc nhiên, “Gì?” Lập tức hiểu ra, khẽ cười: “Em làm ra chuyện đó với anh, chẳng lẽ không nên chịu trách nhiệm với anh sao?”

Chịu trách nhiệm?! Nhan Thanh dùng ánh mắt khó tin để nhìn anh, “Hả là tôi không phải người phụ nữ đầu tiên của anh!”

“Nhưng anh lại là người đàn ông đầu tiên của em!”

“Vậy thì có liên quan gì chứ?”

“Có chứ!” Cố Trạch Vũ có hai nguyên tắc... gái trinh- không động, phụ nữ đã kết hôn- không động vào. Anh nhìn cô, trong mắt nửa thật nửa đùa, “Nếu anh nói anh thích em, em có tin không?”

“Không tin...” Nhan Thanh nhếch môi mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa chút châm biếm, “Thích ư... chết tiệt, đó là thứ cảm giác không đáng tin nhất trên đời này!”

“Ha ha...” Cố Trạch Vũ bật cười, thờ dãi, “Nếu em không thích lý do

đó... Có lẽ là do độc thân lâu năm, muốn tìm một người bạn. Mà anh có cảm giác, hai chúng ta khá hợp nhau.”

Một người độc thân lâu năm, muốn tìm người bầu bạn... Trong lòng Nhan Thanh như bị thứ gì đó chọc khuấy một chút, sau kỳ nghỉ hè năm ba đại học, cô thực sự trở thành người độc thân. Không phải cô không cảm nhận được nỗi đau cô đơn, nhưng thà rằng tự ôm chính mình, cô cũng không muốn trải qua sự phản bội và mất mát lần nữa.

Không thể tưởng tượng được lại có một người khác cũng giống như cô...

“Anh cũng đã từng bị người khác phản bội sao?”

“Ừm!” Cố Trạch Vũ lắng nghe rồi gật đầu, trong lòng ngẫm âm ỉ khi nháy mắt dần hiện ra một cái tên... Mục Thành. Anh bỗng nhiên kích động, muốn bắt được người đàn ông tên gọi Mục Thành kia, để xem hẳn rốt cuộc có bản lĩnh gì có thể khiến tiểu bạch liên nhà anh vẫn nhớ mãi không quên dù bị tổn thương.

“Vậy anh có từng nghĩ, nếu hai chúng ta ở bên nhau, ngộ nhờ một ngày nào đó, người anh thích xuất hiện thì phải làm sao?”

Cố Trạch Vũ muốn nói, người anh thích chính là em! Nhưng cuối cùng lại mỉm cười tỏ vẻ bất cần, “Em cũng nói không tin chữ ‘thích’ này mà, sao lại còn để ý đến chuyện này chứ. Nói thật là anh cũng không tin mấy thứ đó! Nếu không thì nói thế nào, tụi mình hợp nhau mà! Rõ ràng là tụi mình đều cô đơn thì hợp lại ở bên nhau là quá được luôn! Ai da, em đồng ý với anh chứ?!”

“Được, tôi đồng ý với anh. Nhưng mà hai chúng ta sẽ ‘không can thiệp vào chuyện của nhau, muốn làm gì thì làm’, anh có thể đồng ý không?”

“Anh đồng ý. Anh cam đoan sẽ một lòng chung thủy với mối quan hệ này, em có thể cam đoan không?”

Nhan Thanh khẽ bật cười, “Yên tâm đi, tôi không có thói quen bắt cá hai tay!”

Cô cũng rất cô đơn, cần tìm một người để bầu bạn. Khi đó, cô chỉ nghĩ: Nếu hai người không yêu nhau ở bên nhau, thì sẽ không tổn thương lẫn nhau.

Nhưng mà, cô chưa từng nghĩ đến, thứ tình cảm này, trước giờ là thứ không thể không chế được...

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhan Thanh khóc đến khản cả giọng, đến cuối cùng, không phát ra được âm thanh liên tục, chỉ có thể ngồi xõm dưới đất, hai cánh tay ôm lấy chính mình, khóc thút thít.

Cố Trạch Vũ thì đứng ngẩn ngơ một bên, nhìn bóng lưng cô khẽ run rẩy, tất cả những phần nộ, sợ hãi, còn có khổ sở trong lòng dần dần được thay thế bởi niềm hạnh phúc không diễn tả được.

Anh cứng nhắc mở miệng gọi cô, “Bé Thanh à... đều là lỗi của anh! Em đừng khóc nữa, nha...” Nói xong, anh vươn tay muốn ôm cô vào lòng, nhưng giây phút chạm vào vai cô, lại bị cô tàn nhẫn hất ra.

“Anh đừng chạm vào tôi!” Đầu tóc Nhan Thanh rối bù, hai mắt đỏ bừng, như con sư tử cái tức giận hung dữ tấn công về phía anh.

Do bất ngờ không kịp phòng bị, Cố Trạch Vũ bị bật ngựa, cái gáy bị đập xuống đất, đau đến choáng váng. Còn chưa định thần, Nhan Thanh đã cưỡi lên người anh vừa cào vừa cẩu.

Anh giơ tay lên đỡ theo bản năng. Vừa phải chú ý không để cô bị

thương, vừa bảo vệ mặt mình không bị nở hoa, nhất thời có hơi chật vật.

“Cố Trạch Vũ, anh là tên khốn! Tên khốn!”

“Ừa, anh là tên khốn...”

“Anh không phải là người!”

“Ừa, anh không phải là người, anh là súc sinh!”

“Anh cút cho tôi! Cút cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, không muốn nhìn thấy anh nữa...”

Giọng nói khàn khàn bỗng nhiên nghẹn lại, động tác cầu xé cũng lặng lẽ chấm dứt. Hai tay bóp cổ anh cũng chậm rãi buông lỏng, Nhan Thanh che mặt, nước mắt lại tuôn trào lần nữa.

Cố Trạch Vũ hít sâu một hơi, nắm lấy eo cô, xoay người đặt cô dưới thân. Hai người bỗng chốc hoán đổi vị trí.

“Xin em, đừng khóc nữa. Được không?” Một tay anh nắm hai cổ tay cô, chậm rãi nhưng kiên định kéo hai tay đang che mặt ra.

Cô vùng vẫy, không có kết quả. Cô liền nhắm mắt, nghiêng đầu, không chịu nhìn anh.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên đôi môi cô, sau đó hôn dọc theo hai má ướt đẫm nước mắt, nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên mí mắt đang run rẩy của cô. Mỗi một giọt nước mắt trào ra, anh lập tức hôn lấy. Cho đến khi nước mắt của cô cuối cùng không thể chảy nữa, mới nhồm người lên, tạo ra chút khoảng cách với cô.

“Bé Thanh à, anh xin lỗi.” Ngón tay thon dài vén nhẹ vài sợi tóc dính trên mặt cô, anh nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, cúi đầu van nài, “Em mở mắt ra... mở mắt ra nhìn anh có được không...”

Hàng mi cô run rẩy, không chịu mở mắt. Đầu càng nghiêng về một bên hơn.

Anh không nhịn được đau lòng, nhưng cũng chỉ thở dài. Sau đó, mở miệng nói như một đứa trẻ bị oan ức...

“Vừa rồi là anh dọa em thôi, xin lỗi mà... Sau này anh không bao giờ làm vậy nữa!”

“Em đừng giận được không. Em nhìn nè, anh cũng bị em đánh mà! Em tha thứ cho anh đi.”

“Em cũng thật là, cãi nhau thì cãi nhau, lúc tức giận thì cái gì không thể nói chứ, có cần phải cầm dao đâm vào tim anh thế không! Chúng ta đều như vậy, có thể chia tay sao!”

“Anh thừa nhận lần này anh quá đáng, anh không nên nổi giận với em. Nhưng mà, không phải vì quá quan tâm đến em nên anh mới tức giận sao!”

“Quan tâm tôi?!” Một giọng mỉa mai cười khế truyền đến, rốt cuộc Nhan Thanh cũng mở mắt, nhưng trong ánh mắt nhìn anh lại như có vô số dao nhọn, “Cố Trạch Vũ, anh quan tâm tôi sao! Ha ha... thật buồn cười, đây tuyệt đối là truyện cười mà tôi thấy mắc cười nhất.”

“Lời này của em là có ý gì?!” Ánh mắt Cố Trạch Vũ dần dần rét lạnh, chỉ cảm thấy huyết thái dương giật giật đau đớn.

“Có ý gì sao, ha ha... Anh nói xem có ý gì?! Anh không cần mở to mắt để gạt tôi?!”

“Nhan Thanh!” Anh thấp giọng gầm lên, sắc mặt xanh xám đến dọa người, “Không ngờ anh thật lòng thật dạ từ xa xôi chạy đến chỗ này với em, em lại cho rằng anh đang đùa giỡn với em có phải không!”

“Không quan tâm em sao?”

“Anh chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, phụ nữ kiêu nào mà không có! Anh không cần cực khổ lấy lòng, suốt ngày ăn nói khép nép, chỉ còn kém là chưa có quỳ lạy em thôi, anh không quan tâm em sao! Em nói không can thiệp chuyện của nhau thì không can thiệp chuyện của nhau, em nói không muốn công khai thì anh liền chơi trò tình yêu bí mật với em. Em nói gì muốn gì, anh đều làm theo em. Cố Trạch Vũ anh lúc nào lại phải chịu đựng uất ức như vậy chứ, có thể vì em, dù đi tìm đường chết anh cũng sẵn lòng...” Nói đến đây, anh nghẹn lại một chút, “Anh nói cho em biết, nếu anh gạt em, mẹ kiếp, cho cả nhà anh chết hết đi!”

“Anh quan tâm tôi...” Nhan Thanh nhẹ giọng lí nhí, ánh mắt nhìn anh dần dần nhuộm đầy vẻ đau thương, “Anh quan tâm tôi... Vậy Hàn Tĩnh Nguyệt kia được tính là gì?!”

“Tĩnh Nguyệt?!” Cố Trạch Vũ giật mình, vẻ ngạc nhiên đầy trên mặt, “Em nói Hàn Tĩnh Nguyệt sao?!”

Nhan Thanh nhân lúc anh ngây người thì đấm lên ngực anh, càu nhàu ngồi dậy, trừng mắt giận dữ, nhìn anh đầy khiêu khích, “Đúng, chính là em gái tốt của anh, Hàn Tĩnh Nguyệt! Thế nào chứ!”

“Hả?!” Cố Trạch Vũ càng lơ mơ, “Bé Thanh ơi... Đang nói chuyện của chúng mình mà, sao em lại lôi Tĩnh Nguyệt vô đây?”

“Tĩnh Nguyệt... ha ha, Tĩnh Nguyệt sao...” Nhan Thanh nghiêng răng, lặp lại hết lần này đến lần khác một cách kỳ lạ, “Xưng hô cũng thân mật quá đó! Sao nào, đau lòng à? Đó là cô em gái tốt, cố em gái thanh mai trúc mã của anh, ở trong lòng anh mềm mại đến không thể chạm vào, cũng không thể dùng lời nói làm tổn thương, tôi nói đến cũng không được đúng không, hả?” Nói xong, cô cười chế giễu chính mình. Sống mũi cay cay, không kiềm được nước mắt lại ứa ra, cho đến khi doanh tròng, “Đúng là, mẹ kiếp, xem tôi như cọng hành mà!”

“Không đâu...”

“Anh yêu cô ta đúng không! Tôi nói cho anh biết, tôi không quan tâm!”

Càng cãi nhau càng rôi hơn...

“Ôi trời...” Cố Trạch Vũ đành chịu, day day thái dương đang đau nhức. Bất chợt hiểu ra, một ý niệm đang bắn pháo hoa rực rỡ trong đầu. Anh nhin không được, bật cười ngốc nghếch, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng, càng vui sướng, “Bé Thanh... Em ghen, đúng không?”

Lúc này đây, đổi lại là não của Nhan Thanh bị chập mạch.

Như một câu đánh thức người đang mơ ngủ... Hoặc là hợp, hoặc là tan, dây dưa kéo dài chưa bao giờ là tác phong của cô. Nếu cô thật sự quyết tâm muốn bỏ đi, nhất định sẽ liều mạng cắt đứt đến cùng. Khi đó, thật là Cố Trạch Vũ có thể tống cô vô bệnh viện tâm thần sao?

Nhưng hiện tại, cô lại làm âm lên, lại cãi nhau với anh như vậy, thậm chí là dây dưa không dứt như bệnh tâm thần, rốt cuộc là vì cái gì?!

Cô nhìn khuôn mặt điển trai tràn đầy ý cười kia đến đờ đẫn, trong ngực rầu rĩ đau xót, sau đó, chỗ sâu nhất nơi tận đáy lòng, như có thứ gì đó đang vỡ òa ra...

Ghen ư... Đúng vậy, cô đang ghen!

Có lẽ còn có đổ kỵ, có đau lòng, còn có chút lo được lo mất, còn có... còn có rất nhiều rất nhiều thứ mà khi cô và Mục Thành ở bên nhau cũng chưa từng cảm thụ qua, không diễn tả được đó là thứ gì.

Cô sợ lại bị phản bội, lại bị tổn thương, cho nên vẫn lạnh lùng với anh, xem như không thấy anh đối xử tốt với cô. Cô cẩn thận đóng chặt trái tim mình, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, ngay cả chính bản thân cô cũng chưa từng phát giác ra, cô lại quan tâm anh đến vậy...

Cố Trạch Vũ thấy hai mắt cô ngây dại, trên mặt như đang lo lắng hoài nghi, như đang giật mình, nhin không được hít một hơi, “Bé Thanh... đừng cảm thừa nhận trong lòng em có anh, bộ khó khăn đến thế sao?” Nói xong, anh vươn cổ kề sát lại mặt cô, cúi đầu giải thích, “Từ nhỏ Ngọc Phong đã cùng anh lớn lên, khi đó ba mẹ của Tĩnh Nguyệt là viện quân Tây Bắc, nên gửi cô ấy ở nhà của Ngọc Phong. Bình thường cô ấy thích theo đuôi tụi anh, một đứa con gái, lại còn nhỏ tuổi hơn tụi anh rất nhiều, hơn nữa quan hệ giữa anh và Ngọc Phong rất thân, tự nhiên sẽ chăm sóc cô ấy nhiều hơn một chút.”

“Đây là cái gọi là lâu ngày sinh tình?” Nhan Thanh khẽ chế giễu, vẻ mặt kinh thường như cũ.

“Anh thừa nhận, cô ấy đã từng thích anh...” Lời còn chưa dứt liền nhận được sự khinh bỉ, lập tức giơ tay lên làm động tác đầu hàng, “Được được, có lẽ là hiện tại cô ấy cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà lúc sáng anh đã nói với cô ấy, anh không thích cô ấy, tương lai cũng sẽ không! Nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là em gái.”

“Thông thường, em gái đều dùng để lừa về nhà!”

“Ôi... bé Thanh...” Cố Trạch Vũ đau khổ kêu lên, thiếu điều muốn quỳ xuống, “Con nhóc chết tiệt kia, sao em lại không nói đạo lý gì thế hả! Anh không biết tại sao lại khiến em có ảo giác, khiến em nghĩ là anh thích cô ấy. Nhưng ít ra em cũng phải cho anh một cơ hội chứ, để anh dùng hành động thực tế chứng minh bản thân có được không? Nếu em cảm thấy trong lòng khó chịu khi anh đi chung với cô ấy, anh cam đoan từ nay về sau không gặp cô ấy nữa. Nếu ngẫu nhiên gặp phải cũng sẽ duy trì khoảng cách một mét... À không, là trên hai mét, được chưa?”

“Ai thèm tin!” Nhan Thanh lâu bầu liếc anh một cái, nhưng thái độ rõ ràng đã dịu đi rất nhiều.

Cố Trạch Vũ vội vàng bồi thêm cú nữa, “Thật sự là anh chưa bao

giờ có ý gì với cô ấy hết. Tin anh đi, được không?” Kề sát mặt lại gần thêm chút nữa, đôi môi gần như dán vào môi cô. Thấy cô không cố gắng né tránh, liền thử hôn nhẹ lên đó thăm dò, “Bé Thanh à, anh không thích cô ấy, anh thích em...” Sau đó kéo một bàn tay cô lại, đặt lên ngực mình, “Anh thích em, chỉ thích mình em, trong lòng anh không thể chứa bất kỳ ai khác ngoài em!”

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Đầu giường đánh nhau cuối giường huề... Bây giờ, xem như Nhan Thanh đã cảm nhận được độ chính xác của câu nói kỳ diệu này.

Rốt cuộc hai người vẫn quấn nhau trên giường, hình như chỉ có kết cục như vậy mới hợp lẽ.

Về phần quá trình cụ thể, cô hoàn toàn không nhớ được chút gì. Cô còn rất nhiều nghi vấn chưa kịp hỏi ra miệng, ngay lúc nửa mê nửa tỉnh liền biến thành tiếng rên rỉ yếu ớt, tất cả đều bị Cố Trạch Vũ nuốt vào trong bụng.

Cả chiều hôm đó, điều duy nhất Nhan Thanh có ấn tượng chính là sự va chạm của Cố Trạch Vũ mạnh mẽ và hung hãn hơn so với trước đây, cùng với cảm giác hưng phấn cô chưa từng nếm trải qua, khó có thể hình dung bằng lời.

Giống như mỗi lần giao hợp, đều nảy sinh va chạm mạnh mẽ ở chỗ sâu nhất trong tâm hồn cả hai.

Giây phút lên đỉnh kia, cô bật khóc rồi rơi vào bóng tối khôn cùng. Anh ôm lấy cơ thể mềm mại dưới thân vào lòng, thỏa mãn ngâm khế. Chỉ cảm thấy cả trái tim đều tràn ngập hạnh phúc, không nén được run rẩy.

Cuối cùng thì cô cũng hoàn toàn thuộc về anh cả thể xác lẫn tâm hồn... Bé Thanh của anh là người mà anh thích, chân thành yêu thích. Vì khoảnh khắc này, cho dù anh trả giá bao nhiêu, bị uất ức bao nhiêu, cũng đáng giá!

Hai người quấn lấy nhau suốt buổi chiều.

Lúc Nhan Thanh thức dậy, trời cũng sắp tối. Cố Trạch Vũ không ở bên cạnh, lại thấp thoáng nghe thấy tiếng nước chảy truyền đến từ phòng tắm. Cô hừ một tiếng, làm động tác nhe răng trợn mắt. Đau lưng nhức chân toàn thân không còn sức, tất cả đều là di chứng của vận động quá mức.

Cô thở dài, giận dỗi hướng về cửa phòng tắm mà mắng: “Cố Trạch Vũ, con heo giống không bao giờ biết đủ này!”

Đang lạc giọng, Cố Trạch Vũ liền đẩy cửa bước ra khỏi phòng tắm, thân trên trần trụi dính đầy bọt nước, bên hông vẩy một chiếc khăn lông lớn, thấy cô thức liền nhe hàm răng rắng đều ra, “Thức rồi à, có đói không?”

Nhan Thanh liếc anh, giận dỗi lý sự, “Đồ heo giống!”

Cố Trạch Vũ cười tươi rói. Bước tới bên giường, ném chiếc khăn lông lau đầu sang một bên, nhào lên trước đặt cô dưới thân, “Làm em mệt hả?”

Cô nghiêng đầu, không thèm trả lời anh.

Cố Trạch Vũ cười hì hì, “Nào, cho anh hôn một cái nha!” Nói xong

ngoạm thật mạnh lên môi cô với tốc độ cực nhanh .

“Anh...” Nhan Thanh vừa tức vừa không biết làm sao, liền ra sức cấu véo cánh tay của anh, “Sao em dám phiến anh như vậy chứ!”

“Đau chết mất, ui da... bạo lực, bạo hành gia đình!” Anh kêu la oan oác, quả đầu bồm xồm lại xấu xa cọ vào gáy cô, tùy ý làm càn ở đó.

Cô nhột không chịu nổi, giãy dụa dưới thân anh, la hét lẫn lộn khắp giường.

Kết quả, hai người vật lộn một hồi lại cảm thấy ‘nóng trong người’.

Ánh mắt Cố Trạch Vũ sâu thẳm như loài lang sói. Anh thờ hỏn hỏn, trèo lên người cô, vẽ mặt ỏn nhỏn phụng phịu, giả bộ tội nghiệp, “Bé Thanh... nha?” Đợi hồi lâu, cuối cùng cũng đợi được cô đỏ mặt khỏ gật đầu, liền điên cuồng vủ vủ hỏn cô. Sau đó, ngay giây phút như chỉ mảnh treo chuông ấy, lại vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc.

Đúng ngay thời điểm hết sức nhạy cảm nên Nhan Thanh hết hỏn giật mình, lập tức tỉnh táo lại, “Có người gõ cửa kìa anh!”

Ngược lại, Cố Trạch Vũ không thêm quan tâm, cơ thể chỉ ngừng một chút, nắm lấy vòng eo nhỏ nhỏn của cô, khỏ dĩ dành, “Không có chuyện gì đâu, có lẽ là nhân viên phục vụ. Không có gì quan trọng đâu!”

Đang nói chuyện lại truyền đến tiếng cộc cộc.

“Lỡ như không phải thì sao!”

“Không phải gì mà không phải chứ!” Cố Trạch Vũ nhủu mà, im lặng phỏng đoán một lát rồi nêu ra bản chất vấn đề, “Ai cũng kệ đi, mình không quan tâm thì lát nữa họ cũng tự đi thôi!” Nói xong lại cúi đầu xuống, chuẩn bị tiếp tục hỏn cô. Nhưng người ở bên ngoài giống như có ý định chống đối với anh, tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, nhịp điệu cũng ngày càng dồn dập. Hơn nữa, hình như khỏng định

trong phòng có người, rất có khí thế nếu người bên trong không ra mở cửa thì người bên ngoài tuyệt đối không bỏ qua.

Lúc này, Nhan Thanh có hơi bực bội, giơ tay lên đẩy anh, “Anh tránh ra, để em đi xem!”

Cố Trạch Vũ cũng hoàn toàn mất hứng, vươn tay kéo cô lại, “Em nằm nghỉ đi, để anh đi xem!” Nói xong, thấp giọng nguyên rủa, tiện tay vớ lấy khăn lông bên cạnh quần lên hông, xuống giường.

Người gõ cửa chính là phó tổng Vương, một tay nâng lên giữa không trung chưa kịp hạ xuống, tay kia thì cầm hai túi nylon. Nhìn thấy người đàn ông với thân trên trần trụi, chỉ quần khăn lông lớn quanh hông, thì suýt bật ngửa tại chỗ.

Cố Trạch Vũ bày ra vẻ mặt bất mãn rõ rệt, giọng điệu hết sức bực bội, “Anh có chuyện gì?!”

Phó tổng Vương bị khí thế đáng sợ của anh đẩy lui lại một bước, tầm mắt mờ mịt hết nhìn anh rồi lại nhìn số phòng, cuối cùng mỉm cười xin lỗi, “Xin lỗi anh, chắc tôi đi nhầm phòng rồi!”

Ánh mắt Cố Trạch Vũ nhìn anh ta như nhìn một tên ngốc, “Anh cảm thấy vậy ư?”

Phó tổng Vương nhìn lại số phòng, “Tôi không cảm thấy vậy!” Sau đó thì hỏi thăm một câu, “Tôi tìm Nhan Thanh... Tôi là lãnh đạo công ty cô ấy làm, tôi họ Vương!”

Cố Trạch Vũ cau mày, “Chờ chút!” Phun ra hai chữ cứng nhắc xong, sau đó ‘rầm’ một tiếng, cửa phòng đóng sầm lại trước mặt anh ta.

Hai phút sau, cửa phòng lại mở ra.

Lần này người mở cửa chính là Nhan Thanh, một chiếc quần jean hơi nhàu nhĩ, cổ áo cũng cuộn lại, nhìn cũng biết là rất vội vàng.

Bày ra khuôn mặt đờ ửng, cười không nổi còn ra vẻ bình tĩnh, “Phó tổng Vương, lúc nãy... thật ngại quá...”

Phó tổng Vương gật đầu tỏ ý đã hiểu, chu môi cười cười hướng vô phòng hỏi, “Bạn trai hả?”

“Vâng.”

“Từ công việc cho đến bên ngoài cô đều làm rất tốt đấy chứ! Đoán chừng đám người trong công ty phải một phen vỡ mộng.”

Mặt Nhan Thanh càng đỏ hơn, cười ngượng, cố gắng đổi đề tài, “Phó tổng Vương, anh tìm tôi có chuyện sao?”

“À, cũng không có chuyện gì quan trọng. Vừa mới ra ngoài đi dạo ăn cơm, đoán cô có thể chưa ăn cơm tử tế, nên nhân tiện mua về cho cô ăn khuya.” Nói xong đưa hai túi nylon trên tay qua cho cô, thấy cô không nhúc nhích, liền mỉm cười thúc giục, “Nhận đi, đờ dẫn nhìn cái gì!”

“À, cảm ơn!”

“Đúng rồi, bài tâm đắc của cô viết thế nào? Chậm nhất là rạng sáng phải nộp rồi đó. Tôi cho cô địa chỉ mail chung chưa nhỉ?”

“Ờ...” Nhan Thanh mở to mắt, hóa đá tại chỗ. Suốt buổi chiều nay cô cùng Cố Trạch Vũ tò te tú tí, ‘bài tâm đắc thần thánh’ đó đã sớm bị lãng quên thành mây bay.

“Cô đừng nói với tôi cô vẫn chưa làm được kha khá đấy nhé!”

“Nếu tôi nói, một chữ tôi còn chưa viết thì sao!”

Biểu cảm của phó tổng Vương như ‘cô đúng là quái vật’, “Cô đang đùa với tôi đúng không?”

“Tôi không có!”

“Được rồi!” Anh ta khó khăn nuốt nước bọt, từ trong túi lấy ra một cái USB, “Hy vọng thứ này có thể giúp cô sáng tạo ra kỳ tích! Bên trong là bài mà tôi từng viết, chưa từng công khai đâu. Còn có một số tài liệu, sẽ có ích đối với cô!”

Nhan Thanh đưa tay lấy cái USB kia, dùng một vẻ mặt vô cùng trịnh trọng nói “Cám ơn.” với anh ta. Sau đó, ‘rầm’, cửa phòng lần nữa đóng sầm trước mặt anh ta một cách vô tình.

Phó tổng Vương đứng sững mắt hai giây nhìn cửa phòng đóng chặt. Khi xoay người đi về hướng phòng mình, anh ta lấy điện thoại ra, nhanh chóng soạn một tin nhắn rồi gửi đi: đã đưa hết toàn bộ, yên tâm.

Nhan Thanh nói chuyện xong với phó tổng Vương, lúc trở vào phòng, Cố Trạch Vũ đã ăn mặc chỉnh tề.

Thấy cô xách hai túi nylon, anh bước đến nhận lấy từ trong tay cô, “Cái gì vậy?”

“Một chút thức ăn bản xứ, anh Vương bảo cho em ăn khuya.” Nhan Thanh vừa nói, vừa đi ngang qua người anh đến thẳng giường bật laptop, cắm USB vào, chuẩn bị bắt đầu tiếp tục ‘sáng tạo kỳ tích’.

“Ăn khuya?!” Cố Trạch Vũ khẽ buông tay, hai túi nylon rơi ‘bịch’ xuống đất, “Tên đó đưa đồ ăn khuya cho em, có âm mưu gì?”

“Anh nói thế mà cũng được à! Bao tử của em rất lớn được chưa!”

“Càng vào những lúc như thế, đàn ông càng dễ phạm sai lầm!” Còn hừ một tiếng để cường điệu sự khinh bỉ của mình.

“Trời ạ...” Nhan Thanh bị anh làm cho buồn cười, không chút lưu tình mà quăng cho anh ánh mắt khinh bỉ, “Anh đang nói anh sao!”

“Bé Thành à, anh đây tuyệt đối là người đàn ông tốt trăm năm khó

gặp! Sao có thể đánh đồng với anh ta chứ!” Nói xong liền lết đến bên giường, chỉnh lại cổ áo và gấu quần bị cuộn lại của cô, sau đó một tay ôm lấy cô vào lòng từ phía sau, “Lãnh đạo kia của em, đừng thấy anh ta ra vẻ đạo mạo, chắc chắn trong lòng có mờ ám! Sau này em phải tránh xa anh ta một chút, coi chừng bị thiệt thòi!”

“Anh tránh xa em ra một chút mới đúng!” Nhan Thanh bị anh cản hẳn đến suy nghĩ rối loạn, định vùng ra khỏi ngực anh, không thả ra không nói, ngược lại càng bị ôm chặt hơn.

“Ai da, anh có thấy phiền hay không hả! Em còn phải viết bài đó!”

“Viết cái gì chứ? Hả?” Cố Trạch Vũ cười hì hì, dán mặt anh lên mặt cô.

Nhan Thanh giận dữ thốt ra bốn chữ “Tâm đắc nhận giải!” Nói xong lại lập tức ỉu xìu, “Định giết em chắc, ngay cả một tiếng làm một vạn chữ cũng không thể kịp!”

Cố Trạch Vũ nhin không được, nhíu mày, “Tâm đắc nhận giải?”

“Ừ.”

“Chính là cuộc thi thiết kế quảng cáo gì gì đó của em đúng không?”

“Chính xác.”

Cố Trạch Vũ không nén được giễu cợt, “Là chủ ý tôi của Jenifer à!”

Nhan Thanh ngạc nhiên quay đầu lại, “Sao anh biết vậy!”

Anh nheo mắt, nói lầm bầm, “Anh chỉ biết thằng cháu này, quả đúng là có nhiều suy nghĩ của người mắc bệnh tâm thần!”

“Lời này của anh là có ý gì?!”

“Chính là ý trên mặt chữ.” Môi anh khẽ nhếch lên, đưa tay trực tiếp

đóng laptop của Nhan Thanh lại, “Được rồi, khỏi phải viết!”

“Cố Trạch Vũ, anh bệnh sao! Anh làm gì vậy!” Nhan Thanh nóng nảy, xoay nắm tay đấm lên người anh. Lại bị anh cầm lấy cổ tay, dễ dàng phá giải.

“Bé Thanh... Đừng nóng mà... Anh nói cái gì tầm đác với không tầm đác chứ! Anh không thể nuông chiều tật xấu này của hấn!”

Nhan Thanh nhìn anh khó tin, mắt mở to như hai bóng đèn, “Anh đúng là điên rồi!”

“Điên hay không biết liền à!” Cố Trạch Vũ cười cười, vỗ hai má cô, cầm áo khoát mặc lên người cô, “Đi, đi ăn cơm trước. Ăn no rồi anh dẫn em đến trường trị thằng cháu kia!”

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Tên Jenifer này bắt đầu nổi tiếng từ năm năm trước, khi xuất hiện liền càn quét ngành công nghiệp trong nước. Được công nhận là rất có tài hoa, đồng thời cũng là nhà thiết kế gây tranh cãi nhiều nhất. Tuy rằng hấn hiếm khi lộ diện trước công chúng và giới truyền thông, nhưng phong cách độc đáo, ý tưởng thiết kế mới mẻ, còn có tính cách quái gở và bối cảnh xuất thân thần bí, khiến hấn trở thành đối tượng để mọi người không ngừng tâm bốt và truy đuổi.

Như mấy kịch bản phim của Quỳnh Dao, lúc Nhan Thanh còn đi học, thì cực kỳ hâm mộ hấn. Hơn nữa còn lấy hấn ra làm mục tiêu để cố

gắng, miệt mài muốn trở thành một người xuất sắc như Jenifer vậy!

Đó là tình tiết còn cuồng nhiệt hơn so với bọn học sinh nào đó truy đuổi ngôi sao, tuy rằng dần dần phai nhạt theo tuổi tác tăng lên và thời gian trôi qua. Nhưng cho dù là hiện tại, có thể gặp mặt Jenifer vẫn là một hạnh phúc quá xa vời.

Nhưng giờ phút này, nhờ phúc của Cố Trạch Vũ, cô thật sự đang ngồi đối mặt với Jenifer, lại bỗng nhiên cảm thấy ngoại trừ mất hết hy vọng ra, cô thật tình không tìm ra từ ngữ nào để hình dung tâm trạng của chính mình.

Quả nhiên, giữa hiện thực và lý tưởng tồn tại khoảng cách khá xa như vô cực dương đến vô cực âm vậy. Tam quan¹ của Nhan Thanh bị hủy diệt hoàn toàn triệt để... Jenifer không phải là dạng cao quý đẹp để cá tính gì, nhưng tại sao trong thực tế là như thế này! Còn đẹp hơn con gái, đến mức gọi là môi đỏ răng trắng, đẹp từ đầu đến chân. Nhưng khi mở miệng ra, hoàn toàn trái ngược. Rõ ràng là một tên lưu manh vô lại có văn hóa.

Nhất là khi Cố Trạch Vũ giới thiệu xong, hắn nở nụ cười xấu xa, gọi cô một tiếng “Chị dâu”... Lúc đó, cả thế giới như sụp đổ!

“Chị dâu, miếng thịt bò này không hợp khẩu vị của chị sao?” Vừa nghĩ đến đây, giọng điệu cợt nhả của Jenifer liền chui vào lỗ tai của Nhan Thanh.

“Hả?” Nhan Thanh hét hồn, lắc đầu nhìn người ngồi đối diện, “Không phải.” Miếng thịt bò hảo hạng được chiên tám phần chín, rưới nước sốt đặc biệt lên, thật sự là món ngon nhất trên đời. Nhưng hôm nay cô bị kinh ngạc quá mức, thật sự không có khẩu vị.

“Vậy chị ăn nhiều một chút đi!” Jenifer cười hì hì, ánh mắt đảo qua đảo lại hai người ngồi đối diện, “Lát nữa anh hai lại trách tôi tiếp đãi không chu đáo!”

Nhan Thanh mỉm cười ngược ngùng, “Xin lỗi anh. Gần đây răng tôi

hơi yếu, cho nên ăn chậm.”

“Ồ, sao chị lại không nói sớm chứ! Mau mau đổi món khác đi!” Giơ tay lên định gọi phục vụ, lại bị Cố Trạch Vũ ngăn cản...

“Được rồi được rồi, cậu im lặng chút đi!” Nói xong liền lấy đĩa của Nhan Thanh lại, bắt đầu cắt nhỏ thịt ra.

Jenifer bĩu môi, “Úi chà, anh hai, bạn trai tốt à! Trước kia sao lại không phát hiện ra nhỉ?”

“Nếu rảnh quá hay là nói chuyện lúc trước cậu bị đánh nhiều nhất đi ha!” Ánh mắt Cố Trạch Vũ lướt nhanh qua hắn, sau đó đặt đĩa thịt bò đã cắt xong xuống trước mặt Nhan Thanh, thấp giọng nói: “Trước kia tên này sống cùng một khu ở sau nhà anh. Em đừng thấy bây giờ hắn là một trong năm sáu nhân vật nổi tiếng ở nước ngoài, hồi bốn tuổi vẫn còn mặc quần yếm đó! Đánh nhau với người ta xong không biết chạy, em nói xem không phải chờ bị người ta đánh lại thì là gì!”

“Ha ha...” Nhan Thanh bật cười.

Jenifer vội vàng xin tha, “Anh hai, đàn ông với nhau đừng đề cập chuyện năm đó nữa! Không được làm lộ tẩy nha!”

“Không lộ tẩy hả!” Cố Trạch Vũ nheo mắt, nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, “Dù sao, bài tâm đắc gì đó của chị dâu cậu...”

“He he... Không cần viết. Ai cũng khỏi phải viết!”

Cố Trạch Vũ hài lòng gật đầu, vừa định nói thêm gì đó, điện thoại của đối phương bỗng đổ chuông...

Jenifer vừa làm động tác xin lỗi, vừa nhận điện thoại, “Ừa, đúng. Vâng.” Nói ngắn gọn ba chữ liên cúp máy, hắn cúi đầu nhìn Nhan Thanh đang ăn, bắt được trong mắt hắn ánh lên dấu vết của hứng thú, đảo mắt qua Cố Trạch Vũ liền bày ra vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Anh hai, Tĩnh Nguyệt nói cô ấy sẽ đến đây sau năm phút!”

Trên mặt Cố Trạch Vũ không có phản ứng gì, trong lòng lại vô thức căng thẳng. Hai người vừa mới vì chuyện này mà cãi nhau một trận, chẳng qua chỉ là chuyện của mấy tiếng đồng hồ trước mà thôi, anh... Trong lòng anh có bóng ma!

Đảo đảo ly đế cao trong tay, anh ghé mắt nhìn sang người ngồi bên cạnh, trùng hợp lúc này Nhan Thanh cũng quay qua nhìn anh. Vẫn không nhìn ra cô có gì bất ổn. Lúc bốn mắt giao nhau, cô chớp mắt cười nhẹ, “Em đi vệ sinh.” Chuyển mắt gật đầu với Jenifer, liền đứng lên rời khỏi.

Cố Trạch Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng cô hồi lâu, đến khi thu tầm mắt chuyển đến người ngồi đối diện liền cau mày, “Tĩnh Nguyệt ở Thượng Hải à? Là chuyện lúc nào?” Hôm trước người đó còn ở bệnh viện của thành phố T với anh một ngày mà.

“Sáng hôm qua. Cô ấy với Nam Kinh đến đây, tối nay ở chỗ em!” Jenifer ngừng một chút, quay qua chỗ Nhan Thanh vừa mới đi, bĩu môi, “Anh hai, đừng nói với em là anh nghiêm túc nhé?!”

Vừa mới gặp mặt, Cố Trạch Vũ dẫn theo một cô gái giới thiệu với hắn, “Đây là Nhan Thanh”, ngay sau đó câu thứ hai chính là, “Gọi chị dâu đi” không cho hắn kịp bắt ngờ.

Lâu rồi Jenifer không về thành phố T, đương nhiên không biết nhân vật tên gọi là Nhan Thanh này. Hắn cũng là con em ở cùng khu nhà, tuy rằng nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng vẫn chơi chung với bọn Cố Trạch Vũ, Hàn Ngọc Phòng cùng nhau lớn lên. Hồi đó, Cố Trạch Vũ chỉ chăm sóc duy nhất một cô gái trong đám người họ mà thôi.

Hàn Tĩnh Nguyệt thích Cố Trạch Vũ là bí mật mà mọi người đều biết, còn Cố Trạch Vũ cũng chưa từng công khai phủ nhận nó. Cho

nên trong ấn tượng của hắn, từ lâu đã hình thành tư tưởng Cố Trạch Vũ và Hàn Tĩnh nguyệt, hai người là một cặp. Cũng luôn cảm giác chuyện của hai người còn kém chưa công khai chứng thực mà thôi.

Nhưng hôm nay Cố Trạch Vũ lại dẫn theo một cô gái xa lạ, chưa nghe thấy tên bao giờ đến ra mắt, làm sao kêu hắn không ngạc nhiên cho được. Đám người họ chơi gì thì chơi, nhưng tuyệt đối làm rõ quan hệ. Nếu Cố Trạch Vũ bảo hắn gọi chị dâu, nói lên rằng anh thật sự nghiêm túc, không phải đơn giản là chơi qua đường.

Cố Trạch Vũ liếc hắn, nhẹ nhàng đảo ly rượu, vẫn không nói gì nhưng vẻ mặt kia cũng đã cho hắn đáp án chính xác.

Ánh mắt Jenifer thay đổi, có hơi dăm chiêu mà hỏi một câu, “Anh hai, anh định thế nào với Tĩnh Nguyệt?”

“Cô ấy cũng không phải là con gái anh, sao anh quản được cô ấy chứ!” Đuôi lông mày Cố Trạch Vũ nhíu lên, lộ vẻ không hài lòng, “Cậu báo tin cho cô ấy nói chúng ta gặp nhau ở đây phải không?”

Jenifer hết hồn, lập tức giơ tay làm động tác đầu hàng, “Anh, em nào dám chứ!” Thấy ánh mắt của đối phương không tốt, vội vàng xin tha, “Em vốn định kéo dây tơ hồng kéo về một chuyện tốt mà thôi, nhưng nào ngờ anh lại dẫn người đến, còn rất nghiêm túc nữa!”

Cố Trạch Vũ cười lạnh, nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, “Anh cũng đến nhà vệ sinh đây, nhân tiện tìm chị dâu cậu!” Vừa mới đứng lên quá nửa lại lui về, mỉm cười nham hiểm với Jenifer, trong mắt đầy vẻ cảnh cáo, “Trương Quốc Khánh, chỉ có cậu là người có nhiều chủ ý xấu xa nhất. Đừng nghĩ anh không biết cậu đang có suy nghĩ chờ xem kịch vui. Đợi lát nữa tốt nhất là im lặng cho anh, nếu không anh sẽ phết cậu làm thái giám!”

... Lúc Cố Trạch Vũ vừa giới thiệu hai người với nhau, Nhan Thanh liền cảm thấy bất thường. Vừa uống thêm hai ngụm rượu lót dạ, bụng dưới liền vừa nặng vừa đau, lâm râm khó chịu.

Đến nhà vệ sinh thì thấy, quả nhiên... ‘bà dì’2 ghé thăm!

Cô mở túi xách lấy băng vệ sinh ra, vừa xoay người bực bội thăm mắng ‘shit’ trong lòng.

Lúc chiều cô vừa ML3 cùng với người nào đó xong, buổi tối liền bị MC4 đi theo! Hóa ra hôm nay cô làm gì cũng không thoát khỏi liên quan đến chữ M! Đây là gì chứ... Đợi lát nữa Hàn Tĩnh Nguyệt đến đây, cô phải ngượng đãi lại cô công chúa kiêu ngạo không có não ấy mới được!

Nghĩ như vậy cô liền cảm thấy buồn bực.

Tuy rằng Cố Trạch Vũ nói anh thích cô, thề thốt với cô, cam đoan bản thân không liên quan gì với Hàn Tĩnh Nguyệt, nhưng Nhan Thanh vẫn như cũ, có nhiều chuyện chưa nói rõ, nghẹn ở trong lòng đến không thoải mái. Chẳng hạn như tấm ảnh kia, chẳng hạn như vị hôn thê trong miệng của Mục Thành có phải là cô ấy hay không?

Nhưng chiến thuật ‘lưu manh hóa’ kia sử dụng rất thành công, đẳng cấp như cô thật sự không phải đối thủ của anh, xấu hổ, thiệt là xấu hổ!

Thôi quên đi. Nếu chuyện đã như vậy, dứt khoát gặp chiêu phá chiêu, đi một bước tính một bước vậy!

Nhan Thanh lẻ mề ở bên trong một hồi, ra khỏi buồng vệ sinh lại đứng soi gương thêm cả buổi.

Trong tay Cố Trạch Vũ kẹp điều thuốc, nghiêng người tựa vào vách tường trên hàng lang đối diện cửa nhà vệ sinh. Đợi đến khi có hơi mắt kiên nhẫn, cô liền đi ra. Anh thuận tay dập tắt nửa điều thuốc còn lại, đứng thẳng lên bước qua đó.

“Sao lại lâu như vậy? Khó chịu à?”

Mỗi lần đến kỳ nguyệt san, Nhan Thanh đều thấy mệt, trả lời qua loa: “Vẫn ổn!”

“Em sao vậy?” Anh thấy sắc mặt cô hơi tái, cúi đầu khẽ hỏi cô, “Đến kỳ à?”

“Ừa.”

“Đau bụng à?”

“Không có.” Nhan Thanh lắc đầu, “Chỉ đột nhiên cảm thấy không còn sức. Mới phát hiện giây trước, giây sau liền có phản ứng, ‘bà dì’ này cũng thật là ngang ngược!”

“Bà dì hư hỏng!” Cố Trạch Vũ cười đùa, nhíu mày yêu thương, “Nếu như khó chịu thì chúng ta trở về nghỉ ngơi nha!”

“Bây giờ về à?” Cuối cùng Nhan Thanh cũng để mắt đến anh, “Vậy em gái Tĩnh Nguyệt nhà anh phải làm sao giờ!” Nói xong, mặt hiện lên vẻ hoài nghi, “Không phải anh có tật giật mình, không dám gặp cô ấy đó chứ!”

“Cho dù anh là tên trộm, cũng chỉ giẫm lên đóa hoa là em thôi!” Cố Trạch Vũ cười xấu xa, ôm lấy eo cô, vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm túc, “Bé Thanh, em nói xem, có phải Tĩnh Nguyệt đã nói gì đó với em không?”

Trong đôi mắt tròn xoe của Nhan Thanh hiện lên chút kinh ngạc. Lập tức cắn môi, không nói gì, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Cố Trạch Vũ cũng đã biết được đáp án.

Lúc biết hôm qua Hàn Tĩnh Nguyệt đến Thượng Hải, anh càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không thích hợp. Anh rất hiểu tính cách của Nhan Thanh, chuyện càng nghi ngờ, ngược lại càng không nói. Thế nào cũng phải chứng thực, giết người không chừa một manh giáp.

Ngày hôm nay, bởi vì Hàn Tĩnh Nguyệt mà cãi nhau ầm ỹ, còn đòi chia tay, chắc chắn phải nắm được thứ gì đó.

Anh và Hàn Tĩnh Nguyệt đúng là có dính một chút lời đồn không rõ ràng. Nhưng có trời đất chứng giám, anh không công nhận chính là không công nhận, dứt khoát đến độ ngay cả một tin nhắn mờ ám cũng không có. Cho nên nếu thật sự có gì đó, điều duy nhất anh có thể nghĩ đến chính là trong thời gian ngắn ngủi này, Hàn Tĩnh Nguyệt đã đi tìm Nhan Thanh.

Cánh tay anh ghì chặt lấy hông cô, “Bé Thanh à, mấy lời mà anh nói lúc chiều với em, em tin không?”

Nhan Thanh ngửa đầu, trong mắt tràn ngập khiêu khích, “Vậy anh nói cho em biết xem, Hàn Tĩnh Nguyệt là vị hôn thê của anh sao?”

“Không hề! Bà xã của anh vĩnh viễn chỉ có một, chưa cưới, dính hôn, kết hôn đều phải là em!”

“Vậy tấm hình của Hàn Tĩnh Nguyệt mà anh kẹp trong sách kia là gì chứ?”

“Hình?!” Cố Trạch Vũ mù mịt, “Hình gì?!”

“Chính là...” Nhan Thanh vừa mới nói hai chữ, tầm mắt vô tình lướt qua bóng dáng yếu điệu đang chậm rãi đi đến sau lưng Cố Trạch Vũ. Về mặt cô cứng lại, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng quyến rũ.

Sau đó, thừa dịp người đàn ông trước mặt đang mắt tròn mắt dẹt, cô kiễng mũi chân hôn mạnh lên môi anh.

Chú thích:

(1) Tam quan: Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

(2) (4) Bà dì, MC: Kỳ nguyệt san.

(3) ML: Make love, làm tình.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Cố Trạch Vũ bị tấn công đến nỗi lui về sau một bước. Hàm răng bị va đập sinh đau, không khỏi kêu lên.

Nhan Thanh chưa bao giờ chủ động như vậy, lại càng không làm ở nơi công cộng thế này. Tư duy của anh cứng đờ mất một giây, sau đó nghĩ đến phản ứng vừa nãy của cô, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Tiếng cười trầm thấp theo môi anh tràn vào khoang miệng cô, một tay anh giữ chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, một tay cố định sau gáy cô, thoáng biến bị động thành chủ động.

Hay tay Nhan Thanh bấu lấy vạt áo của anh, cố gắng nghiêng đầu không để anh ngăn cản tầm nhìn của mình. Vừa làm ra bộ dạng say đắm, vừa lợi dụng khe hở phóng mắt quét qua quét lại trên người Hàn Tĩnh Nguyệt.

Bỗng nhiên, trên môi đau đớn.

Ngay sau đó, giọng nói thâm hiểm của Cố Trạch Vũ quanh quẩn giữa môi răng cô, “Anh đã ra sức như vậy! Em hãy nghiêm túc làm chuyện xấu đi ha!”

Nhan Thanh không nói gì, nhưng biết lắng nghe anh mà sửa chữa lại sai lầm. Cô nâng hai cánh tay choàng lên cổ anh, theo sức nâng của anh, gần như cả người cô đều quán lên người anh.

Nhưng tiếp theo, sự việc lại không phát triển theo chiều hướng như trong tưởng tượng của Nhan Thanh.

Trong mấy cuốn ngôn tình bình thường, một công chúa có diện mạo xinh đẹp, xuất thân tốt như Hàn Tĩnh Nguyệt, bình thường sẽ xem bản thân là trung tâm của thế giới, nghĩ mình là nữ chính định mệnh của nam chính. Sẽ xem cái loại lính nhảy dù nửa chừng nhảy xổ ra như cô là kẻ thứ ba, là chíp hôi không biết xấu hổ.

Sau đó, lúc nữ chính nhìn thấy nam chính trong lòng mình ôm hôn một cô gái khác, sẽ bụm mặt, khóc lóc, nước mắt đầm đìa quay đầu chạy trốn. Từ đó về sau hận nam chính thấu xương, vĩnh viễn không gặp lại.

Nhưng cô nàng Hàn Tĩnh Nguyệt này, nói cô ‘thông minh’, thì rõ ràng lãng phí hai chữ này quá, tối qua còn để cô PK (tiêu diệt) một trận cơ mà. Còn nói cô không có não, bây giờ trái lại có chút hâm mộ. Tinh thần rộng lượng chịu đựng kia, mấy bộ phim cung đình không tìm cô đóng vai chính thật đúng là uổng phí.

Cô ấy chỉ đứng ở một chỗ không gần không xa, cho đến khi cuối cùng hai người buông ra, mới thước tha bước đi qua đó. Trên mặt còn mang vẻ tươi cười, ngọt ngào gọi một tiếng “anh hai”, sau đó trực tiếp không để ý đến Nhan Thanh, “Thói quen một mình lén lút trốn đi giữa chừng của anh vẫn không sửa được nha!”

Gì, một mình à! Cô không phải là người sao!

Nhan Thanh tức giận thầm mắng trong lòng, giơ tay lên bấu mạnh vào lưng của Cố Trạch Vũ.

Anh hít sâu một hơi, trên mặt lại làm ra vẻ không có chuyện gì. Ôm

người trong lòng xoay lại, ra vẻ kinh ngạc nhìn người vừa đến, “A, Tĩnh Nguyệt! Sao em lại chạy đến chỗ này!”

“Thì tìm anh đó!” Hàn Tĩnh Nguyệt hát hát mái tóc xoăn dài, liếc mắt đưa tình với anh.

“Ha ha...” Cố Trạch Vũ bật cười, cúi đầu gặm lấy cánh môi của Nhan Thanh, “Anh và chị dâu em ra ngoài hít thở không khí một lát. Quốc Khánh ngồi ở bàn 106 gần cửa sổ, em gặp nó chưa!”

Vẻ mặt Hàn Tĩnh Nguyệt vẫn như cũ, nhưng ánh mắt lại tối sầm u ám. Vẫn không thèm nhìn Nhan Thanh, “Mới vừa chào hỏi anh ấy xong nè, anh hai à...” Đáng tiếc chưa nói dứt lời thì lại không nói thêm được nữa.

Nhan Thanh hừ một tiếng, lấy tay vỗ vỗ trán, yếu đuối như cành liễu trước gió vùi, đầu vào ngực Cố Trạch Vũ, hai tay vòng qua thắt lưng anh, như con mèo nũng nịu trong lòng anh. Cố Trạch Vũ cũng phối hợp rất ăn ý, bàn tay đặt trên lưng cô khẽ vỗ về, ánh mắt dịu dàng như nước chảy, “Sao vậy em? Khó chịu à?”

“Dạ.” Cô yếu ớt gật đầu, trong lòng vang lên tiếng cười dữ dội.

Hàn Tĩnh Nguyệt dám coi thường cô, cô liền lôi kéo liên ân ái với người đàn ông trong lòng cô ấy, vừa không thèm để mắt tới cô ấy. Tối nay không trả lại hết bực dọc của chứng rối loạn kinh nguyệt hơn nửa năm nay của cô, cô trở về cũng không còn mặt mũi đối diện với mẹ cô, bà Từ Á Hồng!

“Bé Thanh, sao vậy em? Em khó chịu ở đâu à?” Vẻ mặt lo lắng của Cố Trạch Vũ, thật đến nỗi không nhìn ra nửa điểm giả dối, “Em nói gì đi chứ!”

“Em không sao mà...” Nhan Thanh nhú mày, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, làm ra vẻ vô tình liếc sang Hàn Tĩnh Nguyệt một cái. Sau đó đột nhiên đẩy anh ra, che miệng lại “Ừ —” một tiếng, chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Cô phát huy vai diễn này ít nhiều có chút nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng cũng may năng lực ứng biến của Cố Trạch Vũ khá nhạy, hơn nữa hai người lại sống chung lâu như vậy, tất nhiên trong lòng phải thấu hiểu lẫn nhau.

“Lại buồn nôn rồi?!” Anh vội vã vừa lấy khăn tay ra, vừa đi theo Nhan Thanh qua đó.

Đáng tiếc đã chậm một bước, cô bé Nhan Thanh nhà anh đã bay thẳng vào nhà vệ sinh nữ. Anh đành phải gấp gáp dừng chân, chỉ còn kém một centimet nữa thôi là cũng bay vào trong đó với cô rồi.

Cố Trạch Vũ ngượng ngùng sờ mũi, cuối cùng cũng hiểu. Cô bé Nhan Thanh này đang nói với anh là... nợ phong lưu của chính anh thì tự anh đi mà giải quyết, chị biến đây, không chõ mũi vào!

Nhịn không được hơi mỉm cười, cô bé hư hỏng lém lỉnh này. Bất kể là người nào chuyện gì, lúc nên hiểu chuyện thì luôn làm rõ ràng như vậy.

Thật ra, Nhan Thanh không can dự vào trái lại rất thông minh, đây là cách khiến anh đau lòng nhất.

Từ nhỏ, Hàn Tĩnh Nguyệt cùng lớn lên với Cố Trạch Vũ. Tuy rằng anh không có ý gì với cô, nhưng nếu nói không có chút xíu tình cảm gì, vậy thì quá máu lạnh vô tình. Huống hồ anh và Hàn Ngọc Phong lại là bạn tốt của nhau.

Cho dù không xét đến hai điểm này, thì hai nhà Hàn-Cố cũng chơi thân với nhau đời này qua đời khác, mối quan hệ luôn rắc rối phức tạp.

Chẳng qua nàng dâu Nhan Thanh này vẫn chưa lần nào ra mắt ba mẹ, nếu Hàn Tĩnh Nguyệt thật sự lấy chuyện này mà chạy đến trước mặt ba mẹ anh gây sóng gió, dù sao cũng ít nhiều ảnh hưởng đến hình tượng.

Anh thì không sợ gì cả, chỉ sợ đến lúc đó, Nhan Thanh sẽ vì chút phiền toái nhỏ nhoi này mà đâm ra lo nghĩ, không vui. Vốn dĩ là con sói, đừng đến lúc đó lại rút lui nửa chừng.

Cố Trạch Vũ lắc đầu bật cười, khi xoay người nhìn về phía Hàn Tĩnh Nguyệt đang chậm rãi bước đến, thì con ngươi đen kịt không chút ánh sáng lại hơi trầm xuống, thậm chí có vẻ khiến người khác khó nắm bắt được.

“Không phải em nói muốn mở rộng văn phòng ở thành phố T sao, thế nào lại có thời gian chạy đến chỗ này chơi vậy?”

“Chơi cái gì chứ, em làm việc nghiêm túc được không! Em hẹn gặp nhà thiết kế quảng cáo, ai ngờ người đó lại là bạn học của cô Nhan đây!” Góc nghiêng đầu của Hàn Tĩnh Nguyệt cực kỳ đáng yêu, nhìn anh cười ba phần nũng nịu bảy phần xinh đẹp, “Không phải anh cũng đến Thượng Hải sao!”

“Không phải anh đuổi theo chị đâu em đến đây sao!” Nói xong nhún mày cười cười, rõ ràng là vẻ mặt bất đắc dĩ, tiếp đó là biểu cảm vô cùng ngọt ngào, “Hiểu làm giữa tụi anh hôm ở bệnh viện, anh giải thích thế nào cũng không nghe. Cãi nhau với anh vài ba câu liền chạy đến Thượng Hải mà không thèm nói tiếng nào! Tính tình đều do anh chiều hư.”

Đáy mắt Hàn Tĩnh Nguyệt hiện lên chút lo lắng, “Hiểu làm à... Anh cảm thấy giữa chúng ta là hiểu làm sao?”

Cố Trạch Vũ đứng lúc cúi đầu châm thuốc lá, vừa tắt bật lửa, ánh mắt nhìn cô lộ vẻ mù mịt, “Hả? Em vừa mới nói gì?”

“Không có gì!” Cô ấy khẽ hít sâu, nụ cười có hơi gượng gạo, “Ngày nào bác Cố cũng nhắc đến anh đó, tết tây mới về nhà à?”

Cố Trạch Vũ im lặng mất vài giây, chậm rãi nhả khói thuốc xong mới lên tiếng, “Tết tây chắc không kịp, nhưng anh định tết âm sẽ dẫn chị

dâu em về nhà một chuyến. Tốt xấu gì thì nàng dâu cũng phải ra mắt với ba mẹ chồng đúng không! Không biết đến lúc đó, tình trạng của cô ấy đã ổn định chưa?”

“Cô ấy ‘có’ thật sao?” Giọng nói của cô rất không lưu loát.

“Ha ha...” Cố Trạch Vũ chỉ cười mà không nói gì, anh cũng không nói tình trạng đứa bé của Nhan Thanh không ổn định, chỉ là chuyện gặp người lớn anh vẫn chưa đề cập qua với Nhan Thanh. Đến lúc đó cô xù lông lên, cảm xúc bất ổn cũng được coi như một trong những tình trạng đặc biệt rồi!

Nhưng nụ cười và sự im lặng của anh trong mắt Hàn Tĩnh Nguyệt lại chính là sự khẳng định. Cô cắn chặt răng không nói gì, sắc mặt lại cực kỳ u ám.

Anh xem như không thấy, tiếp tục ra dáng anh trai quan tâm nói: “Còn em? Đến lúc đó có muốn đi chung với tụi anh không, dù sao cũng cùng đường. Anh và chị dâu em cũng có thể cùng nhau chăm sóc em...”

“Đủ rồi! Anh đừng nói nữa!” Cuối cùng, Hàn Tĩnh Nguyệt cũng không nhịn được nữa, rớt nước mắt cắt ngang lời anh, “Cô ta không phải chị dâu em! Vĩnh viễn cũng không!”

“Cố Trạch Vũ, em thích anh! Em vẫn luôn thích anh, anh biết không!”

Anh biết, sao anh lại không biết chứ!

Từ nhỏ đến lớn, câu này anh nghe không chỉ một hai lần. Nhưng anh cũng từng nói không chỉ một hai lần là... hai người họ không có khả năng! Nhưng cô nàng này lại cố chấp khác thường. Nói thế nào cũng không hiểu. Thậm chí, lúc anh mới vừa tốt nghiệp đại học xong, người của hai nhà cũng bởi vì chuyện này mà trở mặt không vui.

Bạn nói thử xem nếu đổi lại thành Nhan Tiểu Thanh nhà anh mặt

dày mày dạn yêu anh như thế, không phải anh thì không thể được, vậy thì hay quá!

Nhan Tiểu Thanh...

Hàn Tĩnh Nguyệt vừa mới cuồng loạn hét lên như thế, ở bên trong cô nhất định đã nghe thấy. Bây giờ không thò đầu ra, không biết là do thật sự chưa đến mức phải quan tâm, hay là chuẩn bị trở về bí mật tính sổ với anh.

Cố Trạch Vũ rít mạnh hơi thuốc, cố gắng kiềm nén sự khó chịu trong lòng, “Tĩnh Nguyệt, nếu Nhan Thanh không phải chị dâu của em thì chỉ có một khả năng... Anh cũng không phải là anh trai em!”

Toàn thân Hàn Tĩnh Nguyệt chấn động, đôi mắt rưng rưng tràn ngập khó tin, “Anh nói gì?”

“Tĩnh Nguyệt, vì một người như anh, không đáng đâu!”

“Không đáng ư... vậy anh cho em biết cái gì là đáng đi!” Cô giơ tay chỉ về phía cửa nhà vệ sinh, cực kỳ phẫn nộ, “Em thích anh những hai mươi mấy năm, chẳng lẽ không bằng loại phụ nữ đó!”

“Tĩnh Nguyệt!” Cố Trạch Vũ nhíu mày, giọng điệu có chút không vui, “Nhan Thanh là loại phụ nữ gì? Hà?”

Hàn Tĩnh Nguyệt bị anh mắng đến sừng sốt, sau đó khóc hu hu, “Anh hai... Rất cuộc là em không tốt chỗ nào, em có chỗ nào không so bì được với cô ta! Không phải... anh không phải thật sự thích cô ta đâu! Chỉ là anh muốn để em mất hết hy vọng có đúng không!”

“Tĩnh Nguyệt... Em là cô gái tốt.” Cố Trạch Vũ hít một hơi, ngay sau đó nói ra một câu mà chính anh còn cảm thấy chua xót, “Nhưng thích một người, trước giờ không liên quan đến chuyện cô ấy có tốt hay không!”

“Tĩnh Nguyệt, anh không thích em chính là không thích em, cho dù

không có Nhan Thanh, anh và em cũng không có bất cứ khả năng nào. Bởi vì em là em gái của Ngọc Phong, cũng là người mà từ nhỏ anh đã xem như em gái. Cho nên, anh không thể cưới chính em gái mình, càng không nhẫn tâm làm chậm trễ hạnh phúc cả đời em!”

“Huống hồ, hiện tại anh đã có Nhan Thanh!”

Đàn ông và phụ nữ chính là một nửa vòng tròn không hoàn chỉnh, có một số người tìm kiếm cả đời cũng không tìm được nửa kia của mình. Anh có thể sớm gặp gỡ và quen biết Nhan Thanh, đã là may mắn nhường nào.

Anh bỗng im lặng, vẻ mặt toát ra sự dụi dằng mà bản thân cũng không biết.

Nhưng khi lọt vào trong mắt của Hàn Tĩnh Nguyệt, lại giống như lưỡi dao bén nhọn lạnh lùng cứa vào trái tim cô, vừa sâu vừa đau.

Cô lau nước mắt, vẻ mặt vẫn ngang bướng như cũ, “Cho dù không phải em, cũng không được là cô ta! Cô ta và chúng ta hoàn toàn không phải là người cùng chung một thế giới! Cho dù vợ anh không môn đăng hộ đối, cũng không thể là một cô gái tầm thường như vậy được! Hai bác Cố sẽ không đồng ý đâu!”

“Tĩnh Nguyệt, đừng chạm vào giới hạn cuối cùng của anh!” Ánh mắt Cố Trạch Vũ rét lạnh, vô hình trung tự mang theo cảm giác uy hiếp và áp bức, khiến cô khiếp sợ. Anh thoáng thu lại cảm xúc của mình, “Em nên biết anh là người thế nào, chỉ cần là thứ anh nhận định, chưa từng có gì cản trở được!”

“Cố Trạch Vũ, em hận anh!”

“Thật có lỗi. Trước đây, anh không giải thích thấu đáo, là anh không đúng! Nếu em hận anh, cảm thấy gặp anh sẽ không chịu nổi, anh có thể cam đoan, từ này về sau sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa!”

Anh nói là em gái, thì chính là em gái. Anh nói là người dưng, thì

không cần gặp nhau nữa. Rất dứt khoát.

Trên đời này, có lẽ đàn ông là loài sinh vật dứt khoát tuyệt tình nhất. Còn Cố Trạch Vũ, nhiều khi lại là nhân tài kiệt xuất trong số đó.

“Ha ha ha...” Hàn Tĩnh Nguyệt bật cười thành tiếng, cười rồi lại khóc, “Cố Trạch Vũ, mẹ kiếp, anh thật sự là tên khốn!” Nói xong ném túi xách trong tay về hướng anh, bước chân loạng choạng, quay đầu bỏ chạy.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Túi da nện lên tường bên cạnh Cố Trạch Vũ, phát ra tiếng động buồn bực, sau đó trượt xuống đất.

Cố Trạch Vũ vẫn đứng tại chỗ chưa nhúc nhích, cho đến khi nhìn thấy bóng lưng cô biến mất ở chỗ ngoặt, mới thở phào một hơi. Trong lòng tự nhủ “Phụ nữ bất trị”, chuẩn bị kêu Nhan Thanh ra. Kết quả vừa xoay qua, liền thấy cô nàng Nhan Thanh không biết ra ngoài từ lúc nào, nghiêng đầu, hướng về phía anh mỉm cười ngọt ngào!

Anh hết hồn, sau đó bước đến một tay ôm lấy cô vào lòng, chặn lấy đôi môi mềm mại kia bằng một nụ hôn nóng bỏng. Cho đến khi hơi thở của cả hai đều bắt ổn mới buông cô ra.

Nhan Thanh tựa vào anh để thông khí, đầu ngón tay chỉ vào vòm ngực rắn chắc của anh, như giận như dỗi mà liếc anh, “Người ta là

cô gái tốt, còn em là cô gái hư hỏng, có phải không?”

“Nhưng anh chỉ thích cô gái hư hỏng nhà anh thôi!” Cố Trạch Vũ cúi đầu đặt lên trán cô, cười xấu xa, “Giả vờ mang thay ư? Gấp gáp như vậy, chi bằng lúc về chúng ta thật sự sinh một... Á...” Nói còn chưa dứt lời đã bị cô bấu lên lưng, hét lên một tiếng sau đó nhỏ giọng âm ỨC mà oán trách, “Bạo lực quá à!”

Nhan Thanh lại bấu anh một phát, “Em gái tốt nhà anh chắc không bạo lực đâu ha!”

“Em gái tốt không phải bắt anh đuổi đi rồi sao!” Nói xong thì tí tởn đòi quà, ra vẻ đáng yêu, “Bé yêu à, biểu hiện vừa rồi của anh thế nào?”

Ngón tay mảnh khảnh lạnh lẽo sờ lên mặt anh, cô cười tủm tỉm gật đầu, “Ừa, không tệ. Xem như có bài có bản!”

Cuộc đối thoại lúc này của hai người, cô ở bên trong đã nghe rất rõ.

Những câu hợp tính hợp lý, cũng có những câu tàn nhẫn vô cùng... Có vẻ như đang nói bản thân mình không đúng, nhưng cuối cùng lại đẩy cái không đúng đó trả lại. *Cô thích tôi, hoàn toàn đều là lỗi của cô. Hơn nữa, cô đã sai rồi, tôi là đang suy nghĩ thay cô đấy chứ! Cô nên cảm ơn tôi!*

Lời nói kia để cho anh nói quả thật kỳ diệu! Cần dọa dẫm cũng dọa dẫm rồi, cần ích kỷ chặn đường cũng làm rồi, cần khen ngợi cũng đã khen rồi, độ lão luyện không nhiều cũng không ít!

Hóa ra truyền thuyết ‘*Vạn hoa từng trung quá, phiến diệp bất triêm thân*’ 1 đã xuất hiện, hơn nữa còn ngay trước mắt. Tên Cố Trạch Vũ này căn bản không phải người mà!

“Cố Trạch Vũ...”

“Ừa?”

Nhan Thanh nhìn anh, vẻ mặt thoáng suy tư, “Anh nói xem... Có khi nào suy nghĩ của em Nguyệt nhà anh giống như trong mấy tiểu thuyết cầu huyết viết không, chẳng hạn như về nhà nghĩ không thông liền tự sát?”

“Em nghĩ vớ vẩn cái gì đó!” Cố Trạch Vũ chế nhạo, cốc vào trán cô, “Yên tâm đi, anh hiểu tính cách của Hàn Tĩnh Nguyệt. Nếu cô ấy muốn chơi trò đó, nhiều năm trước đã chơi rồi!” Nói xong xoay người nhặt túi xách của Hàn Tĩnh Nguyệt lên quơ quơ, “Đi thôi, đi tìm Quốc Khánh, bảo nó trả lại cái này cho Tĩnh Nguyệt.” Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Nhan Thanh liền giải thích, “Chính là Jenifer á, thằng đó sinh ngày 1 tháng 10, cho nên đặt tên cho nó là Trương Quốc Khánh.”

Kết quả, thời điểm trao giải thưởng vào trưa hôm sau, Quốc Khánh không may vắng mặt. Để trợ lý của hắn truyền đạt lại ý kiến và xin lỗi, hơn nữa còn cam đoan vào tiệc tối, Jenifer nhất định sẽ có mặt.

Nhan Thanh không nộp cái bài tâm đắc chết tiệt đó nên trong lòng bắt đầu có chút không yên. Cho đến khi công bố xong top ba, tảng đá lớn treo trong lòng kia mới bỏ xuống được.

Tên cô được xếp hạng hai. Nhưng mà do không có lòng muốn đoạt giải, nên cô cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tiệc tối dự định sẽ bắt đầu vào lúc sáu giờ, vẫn ở phòng tiệc tại lầu bốn của nơi trao giải.

Sau khi kết thúc lễ trao giải vẫn còn có một khoảng thời gian. Cố Trạch Vũ dẫn Nhan Thanh đi dạo một vòng, mua cho cô y phục cho tiệc tối cùng rất nhiều thứ này nọ. Sau khi ăn một chút để lót dạ, lại đưa cô về khách sạn thay đồ, trang điểm đơn giản.

Do dọc đường kẹt xe nên trễ, lúc hai người đến nơi thì buổi tiệc đã bắt đầu được một lúc.

Tên Cố Trạch Vũ này lúc nào cũng tỏa sáng, đi đến đâu cũng làm người khác chú ý.

Hai người vốn định tìm một góc để lánh, đứng một lát sẽ chuồn về. Nhưng kết quả vừa vào cửa, chân còn chưa đứng vững, thì có hai ông tổng của công ty nào đó quen biết anh, đi qua bên này thay nhau chào hỏi.

Nhan Thanh liếc anh, ánh mắt không vui, “Đến đâu cũng có người quen hết nha, tổng giám đốc Cố!” Nói xong, hất hàm túm váy biến mất.

Khi xoay người dường như còn nghe thấy tiếng cười bất đắc dĩ và dung túng của anh... “Bà xã tôi ở nhà quen thói kiêu căng không lễ phép. Hai vị đừng trách!”

Sau đó thì hai người kia không ngừng chào hỏi tán thưởng.

Nhan Thanh nhin không được nổi da gà toàn thân, lại vì chữ “bà xã” kia của anh khiến mặt nóng tim đập.

Sau đó, hừ một tiếng như chính mình tự bực bội với chính mình, nhỏ giọng lầm bầm, “Đồ thần kinh...”

Thiết kế Hằng Hưng làm nhiều lĩnh vực, sản nghiệp rải rác khắp nơi trong nước, hơn nữa với gia thế của Cố Trạch Vũ, cho dù ra khỏi thành phố T, cũng là nhân vật có quyền thế hùng mạnh. Có hai người rồi có thể có cả đám người, nếu cô không mau mau chuồn đi, chỉ sợ tối nay sẽ bị vây xem đến cùng.

Tối nay có mặt không ít truyền thông phóng viên, nói không chừng ngày mai sẽ phải lên đầu đề trang giải trí— Quý công tử ăn chơi ngày trước, hôm nay dắt tay nhà thiết kế mới, còn cộng thêm tấm ảnh thật lớn. Ngày mốt bà Từ Á Hồng sẽ xách dao chém tới, lột sạch da cô!

Không mau mau chuồn đi mới là đồ ngốc!

Người đến dự tiệc tối dường như đông hơn so với lúc trao giải.

Nhan Thanh đi một vòng cũng không tìm ra được người nào quen, dứt khoát bưng một ly nước trái cây ngồi xuống sô pha trong góc, vừa đưa lên miệng uống vừa lấy điện thoại ra lên mạng xem tin tức.

Bỗng nhiên bị người nào đó vỗ một cái không mạnh không nhẹ lên vai, Nhan Thanh đang xem say sưa, bị dọa đến giật mình. Tưởng là Cố Trạch Vũ, quay đầu lại trợn mắt nhếch mày, tức giận oán trách, “Anh có bệnh à! Hù chết em...” Nói xong bỗng ngừng một chút, “Phó tổng Vương...”

Vẻ mặt của phó tổng Vương cũng vô cùng ngạc nhiên, hình như chưa từng gặp qua dáng vẻ hung hãn này của cô.

Nhan Thanh nhất thời cảm thấy xấu hổ, “Phó tổng Vương... Xin lỗi anh nha! Tôi không ngờ đó là anh, tôi cứ tưởng...”

“Tưởng bạn trai cô à?”

Nhưng Nhan Thanh lại vì hai chữ ‘bạn trai’ này càng tươi cười đỏ mặt khẽ “ừm” một tiếng, “Tôi tưởng anh ấy làm càn chứ! Thật sự xin lỗi!”

“Không sao!” Anh ta mỉm cười nhún vai, tỏ vẻ thật lòng không để ý, sau đó lại hỏi, “Sao anh ấy không đi cùng cô?”

“Anh ấy tình cờ gặp phải hai người quen! Tôi không thích nghe họ nói chuyện kinh doanh, nên không ở đó. Tìm mọi người cả buổi cũng không tìm ra!”

“Mắt cô để trên trần nhà, có thể tìm được mới là lạ đó!” Phó tổng Vương bật cười, “Mấy người chúng tôi thấy cô lượn qua lượn qua trước mặt chúng tôi những ba lần! Tôi còn đánh cược xem cô lượn bao nhiêu lần mới tìm ra, cuối cùng cô lại chạy đến chỗ này ngồi.”

“Đây không phải nhiều người quá, tôi nhìn đến hoa mắt sao!” Nhan Thanh nhăn trán, “Mấy người họ đâu?”

“Bên kia kia!” Phó tổng Vương nghiêng đầu, sau đó vẫy vẫy tay về hướng vài người đang đứng tụ tập.

Trong công ty, Nhan thanh không tính là người mới, nhưng tư cách và kinh nghiệm vẫn còn thấp.

Giải thưởng lần này tuy rằng không phải giải thưởng quốc tế nổi tiếng gì, nhưng dưới tình hình toàn bộ mọi người trong công ty đều bị đánh rớt, cô vừa ra tay đã cầm giải nhì. Hơn nữa, lúc trưa trao giải, trợ lý của nhà thiết kế Jenifer còn cố ý truyền đạt ông chủ nhà hấn rất thưởng thức người mới là Nhan Thanh, lần này cô hoàn toàn trở thành mục tiêu chú ý của mọi người.

Hơn nữa, điều càng khiến cho người khác quan tâm, còn có người bạn trai thần bí trong truyền thuyết của cô...

Lúc mọi người lăm mồm tra hỏi, cô theo bản năng nhìn về phía phó tổng Vương, dù sao người từng chính thức gặp mặt Cố Trạch Vũ cũng chỉ có anh ta. Nhưng đối phương chỉ trả lại cô bằng ánh mắt hết sức vô tội.

Vì thế có chút không biết làm sao.

Cô chỉ sợ người trong công ty đồn đại lung tung, lúc trao giải mới cố ý thương lượng với Cố Trạch Vũ, bảo anh đứng ở góc phòng chờ cô. Sau khi kết thúc cũng đi thật xa khỏi hội trường mới hợp lại với anh. Vậy mà vẫn đánh giá thấp năng lực bàn tán của quốc dân.

Nhưng cũng may, cũng may... Cũng may chỉ biết là cô có một người bạn trai thần bí, cũng không biết nam chính kia là Cố Trạch Vũ. Bằng không cô sẽ lãnh đủ!

Nhưng lúc sợ cái gì thì cái đó lại đến.

Bên này cô phải cười gượng gạo, vất vả đổ mồ hôi hột bịa chuyện, thì sau lưng có một giọng nam trầm thấp xen vào, “Sao em lại chạy đến chỗ này, làm anh phải tìm!” Quen thuộc như thế, không phải là Cố Trạch Vũ thì là ai!

Nhan Thanh bỗng choáng váng, xoay qua, dùng một ánh mắt cực kỳ căm hận nhìn anh.

Làm sao Cố Trạch Vũ lại không biết tâm tư của cô chứ. Trong lòng ớn lạnh, cũng không nhìn cô, đi qua đó một tay trực tiếp kéo cô vào lòng.

Thời điểm tầm mắt hai người giao nhau, bên kia đã có người nhận ra Cố Trạch Vũ, khó tin mở miệng “A” một tiếng, “Cố Trạch Vũ... Tổng giám đốc Cố, anh chính là tổng giám đốc của Hằng Hưng! Anh... Anh là bạn trai của Nhan Thanh à?!”

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy!” Về mặt Cố Trạch Vũ thản nhiên khi ném xuống một trái bom hạng nặng, đồng nghiệp trong công ty đều kinh ngạc đến ngây người, còn người đó thì ôn tồn thân thiết, “Nên sớm mời mọi người ra ngoài dùng bữa, vì không có thời gian! Nhan Thanh nhà tôi bình thường ở công ty phiền mọi người chiếu cố giúp, có chỗ nào không chu đáo, sau này xin hãy khoan dung cho!”

Chú thích:

(1) Bước qua vụn bụi hoa, không phiền lá dính thân: đại khái chỉ những người lãng nhãng yêu đương khắp nơi mà không phải chịu trách nhiệm với ai.

-----oOo-----

Chương 28

Chuyển ngữ: nhoclubu

Một câu nói của Cố Trạch Vũ, cô từ một cô gái độc thân biến thành quý cô đã có vị hôn phu.

Vì vậy, Nhan Thanh đã âm ỹ, khó chịu với anh suốt tết tây.

Anh hạ mình, giọng điệu ôn tồn mềm mỏng dỗ dành cô suốt mấy ngày, động lòng người như vậy mà cô bé Nhan Thanh lại không chút khởi sắc. Cuối cùng cậu hai họ Cố cũng nóng nảy, ném cô lên giường, dứt khoát dùng vũ lực để trấn áp.

Nhan Thanh bị anh đè dưới thân, quấy đạp cả buổi cuối cùng cũng sức cùng lực kiệt, nằm đó thở hổn hển, nhưng miệng mồm vẫn không chịu thiệt, “Tên khốn! Ngoại trừ chiêu này ra... Ngoại trừ chiêu này ra anh còn có thể làm gì!”

Cố Trạch Vũ mím môi không nói, ánh mắt nóng rực càng ngày càng u ám thâm trầm.

Nhan Thanh và anh nhìn nhau một hồi, thật sự là không đối chọi nổi. Cô vừa mới quay đầu đi, đã bị giữ cầm lại, không thể không đối mắt với anh lần nữa.

“Anh cứ nghĩ rằng hôm đó hai chúng ta đã cùng chung một nhận thức về vấn đề này rồi chứ. Nhan Thanh, dù thế nào, sự việc tới nước này rồi em còn định đùa giỡn với anh sao? Hay là ở trong lòng em, anh thật sự tội tệ như vậy?”

“Ai nói anh tội tệ chứ, đồ bụng dạ hẹp hòi!”

“Vậy bây giờ em khó chịu với anh cái gì chứ? Hả?”

“Em...” Nhan Thanh nhìn anh, muốn nói lại thôi. Vị hôn phu... ba chữ này với cô mà nói là sợ hãi nhiều hơn ngọt ngào. Cô sẵn lòng can đảm nhìn nhận tình cảm giữa hai người một lần. Nhưng còn về hôn nhân... chính xác là chưa từng được cô đưa vào cân nhắc, ít nhất hiện tại là như vậy.

“Nói mau, Nhan Thanh! Rốt cuộc là em có ý gì?”

Nhan Thanh bị giọng điệu nghiêm khắc của anh dọa sợ đến nỗi cơ thể run lên, cup mắt, lắp bắp nói, “Anh có thể nói anh là bạn trai em thôi, nói chồng chưa cưới để làm gì vậy!”

Cố Trạch Vũ hừ lạnh một tiếng, tủi thân trong lòng cũng vơi đi một chút, “Anh còn muốn nói anh là chồng em luôn kìa! Không phải chỉ thiếu một tờ giấy chứng nhận thôi à, ngày mai anh phải đi làm mới được!”

Nhan Thanh thất kinh, “Đừng mà... đừng...”

Phản đối vô hiệu, bé Nhan bị đàn áp hoàn toàn.

Vì để giải quyết vấn đề nội bộ gia đình, tính luôn cả ba ngày đầu năm, Cố Trạch Vũ đã bỏ bê công ty gần nửa tháng. Hạng mục mới của Hằng Hưng chính thức bước vào giai đoạn đầu tư, cho nên vừa kết thúc ngày nghỉ, anh liền bận rộn xoay như chong chóng.

Năm mới, phó tổng Vương qua tiếp nhận bộ phận thiết kế, hơn nữa hiệu suất làm việc cực kỳ cao. Sáng sớm Nhan Thanh vừa đến công ty liền nhận được thông báo từ bộ phận nhân sự... gọi về bộ phận thiết kế. Hơn nữa còn thăng một bậc, tăng lương, vì khen ngợi cô lần này đã đoạt giải thưởng khiến công ty được vẻ vang.

Chuyện tốt như vậy, bao nhiêu người cũ cũng chưa đến lượt đấy chứ!

Trong lòng Nhan Thanh biết, chắc chắn không chỉ đơn thuần là nguyên nhân này. Con người cô tuy rằng thỉnh thoảng có hơi bộp chộp, không có lý tưởng gì lớn lao, nhưng cũng biết được người ở nơi làm việc lúc không ổn thì phải giả hồ đồ. Dù sao cũng không bị ai đâm chọt, lại được lợi ích nên cũng vui vẻ mà nhận.

Trong công ty, quan hệ giữa cô và cậu hai họ Cố xem như đã được phơi bày hoàn toàn ra ánh sáng. Trở lại bộ phận thiết kế lần này, đương nhiên không thể tránh khỏi bị đem ra mổ xẻ một phen. Cuối cùng cũng đành chịu, cô đồng ý với mọi người chờ Cố Trạch Vũ qua giai đoạn bận rộn này sẽ mời mọi người dùng cơm, rốt cuộc mới được buông tha.

Công việc hiện tại của cô đều được phó tổng Vương trực tiếp điều động, về bản chất không khác trợ lý kỹ thuật cho anh ta là mấy.

Không biết có phải những lời nói trước đó của Cố Trạch Vũ ít nhiều sinh ra chút tác dụng tâm lý với cô, có vài lần, cô thực sự cảm thấy phó tổng Vương hình như đặc biệt quan tâm mình. Cô cũng đã cố gắng không để tâm đến, rồi lại phát hiện bản thân nghĩ nhiều quá. Trong mắt đối phương ánh lên vẻ thẳng thắn, khiến cô cảm thấy chính mình có chút tiểu nhân.

Chẳng mấy chốc là đến tết âm lịch, công việc trong công ty cũng ít dần. Hoàn thành hết công việc trong tay, mấy đồng nghiệp có quê xa trong bộ phận thiết kế đều lục tục mua vé tàu về nhà ăn tết.

Bởi vì trước đó đồn trường Nhan Thủ Sơn nằm viện, Nhan Thanh đã xin nghỉ nhiều ngày, tự cảm thấy ngại, nên vẫn làm việc suốt đến trước khi nghỉ tết một ngày.

Để phục vụ tết nên đã tăng cường thêm một chuyến tàu, nể mặt Cố Trạch Vũ, cô đã mua vé giường nằm cho mình. Còn Cố Trạch Vũ mua vé máy bay lúc 10 giờ đêm, bay thẳng đến Bắc Kinh.

Cơm chiều ăn ở bên ngoài là món lẩu cá cay mà Nhan Thanh thích,

sau khi ăn xong, Cố Trạch Vũ lái xe đưa cô đến nhà ga. Nhìn thấy hai công soát vé vào phòng đợi, hành khách mang theo túi lớn túi nhỏ đứng xếp hàng rồng rắn thì lập tức tối mặt, “Anh đã nói đi máy bay về cho tiện mà! Chen chúc xô đẩy ở chỗ này để làm gì, thế nào cũng có người bị móc túi!”

“Ngồi máy bay không nhiều người chắc?” Ngược lại, cô không cảm thấy gì, lúc còn đi học năm nào cũng chen lấn như vậy, sớm thành thói quen rồi. Lúc ấy còn không thể mua được vé giường nằm ấy chứ!

Nghĩ lại anh cũng vì muốn tốt cho mình, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nắm tay anh trấn an một chút: “Được rồi, chỗ em ở đâu có sân bay. Xuống máy bay ở tỉnh thành còn phải chuyển xe, khách đi xe về ăn tết nhiều lắm cũng đâu có chỗ ngồi, chi bằng đi tàu cho tiện!”

“Phiền gì chứ?” Cố Trạch Vũ hừ một tiếng, dáng vẻ luôn tự cao tự đại như thế, “Vừa xuống máy bay anh sẽ sắp xếp người ở đó đến đón em, có anh ở đây còn sợ không sắp xếp ổn thỏa sao!”

“Biết rồi, biết bản lĩnh của anh rồi!” Nhan Thanh buồn cười, đấm anh một cái, “Năm mới mà đày đọa người khác làm gì! Em một thân một mình, nằm ngủ một giấc là đến, cũng không tốn công bao nhiêu!” Những thứ muốn mang về, mấy ngày trước cô đã đóng gói gửi chuyển phát nhanh rồi.

Cố Trạch Vũ không nói gì, ánh mắt đen thâm trầm nhìn chằm chằm vào cô không chớp, nhìn đến lúc cô sắp phát cáu mới mở miệng nói, “Bé Thanh à... Không thì em theo anh cùng về Bắc Kinh đi!”

“Hả?” Nhan Thanh giật mình, sửng sốt một lúc. Sau khi hoàn hồn thì không xác định được anh là nghiêm túc hay nhất thời nảy ra ý nghĩ nói đùa, liền khéo léo mang bà Từ Á Hồng ra làm lá chắn, “Em còn chưa nói với mẹ em mà, mẹ còn chờ em về bưng trà rót nước cho mẹ đó!”

Cố Trạch Vũ ôm cô vào lòng, “Anh đùa em chút thôi!” Nói xong trong lòng không nén được thở dài.

Lôi cả mẹ vợ ra thì anh còn có thể nói gì nữa. Anh cũng biết hiện tại nếu dẫn cô đến gặp ba mẹ thì quả thật có hơi nôn nóng, nhưng không có nghĩa là anh chưa từng nghĩ tới chuyện này. Những lời vừa nói đúng là tham lam nhất thời, nhưng tuyệt đối không phải là nói đùa.

“Bé Thanh à...”

“Hử?”

“Không có gì, chỉ là muốn gọi em vậy thôi.”

“Ừm!”

Rất lâu, anh ước chừng cũng sắp đến giờ mới chậm rãi buông cô ra. Sau đó, vuốt ve hai má cô, căn dặn tỉ mỉ, “Ngồi tàu một mình nhớ chú ý an toàn.”

“Vâng, anh yên tâm.”

“Không được nói chuyện với người lạ, nhất là mấy thằng đẹp trai!”

“Xời... Anh thấy chán cũng không được tán gẫu nữa sao!”

“Về đến nhà thì gọi điện thoại liền cho anh.”

“Vâng.”

“Lúc nào cũng phải nghĩ đến anh!”

“Vâng!”

“Mỗi ngày ít nhất phải nhắn tin hoặc gọi điện thoại cho anh!”

“Vâng...”

“Anh dứt khoát không về Bắc Kinh nữa, tính cùng em nhà về chúc tết mẹ em!”

“Cái gì?!”

“Không có gì!”

“Anh để em từ từ nói cho bà Từ Á Hồng hiểu đã. Bằng không mẹ có thể cầm dao phay băm vằm em ra đó!”

“Ha ha ha... tính khí bạo lực của em có phải được di truyền từ mẹ ra không!”

“Anh dám nói vậy để mẹ nghe thấy xem!”

“Không dám! Thời gian không còn sớm nữa, anh đưa em vào nhà ga.”

Ông bà Nhan có một đám bạn thâm niên, hơn nữa đứng đầu là bà Từ Á Hồng. Nhan Thủ Sơn lại là anh cả, lễ mừng năm mới nào cũng tụ họp lại đầy đủ, tất nhiên là phải ở nhà cô đại chiến tám trăm ván rồi.

Mọi năm cô ngồi bên cạnh cũng sẽ nóng lòng muốn thử, chen vào đánh vài lượt. Nhưng năm nay lại có vẻ không tập trung, giúp bà Từ Á Hồng đánh vài ván cũng bị thua toi tả. Cuối cùng bị bà Từ bực bội đuổi sang một bên, thủ vai bưng trà rót nước một cách triệt để.

Nghe bên tai có tiếng xào bài sột soạt, linh hồn bé bỏng của Nhan Thanh bắt giác bay đi mất. Đang bay bay, thì khuôn mặt đáng ghét của một tên nào đó lại lác lư hiện ra trong đầu.

Lúc xa nhau anh nói “lúc nào cũng phải nhớ đến anh”, trong lòng cô

còn thềm cười anh. Hóa ra, người thật sự không khống chế được lại chính là cô. Vậy thì giây phút này, có phải anh cũng đang nhớ đến cô không...

Nhan Thanh giương mắt lên nhìn về mặt mó bài hết sức chăm chú của mẹ mình, cầm lấy điện thoại đứng lên đi ra ban công.

Nhưng trong ống nghe, tiếng tút tút dài qua đi, là giọng nữ máy móc lạnh lùng nói: Số điện thoại quý khách vừa gọi... Có lẽ năm mới, bên ngoài đốt pháo nên không nghe thấy, hoặc có lẽ người thân bạn bè lui tới nhiều quá nên không chú ý cũng không chừng. Cô lặng lẽ suy diễn ra đủ mọi lý do, nhưng trong lòng vẫn không nén được cảm giác mất mát.

Đứng ở ban công hồi lâu có hơi lạnh, Nhan Thanh thở dài cất điện thoại vào trong túi quần, xoay người liền thấy anh ba đứng chắn ngay cửa kính.

Cười đến mức như ăn phải muối, mặt cỡ như vậy đó!

Nhan Thanh bĩu môi khinh bỉ, cũng không thèm nói với anh ba, lúc đi đến cửa liền bị anh giơ tay cản lại...

“Em gái, nói chuyện yêu đương sao?”

“Không có!”

“Không có?” Anh ba cô cười toe toét, “Vậy sao em lại mắt hờn mắt vía thế? Hả? Vì sao?”

“Anh mới mắt hờn mắt vía đó!”

“Hi hi, nhưng anh đâu nói chuyện yêu đương! Em dám trốn tránh cặp mắt của sĩ quan cảnh sát à!”

“Nhan Hoàn...” Nhan Thanh nhe răng với anh, sau đó đấm một phát vào bụng anh, “Anh thật nhảm chán!” Đi ra ngoài được hai

bước lại lui trở về, hướng về phía anh nhe răng, nhếch miệng ,khoa tay múa chân, giờ nắm đấm, “Cảnh cáo anh giữ kín miệng một chút! Nếu dám nói bậy ở trước mặt bà Từ, sẽ thủ tiêu anh đó!” Nói xong hất cằm, hừ một tiếng rồi trở lại phòng khách.

Mãi đến mười hai giờ khuya Cố Trạch Vũ mới gọi lại, khi đó Nhan Thanh đã lên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Cô lơ mơ “Này” một tiếng, sau đó liền nghe thấy một giọng nam trầm ấm truyền đến lỗ tai...

“Ngủ à?”

“Cố Trạch Vũ...”

“Sao không đón giao thừa?”

“Cũng muốn đón giao thừa lắm, kết quả là mệt mỏi không kiếm được nên đi ngủ!”

“Bên em sao lại ồn như vậy?”

“Bây giờ đang đốt pháo mà!”

“Ba mẹ anh đâu?”

“Nói bậy bạ gì đó! Là ba mẹ em mà!”

“Em là của anh, đương nhiên ba mẹ em cũng là ba mẹ anh!”

“Đáng ghét!”

“Em nói đáng ghét thì là đáng ghét! Đáng ghét thì anh cũng bám theo em!” Cố Trạch Vũ giả vờ đau lòng thở dài, “Hồi chiều gọi điện thoại cho anh à?”

“Ừm.”

“Mọi người trong nhà ồn ào quá nên không nghe thấy, bây giờ mới được yên tĩnh một chút. Nhớ anh có phải không?”

Cô bị nói trúng tim đen nên mặt nóng lên, như xấu hổ như giận dỗi mà xí anh, “Ai biết là anh, đừng tưởng mặt mình dát vàng chứ! Là em vô tình nhấn nhầm nút thôi, được chưa!”

“Ừ, là nhấn nhầm nút!” Cố Trạch Vũ nhẹ giọng cười khẽ, biết cô có thói quen nói một đằng nghĩ một nẻo, “Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới!”

“Bé Thanh...” Anh thấp giọng gọi cô một tiếng, “Anh nhớ em...”

Đúng lúc, tiếng pháo nổ vừa dứt. Giọng nói trầm trầm rõ ràng đập vào màng tai cô thật mạnh, rồi chui thẳng vào trong lòng cô. Lòng ngực Nhan Thanh cứng lại, hình như có luồng hơi nóng đang cuộn cuộn bên trong, sắp phun trào ra.

Nhớ nhưng vô hạn tại khoảnh khắc này bỗng nhiên ùn ùn kéo đến...

“Cố Trạch Vũ...”

“Hử?”

“Em cũng nhớ anh!”

Im lặng khoảng hai giây, hô hấp của anh bỗng dồn dập, trong ống nghe truyền đến tiếng quần áo ma sát sột soạt, “Bé Thanh à, anh thấy hay là anh tìm một trục thẳng quân dụng, bay đến gặp em nha!”

Nhan Thanh sửng sốt, kinh ngạc đến nỗi suýt nữa nhảy khỏi giường, “Cố Trạch Vũ, anh điên ư!”

“Anh nhớ em nhớ đến điên rồi! Ước gì có thể lập tức nhìn thấy em!”

“Anh đừng làm liều nha! Năm mới phải ở bên cạnh hai bác chứ!”

Cố Trạch Vũ cười giễu, “Hồi chiều ông già anh bay đi rồi! Đâu cần anh ở bên cạnh!”

“VẬY anh ở cùng với bác gái đi!”

“Bé Thanh à...”

“Gọi em cũng vô ích thôi. Em nói cho anh biết, dù bây giờ anh có đến em cũng không gặp đâu! Đừng để em bực anh nha!”

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Ông bà ngoại của Nhan Thanh đã qua đời từ hai năm trước, bà Từ Á Hồng là chị cả cũng như mẹ, vì thế mà thân thích đời sau đều gọi bà một tiếng “dì”, năm mới thì về nhà mẹ đẻ nên ai cũng tập hợp lại ở nhà Nhan Thanh.

Cô em gái con của dì ba nhỏ hơn cô hai tháng, nhưng lấy chồng sớm, bây giờ con gái cũng đã ba tuổi. Thấy bánh gạo mặn wang wang quảng cáo trên tivi liền khóc nháo đòi một bịch. Một đứa trẻ được cả nhà nuông chiều, nó đã đòi là phải đòi cho bằng được, lại muốn có ngay lập tức, mề nheo hết như muốn lấy mạng của người khác.

Cuối cùng không còn cách nào, Nhan Thanh bị mẹ cô sai đi ra ngoài mua bánh gạo cho đứa cháu kia.

Sáng mừng một năm mới, đi đâu tìm bánh gạo đây!

Nhan Thanh đi thật xa cũng không thấy có siêu thị nào mở cửa. Nhà cô sống cách chợ trung tâm không xa lắm, nên dứt khoát đi bộ đến chợ, một mô hình siêu thị lớn quanh năm không nghỉ này. Ngoại trừ mua bánh gạo mà đứa cháu họ đòi ra, cô còn tiện tay lấy mấy món quà vặt cùng vài món đồ chơi ném vào trong xe. Trừ hao lỗ như cô cháu gái kia còn muốn thứ gì đó, cô phải đi ra ngoài một chuyến nữa.

Lúc về đến nhà, sợ xe taxi không quay đầu lại được, cô liền cho dừng ở giao lộ bên dưới nhà cô.

Nhan Thanh xách túi nhỏ túi lớn đi men theo con đường, liền thấy một chiếc xe A8L màu đen bóng loáng sành điệu đậu bên cạnh bồn hoa đối diện nhà cô.

Chiếc xe này ở chỗ cô tuyệt đối là chiếc xe hạng sang. Mắt thấy bảng số thành phố gắn ở đuôi xe, nghĩ chắc là thân thích sang chảnh của nhà nào đó, nên không thêm quan tâm.

Lúc đi ngang qua trước đầu xe, còi xe bỗng nhiên vang lên “tin” một tiếng. Nhan Thanh bị dọa nhảy dựng, mặt mày hung tợn mà quay đầu lại, nhưng người đàn ông ngồi sau vô lăng với vẻ mặt đầy ý cười kia, thoáng làm cô mở to mắt kinh ngạc... Cố Trạch Vũ!

Cô như bị trúng phải lời nguyền. Nhìn về phía anh, đứng tại chỗ thật lâu không nhúc nhích.

Anh đẩy cửa bước xuống xe, từng bước đi tới trước mặt cô, hai tay nhẹ nhàng chạm rãi bẹo hai gò má của cô, “Bé Thanh...”

Lúc đối diện nhau, đôi mắt cô dần dần ướt át, miệng thốt ra, “Cố Trạch Vũ...”

“Ừa.”

“Sao anh lại đến đây?” Giọng nói cô run run, gần như sắp không khống chế được nước mắt chực trào ra.

Anh cười khẽ, giọng nói ôn tồn mà trầm ấm, “Anh nhớ em, nhớ đến nỗi toàn thân khó chịu. Cho nên, dù em bực anh thì anh cũng đến đây.” Chũ cuối cùng biến mất ở trong khoang miệng cô, anh ngậm lấy đôi môi hơi lạnh của cô, chậm rãi mút, nhẹ nhàng mà cẩn thận, giống như đối với báu vật vậy.

Giữa lúc môi lưỡi dây dưa nhau, cơ thể Nhan Thanh run nhẹ. Cô buông tay ra để mặc túi lớn túi nhỏ rơi xuống đất, sau đó ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu nhiệt tình đáp trả.

Hai người hôn nhau đến xuất thần, động tình; hoàn toàn quên mất chỗ này là ở dưới nhà Nhan Thanh, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải ba mẹ cô. Nhưng bình thường tới những lúc thế này, sợ cái gì thì cái đó sẽ tới thôi!

Rất lâu sau, cuối cùng hai người cũng thờ hờn hển tách nhau ra.

Cố Trạch Vũ nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ và vẻ mặt hơi say của cô thì không nhịn được cười nhẹ, tiếng gọi “bé Thanh” còn nghẹn trong cổ họng chưa kịp nói ra liền nghe thấy một giọng nữ cực lớn truyền đến...

“Thanh Thanh...”

Nhan Thanh nhất thời giật mình. Cơ thể cứng nhắc quay đầu lại nhìn người phụ nữ trung niên mang dép lê, mặc áo khoát, hoàn toàn xốc xếch trong gió kia, “Dì hai...”

Bịch bánh gạo Nhan Thanh mua đã rớt mất tiêu.

Hơn 10 giờ sáng đi ra ngoài, đi đến trưa cũng không thấy bóng

dáng. Dì ba cô đỡ cháu ngoại đến mệt mỏi, ngủ một giấc thức dậy thấy cô chưa về. Nhìn thấy cũng sắp đến giờ cơm trưa mà cô còn chưa về, gọi điện thoại thì không ai bắt máy, gọi lần nữa thì nghe điện thoại reo ở trong phòng ngủ của cô.

Dì hai cô liền xuống dưới nhà tìm thử, ai ngờ đúng lúc nhìn thấy cô và Cố Trạch Vũ dính lấy nhau. Toàn bộ quá trình dì hai cô đều trông thấy hết, tới khúc gay cán nhất, lại bị chụp đuôi.

Lúc này đầu óc Nhan Thanh quay mòng mòng, một chút chú ý cũng không có. Dì hai cô đứng ở cổng, nên khi kinh ngạc qua đi, cô chỉ còn cảm thấy xấu hổ. Ánh mắt Cố Trạch Vũ đảo qua đảo lại giữa hai người, cuối cùng mỉm cười với dì hai cô, cũng mặt dày gọi theo một tiếng, “Dì hai...”

Bây giờ dì hai cô mới như choàng tỉnh từ trong mộng, ‘ờ ờ’ hai tiếng, gật đầu với Cố Trạch Vũ, “Bạn của Thanh Thanh à?”

“Cháu là bạn trai của Nhan Thanh, Cố Trạch Vũ! Dì hai, chúc mừng năm mới!”

“Ái chà, chúc mừng năm mới nhé!” Dì hai cô nhìn Cố Trạch Vũ thì cười tươi như hoa, khi quay qua nhìn về phía Nhan Thanh lập tức bày ra vẻ mặt hung dữ, “Con bé chết tiệt kia, có bạn đến cũng không mời lên trên nhà! Trời lạnh như vậy mà bắt người ta phải đứng dưới lầu!”

Sau đó miệng cười toe toét, nói với Cố Trạch Vũ: “Cháu trai nhanh đi lên nhà đi! Để dì lên đó báo chị cả chuẩn bị thêm vài món!” Nói xong rồi cũng không đợi hai người trả lời, liền xoay người lật đật đi lên nhà.

Cố Trạch Vũ nhìn chằm chằm cổng nhà mất hai giây, xác định dì Hai cô chắc chắn không nghe thấy, mới cười to, “Bé Thanh ơi... Dì hai em đang diễn Xuyên kịch¹ phải không!” Thay đổi biểu cảm sắc mặt nhanh đến mức không thể hình dung nổi!

Nhan Thanh cũng bật cười theo, “Lúc trẻ dì hai em là vận động viên, được giải á quân Sanda (*võ chiến đấu tay không tự do*) toàn tỉnh đó. Dì lật mặt không nhanh lắm đâu, chỉ ra về hùng hổ thế thôi! Người lật mặt nhanh nhất nhà em chính là mẹ em!”

“Có người nói mẹ và dì mình như thế sao!” Cố Trạch Vũ bật cười, nhéo chóp mũi cô. Xoay người nhặt lên mấy thứ cô để rơi trên đất, chu môi hướng về phía cổng nhà, “Đi thôi!”

Tòa nhà này cũng có hệ thống an ninh địa phương, tuy đã xây dựng được hơn chín năm, nhưng hướng nhà và cách bố cục cũng không quá tệ. Năm trước cũng mới sửa sang lại bên ngoài, nhưng do ở khá lâu, trong hành lang ít nhiều gì cũng có mấy thứ tạp nham.

Một tay Cố Trạch Vũ cầm lấy hai túi lớn, tay kia nắm tay Nhan Thanh. Mới vừa đi hết cầu thang lầu hai thì anh cảm giác được bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay anh như đang ngấm ngấm run rẩy, anh mỉm cười, “Bé Thanh à... Không phải em thấy lạnh chứ?”

“Em không lạnh.” Nhan Thanh xoay qua nhìn anh, vẻ mặt có chút kỳ lạ, “Chỉ là em hơi căng thẳng! Thật sự, có một chút!”

Đoán chừng ngay lúc này đây, những gì nên nói hoặc không nên nói, dì hai cô chắc là đã báo cáo xong với bà Từ Á Hồng rồi! Đang ở trước mặt Cố Trạch Vũ, cô tạm thời không có gì nguy hiểm. Nhưng đợi đến tối anh về, một trận nghiêm hình tra khảo chắc là không thể thiếu!

Cố Trạch Vũ nắm chặt tay cô, thu lại nụ cười, bước từng bước lên cầu thang đứng ngang hàng với cô, “Bé Thanh à... Em yên tâm đi, tất cả có anh đây!”

“Cố Trạch Vũ...” Nhan Thanh cười khỏ, muốn nói ‘Anh đâu thể đi theo em 24/24 chứ’, nhưng khi nhìn vào đôi mắt tối đen thâm sâu kia, trong lòng bất giác lại cảm thấy an tĩnh.

“Ừm!” Cô gật đầu, hơn nữa tay cô siết chặt lấy tay anh thêm một

chút, “Bà Từ Á Hồng giao cho anh giải quyết vậy!” Lúc Nhan Thanh lấy chìa khóa mở cửa, Cố Trạch Vũ bỗng nhiên vỗ đầu ‘ơ’ một tiếng.

Cô quay lại nhìn anh, kỳ lạ hỏi: “Sao vậy?!”

“Anh có mua chút đồ, lại để quên trên xe!” Nói xong đưa túi cầm trong tay cho cô, “Em vào trước đi, anh xuống lầu lấy. lát nữa nhớ mở cửa cho anh nha.”

“Anh khỏi dặn!” Nhan Thanh liếc anh một cái, “Anh cũng đến cửa rồi, dì hai em cũng thấy, em còn có thể đóng cửa nhốt anh ở bên ngoài sao!”

“Đây có thể nói là em không có lương tâm hay không!” Cố Trạch Vũ cười cười, xoay người định xuống lầu, lại bị cô gọi trở lại...

“A, anh đợi đã!”

“Gì?”

“Em để đồ vô nhà rồi xuống cùng anh!” Nhan Thanh vừa nói vừa mở cửa, sau đó nhanh nhẹn ném túi vào trong, đóng cửa, “Đi thôi!”

Trước đó Trần Viễn Hành đưa cho Cố Trạch Vũ tài liệu gây tai họa ấy rất cuộc lần này cũng phát huy được công dụng lớn, các loại qua biểu đều theo sở thích của mỗi người. Bịch to bịch nhỏ gần như nhét đầy cả chỗ ngồi phía sau, Nhan Thanh thấy mà líu lợm, không nói được câu nào.

Mấy thứ này, che vải bố dưới lầu, là có thể trực tiếp bày bán!

Anh là khách không mời mà đến, lại lấy lòng được toàn bộ phụ nữ trong nhà.

Bà Từ Á Hồng đích thân xuống bếp làm hai món ăn sở trường nhất

của bà, dì hai và dì ba cô một trái một phải ngồi bên cạnh anh, thuận tiện hỏi thăm mười tám đời tổ tiên nhà anh, nụ cười đó phải gọi là gió xuân ấm áp. Ngay cả cô cháu gái thức dậy thấy anh cũng không đòi bánh gạo nữa, cũng không khóc nữa. Nó cắn ngón tay, vẻ mặt e thẹn quan sát anh, sau đó bỗng nhiên dang hai tay ra đòi ‘ôm một cái’.

Cả đời Nhan Thủ Sơn có hai sở thích, một là ăn thịt mỡ, hai là uống vài ly.

Cố Trạch Vũ vì lấy lòng ba vợ, anh đem mấy chai rượu đặc biệt của ông già đến tặng. Trên bàn ăn cơm rót hai ly rượu lót dạ, quả nhiên ánh mắt của Nhan Thủ Sơn nhìn anh ấm áp hơn vừa rồi chút xíu, không giống như khi anh vào nhà, nhìn anh như nhìn tên giặc đến cướp con gái của mình.

Lúc trẻ, đồn trưởng Nhan xuất thân từ bộ đội đặc chủng, sau đó bị thương do thi hành nhiệm vụ nên được điều động tới làm công an địa phương. Cố Trạch Vũ cũng là con cháu lớn lên trong môi trường quân đội, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cực kỳ am hiểu kiến thức về các loại súng ống. Sau khi tán gẫu mấy câu, trên mặt đồn trưởng Nhan thậm chí bắt đầu mang theo ý cười.

Sau khi ăn xong, anh lại cùng ba vợ tương lại đánh vài ván, kỹ thuật đánh cờ giỏi đủ để anh thua đúng nửa nước hoặc một nước. Đến khi trời tối, xưng hô của đồn trưởng Nhan với anh cũng thay đổi từ anh Cố thành tiểu Cố, cuối cùng dứt khoát gọi tên anh một cách thân mật là Trạch Vũ.

Dì hai dì ba cô cũng ở đến hơn 8 giờ tối. Người của hai nhà chuẩn bị đi về, Cố Trạch Vũ cũng liền đứng dậy từ biệt theo.

Bà Từ Á Hồng nhiệt tình giữ anh ở lại một đêm.

Cố Trạch Vũ lễ phép từ chối, “Bác trai bác gái, cháu đã đặt phòng ở khách sạn rồi ạ. Đã làm phiền đến trễ thế này, thật sự ngại quá!”

“Cháu thật là khách sáo!” Bà Từ rõ ràng dùng ánh mắt như nhìn con rể tương lai để nhìn anh, “Cháu không dễ gì mới đến một lần, dù sao phòng cũng đủ dùng mà, ở lại một đêm, ngày mai bác bảo tiểu Thanh dẫn cháu đi dạo xung quanh. Chỉ e là chỗ này chẳng có gì hay để tham quan!”

“Cháu cũng đang muốn đi dạo chung quanh đây. Chỗ này tràn ngập đặc sắc, rất thu hút người khác ạ!” Cố Trạch Vũ mỉm cười nhìn Nhan Thanh, sau đó gật đầu chào bà Từ, vẫn kiên trì ở khách sạn, “Hành lý của cháu đều ở khách sạn, sáng mai cháu sẽ đến đón Nhan Thanh, Bây giờ cháu phải đi rồi. Tạm biệt hai bác!”

“À, vậy cũng được!” Bà Từ mỉm cười toe toét, nói xong túm lấy cánh tay Nhan Thanh hướng ra cửa, “Đi, đi tiễn Trạch Vũ!”

Chú thích:

(1) Xuyên kịch: hát kinh kịch của vùng Tứ Xuyên.

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 1

Chuyển ngữ: nhoclubu

Cố Trạch Vũ và Nhan Thanh ở dưới lầu cùng nhau tiễn gia đình dì hai và dì ba của cô trước.

Sau đó, chung cư ban đêm bốn bề vắng lặng, hai chiếc xe kia vừa mới biến mất khỏi khúc cua cách đó không xa, anh liền ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hôn lên cánh môi cô, nhẹ giọng trêu chọc, “Bé Thanh à... chắc là anh đã qua được cửa ải của ba mẹ rồi đúng không?!”

“Tự mãn!” Nhan Thanh mỉm cười, bầu lên cánh tay rắn chắc của anh, “Công ty nhỏ à... Nếu ba mẹ em mà biết anh là tổng giám đốc của Hằng Hưng, không biết họ sẽ trừng trị em thế nào đâu!”

Vừa rồi bà Từ Á Hồng có hỏi Cố Trạch Vũ làm công việc gì, anh chỉ nói bản thân làm kinh doanh, tự mở một công ty nhỏ.

Cố Trạch Vũ kéo tay Nhan Thanh, cười đến mức có vài phần gian xảo, “Dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, thân phận sẽ nói sau!” Anh đang ra sức ‘sản xuất’ ra đứa bé của hai người, xem ai còn có thể phản đối!

Nhan Thanh liếc anh, “Đức hạnh ghê ha! Muốn em cho anh nếm mùi không!” Nói xong liền muốn hỏi tình hình sau khi anh về Bắc Kinh, ở nhà chưa đến hai ngày lại đi mất, vậy thì có sao không? Nhưng lời vừa ra tới miệng liền nuốt lại trở vào.

Đúng như lời nói của Hàn Tĩnh Nguyệt, gia thế của cô và Cố Trạch Vũ không xứng với nhau.

Cho nên về chuyện gia đình anh, vẫn là vấn đề cô cố gắng lảng tránh. Mỗi quan hệ trước kia, cô ôm tâm trạng không hợp thì tan thôi, nên không cần để ở trong lòng. Còn hiện giờ... cô ít nhiều gì cũng đang trốn tránh.

Cô đi đường vòng quanh co nhiều như vậy cuối cùng mới cố gắng lấy can đảm đối mặt với lòng mình, đối mặt với tình cảm của họ. Hiện giờ hai người đã không gặp nhau hai ngày rồi, cô thật sự không muốn để cho vấn đề này phá hỏng sự yên tĩnh tốt đẹp khó có được này.

Bầu không khí ngọt ngào thoải mái, sự im lặng của Nhan Thanh bỗng nhiên biến thành áp lực.

Cố Trạch Vũ biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì. Anh muốn nói với cô, dù nền tảng gia đình anh có tốt thì cũng không thành vấn đề. Có anh ở đây, mọi chuyện cũng không là gì, chỉ cần cô ở cạnh anh. Nhưng cuối cùng, anh chỉ nhìn đỉnh đầu cô rồi khẽ thở dài.

Quên đi, nếu cô muốn làm đà điểu, anh sẽ cho cô một sa mạc. Dù sao thì trước giờ vẫn như vậy, anh thuộc phái hành động, giải quyết hết xong xuôi mọi thứ rồi đưa đến trước mặt cô là được!

“Bé Thanh.”

“Sao?”

“Sáng mai anh đến đón em nhé, em dẫn anh đi tham quan xung quanh.” Anh giơ tay chỉnh lại áo cho cô, “8 giờ xuất phát nhé?”

“Được!” Nhan Thanh mỉm cười đồng ý, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, “Sớm hơn nửa tiếng đi! Anh đừng ăn sáng nha, em dẫn anh đi ăn mì thịt bò ở trước cổng trường trung học của em! Bảo đảm ngon đến cắn lưỡi luôn!”

“Được thôi!” Anh hôn nhẹ lên trán cô, “Trời lạnh rồi em vào nhà đi. Để anh nhìn em lên nhà, vào nhà thì gọi điện thoại cho anh.”

Nhan Thanh không gọi điện cho anh. Vừa mở cửa vừa soạn tin nhắn, nói với anh đã vào nhà an toàn, hãy yên tâm.

Mới vừa vào phòng, liền thấy bà Từ Á Hồng nhà cô đang thưởng thức bộ mặt chược bằng ngọc tinh xảo đến mê người mà Cố Trạch Vũ vừa tặng bà, mặt này hớn hờ, phải nói là yêu thích đến nỗi không muốn đặt xuống.

Trong lòng Nhan Thanh không khỏi thở dài, tên Cố Trạch Vũ này, chỉ một bộ mặt chược mà xem như đã hoàn toàn thu phục được lòng

của bà Từ. Không biết người cha đồn trường kia của cô có phải cũng bị hai chai rượu của tên đó làm cho mê mẩn luôn rồi hay không!

Đang nghĩ đến khúc này, thì đồn trưởng Nhan nhà cô bưng ly sữa từ trong bếp đi ra.

“Ba...” Nhan Thanh cau mày không đồng ý, “Ba bị cholesterol cao, huyết áp cao, đường trong máu cũng cao, sao lại còn uống sữa!”

“Ba đâu có uống, đây là thói quen mới của mẹ con đấy chứ. Uống sữa trước khi ngủ, để làm đẹp!” Nhan Thủ Sơn vừa nói xong thì đặt ly sữa xuống trước mặt của bà Từ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhan Thanh, “Thanh Thanh, con đến phòng sách đi, ba có cái này cho con!”

Nhan Thanh nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới đồ ba cô cho cô lại là một quyển tạp chí.

Quyển tạp chí phát hành mấy hôm trước tết âm lịch, là tạp chí tài chính và kinh tế bán rất chạy ở tỉnh. Mà trên bìa tạp chí đó, người đàn ông như cười như không, lịch lãm điển trai kia chính là Cố Trạch Vũ!

Trái tim Nhan Thanh rung rinh một chút, ánh mắt nhìn về phía đồn trưởng Nhan có chút căng thẳng và không biết làm sao, “Ba... đây là ba...”

“Thanh Thanh, hai đứa quen nhau bao lâu rồi?”

“Dạ cũng không... không lâu lắm.”

“Con biết bối cảnh gia đình nó không?”

“Dạ biết.” Cô nắm chặt quyển tạp chí, móng tay cứng cáp cứ ghim vào chỗ cúc áo vest của Cố Trạch Vũ trong tấm ảnh.

“Chuyện của hai đứa, gia đình nó biết không?”

Cô cụp mắt, im lặng mất vài giây, “Dạ không.” Ngay sau đó liền vội vàng thanh minh, “Là con không muốn, chứ không phải anh ấy. Con cảm thấy hai đứa vẫn chưa đến mức độ phải gặp người lớn.”

“Thanh Thanh, với tư cách làm ba, ba cũng thấy hai đứa không có khả năng!”

“Ba!” Nhan Thanh hét hồn, vội vàng muốn nói gì đó.

“Con nghe ba nói xong đã.” Nhan Thủ Sơn giơ tay lên, vỗ lưng con gái để động viên, “Với gia thế nhà nó, con muốn được sự đồng ý của họ, chỉ sợ còn khó hơn lên trời. Cho dù nể mặt con trai, gia đình nó cũng miễn cưỡng chấp nhận con. Nhưng làm dâu gia đình như vậy, sợ con không làm nổi. Con cần phải hiểu, trèo càng cao thì té càng đau!”

“Ba...” Nhan Thanh nhíu mày hít thật sâu, chậm rãi thở ra, “Những điều ba nói con đều hiểu cả! Ngay từ đầu ở bên nhau, là ôm tâm trạng hợp thì quen, không hợp thì chia tay. Còn bây giờ... con cũng không nghĩ nhiều như vậy! Con cảm thấy còn quá sớm để nghĩ những điều này. Tụi con ở bên nhau vui vẻ là được!”

“Thanh Thanh!” Sắc mặt Nhan Thủ Sơn sa sầm, “Từ trước tới giờ ba chưa từng dạy con cách nghĩ không chịu trách nhiệm như vậy!”

“Ba!” Nhan Thanh có chút uất ức, “Con không có!”

Nhan Thủ Sơn thở dài, sắc mặt dịu lại một chút, “Thanh Thanh, tuy rằng người làm ba mẹ, ba thấy hai đứa không có khả năng. Nhưng nếu nhìn ở góc độ của một người đàn ông, ba có trách nhiệm phải nói cho con biết, Cố Trạch Vũ là hoàn toàn thật lòng! Nó xuất thân trong gia đình như vậy, mừng một năm mới lại có thể vì con mà chạy đến nhà của chúng ta, cũng đủ để chứng minh thành ý của nó.”

“Chỉ riêng về điểm này của nó thôi, là ba đã cảm thấy rất hài lòng.

Điều duy nhất mà ba lo lắng chính là gia đình nó!”

“Ba, vậy ý của ba có phải là muốn... muốn tụi con chia tay không?”
Nhan Thanh nhìn chăm chăm ba mình không chớp mắt, cảm thấy hít thở có chút khó khăn.

Phần 2:

Chuyển ngữ: nhoclubu

“Thanh Thanh, ba sẽ không chỉ thị chuyên chế bắt con phải chia tay hay tiếp tục. Tuy rằng con không nói rõ, nhưng ba biết, thời gian hai đứa ở bên nhau không phải là ngắn. Tuổi xuân của con gái ngắn ngủi lắm, không thể tùy tiện lãng phí. Nếu con đã nhận định chính là nó, đừng ngại bỏ ra can đảm để cố gắng, đó là một người đàn ông xứng đáng để con phó thác cả đời. Cho dù cuối cùng không có kết quả, ít nhất sẽ không cảm thấy tiếc nuối! Nhưng kẻ làm ba này sẽ không hy vọng con gái mình phải chịu bất cứ tổn thương gì. Vì vậy, theo như ý kiến của ba là...” Ông dừng một lát, giọng điệu đột nhiên nghiêm khắc chưa từng có, “Nếu có thể chia tay, vẫn là nhanh chóng tách khỏi nó đi!”

Mùng hai tết, sáng sớm đồn trưởng Nhan và bà Từ phải ra ngoài, đi chúc tết và thăm hỏi bà con. Bởi vì Nhan Thanh có hẹn với Cố Trạch Vũ nên ở nhà.

Lúc vợ chồng đồn trưởng thức dậy để sửa soạn, cô còn đang ngủ say.

Vừa ra đến trước cửa, bà Từ cố ý xách cô dậy nhắc nhở, phải nhanh chóng thức dậy, sửa soạn cho thơm tho mới ra cửa, nhất thiết không được để bà xấu mặt, lúc đi dạo xung quanh với Cố Trạch Vũ thì không được xù đầu nổi cáu, đi chơi xong thì dẫn anh về nhà ăn cơm...

Mắt Nhan Thanh lim dim, lằm bằm đồng ý, nhưng nghe tai phải thì lọt ra tai trái hết rồi. Đợi bà Từ vừa đi khỏi, cô lại quay về trong chăn, ngủ nướng một chút.

Lúc thức dậy lần nữa, là bị điện thoại của Cố Trạch Vũ đánh thức.

Giọng nói ôn tồn trầm ấm trong ống nghe, mang theo ý cười nuông chiều, “Thức dậy chưa, còn đang ngủ à?”

“Ừm, mấy giờ rồi anh?”

“Mới 8 giờ 35 phút à!”

“Hả?!” Nhan Thanh ngồi bật dậy từ trên giường, “Sao anh không gọi em sớm hơn chứ!”

“Bé Thanh...” Cố Trạch Vũ thấp giọng gọi một tiếng, mang theo chút uất ức, “Anh chỉ đổi chỗ ngủ thôi! Em cũng thật là, sao sáng nay không gọi điện cho anh chứ!”

“Trời đất...” Nhan Thanh ngửa đầu thờ dài, vỗ vỗ cái đầu vẫn còn lơ mơ của mình, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

“Dưới nhà em, vừa đến.”

“Đến rồi sao? Đồn Trưởng Nhan và bà xã đi ra ngoài rồi, em nấu gì cho anh ăn nhé!”

“Ha ha...” Người bên kia cười khẽ, giọng nói chợt gian tà, “Bé Thanh à... Anh muốn ăn em hơn!”

“...” Im lặng hai giây, Nhan Thanh bỗng nhiên gào lên, nhảy dựng trên giường, “Cố sói đói! Anh chờ ở đó cho em!” Sau đó nhảy xuống giường, cúp máy.

Bên này, Cố Trạch Vũ cũng cúp máy, nhin không được lắc đầu bật cười.

Xoay xoay điện thoại trong tay một lát, chưa đến năm phút đã thấy Nhan Thanh mặc chiếc áo khoát dài màu đỏ, từ cổng nhà chạy vội ra ngoài. Bộ dạng hấp tấp hùng hổ kia như là muốn tìm người để đánh nhau.

Anh cúi người kéo nắm tay nắm cửa ở vị trí ghé phụ lái đẩy ra, Nhan Thanh liền nhanh nhẹn chui vào, đưa tay kéo ‘rầm’ một cái hung hăng đóng cửa xe lại. Sau đó hất cằm, nhếch mày nhìn người bên cạnh, “Giờ trò lưu manh giờ đến trước cửa nhà em luôn à! *Ba ngày không đánh, nhà tốt cũng bị dỡ ngói* 1 có phải hay không?!”

Cố Trạch Vũ cúi đầu mỉm cười, nhìn thấy quàng thâm dưới mắt cô liền hỏi: “Tối qua em ngủ không ngon giấc à?”

Nhan Thanh “Ừm” một tiếng, ngáp một cái, “Tối qua ngủ hơi trễ!”

Thật ra không phải là ngủ trễ, mà là gần sáng mới chợp mắt. Những lời của đồn trưởng Nhan tối qua như tảng đá lớn đè lên ngực cô, nặng nề chèn ép đến mức không thở nổi.

Từ nhỏ đến lớn, bất cứ việc gì đồn trưởng Nhan cũng sẽ không ngang ngược can thiệp và ép buộc cô. Nhưng cuối cùng, mười lần hết chín, ông chỉ nghiêm túc giảng đạo lý để cho cô xấu hổ tự nhận ra lỗi sai của chính mình, hơn nữa không thể không sửa chữa.

Hiểu ba ai bằng con gái chứ. Ba cô trước cương sau nhu, thể hiện rõ là không muốn cô và Cố Trạch Vũ quen nhau. Để cho cô nhân lúc mâu thuẫn xung đột còn chưa đến cao trào thì bản thân lo liệu mà làm!

Nếu có thể chia tay, vẫn là nhanh chóng tách ra... Nhưng chuyện tình cảm làm sao cô có thể khống chế nổi chứ...

Thấy cả buổi cô không nói lời nào, lại hơi thất thần, Cố Trạch Vũ không khỏi nhíu mày, “Có phải cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

“Hả? À không có. Em chỉ là đang suy nghĩ lát nữa sẽ dẫn anh đi đâu!”

“Chỉ nghĩ sẽ dẫn anh đi đâu thôi sao, không nghĩ đến chuyện khác à?” Cố Trạch Vũ nheo mắt, vẻ mặt xấu xa, “Tối qua ngủ không ngon, có phải suy nghĩ và nhớ đến anh không? Hả?”

“Em nhớ anh cái quái gì chứ!” Cô xoay nắm tay đấm vào ngực anh, lại bị anh cười ha ha chụp lấy, nắm ngón tay lạnh lẽo đó xoa xoa trong lòng bàn tay...

“Bé Thanh, em đói không? Ăn mì thịt bò nhé?”

“Anh còn muốn ăn sao?” Nhan Thanh lẩm bẩm, “Nhà đó ngoài trừ ba mươi và mừng một thì sáng nào cũng mở tiệm bán hết, ngày thường là đến 8 giờ, ngày nghỉ hay lễ tết thì 9 giờ. Bây giờ chúng ta đến đó, dù có kịp cũng chỉ còn nước lèo để húp thôi!”

“Vậy đi xem thử đi, em chỉ đường.” Cố Trạch Vũ nói xong thì khởi động xe, “Còn thì ăn, không còn thì chúng ta ăn cái khác!”

Lúc hai người đến đó, ngoài trừ nước lèo và hành lá ra quả nhiên cái gì cũng hết.

Nhan Thanh có vẻ thất vọng và tiếc rẻ, liên tục than thở, “Sao mà ngay cả mì cũng không còn chứ! Chừa lại một ít mì cũng được mà!”

Vốn dĩ Cố Trạch Vũ không ăn mì thịt bò cũng không sao cả, chủ yếu là anh muốn nhìn thấy trường học của Nhan Thanh như thế nào thôi, thuận tiện tha hồ tưởng tượng ra diện mạo ngây ngô của cô bé Nhan Thanh nhà anh năm đó. Nhưng nghe cô nói như vậy, cũng hào hứng nói theo, “Năm mới nên bán đắt mà, mì thịt bò này ăn ngon như vậy sao?”

“Ngon hả, đương nhiên là ngon rồi! Lúc đó em đi học cũng là vì nó đó, ngày nào cũng đi sớm nửa tiếng!” Bộ dạng cô thần thờ, vô thức

nuốt nước miếng, “Tại anh chưa từng ăn, nếu đến miệng rồi, em cam đoan anh ăn xong một tô liền muốn tô thứ hai!”

Cô Trạch Vũ nhìn thấy cô như vậy, nhin không được cười khế, “VẬY mai đến đây ăn, nghe em nói anh cũng rất tò mò. Đừng dậy muộn nữa!” Nói xong chu môi hướng ra bên ngoài xe, “Trường em à?”

“Ừm, em học trung học ở đây nè.”

“Anh muốn tham quan. Có thể đi vào trong không?”

Nhan Thanh do dự mấy giây, nhếch môi gật mạnh đầu, “Được! Có em ở đây, không được cũng phải được!”

Chú thích:

(1) Nguyên văn 三天不打，上房揭瓦 (Tam thiên bất đả, thượng phòng giết vã, thượng phòng yết ngôa: tạm dịch là ba ngày không đánh, nhà tốt cũng bị dỡ ngói): xuất phát từ câu chuyện của Bảo Thị. Chuyện kể rằng Bảo Thị có hai đứa con vô cùng tinh nghịch, mỗi ngày không phải đi đuổi gà thì là đuổi chó, bằng không thì bỏ đất vào trong thức ăn của chúng khiến thức ăn hỏng bét. Giận đến nỗi ngày nào Bảo Thị cũng đánh chúng một trận. Đánh chúng xong, hai anh em mới ngoan ngoãn một chút, nhưng hôm sau lại phá phách tiếp. Thời điểm gặt lúa mì, chồng của Bảo Thị khi đi làm ăn xa thì bị té gãy chân, không thể về nhà. Việc đồng áng đều rơi xuống một mình Bảo Thị. Ban ngày cô phải gặt lúa mì, tối thì đập, bận đến khuya nên không có thời gian dạy dỗ hai đứa con nghịch ngợm của cô. Vất vả thu hoạch xong lúa mì, Bảo Thị mệt đến nỗi không thẳng lưng được, nằm xuống giường liền ngủ thiếp đi. Nửa đêm trời mưa to, Bảo Thị bị mưa dột lên đầu làm cho thức giấc. Cô cảm thấy lạ, liền đốt đèn lên thì thấy, mái ngói trên nóc nhà bị bể mấy miếng, chẳng trách mưa dột xuống dưới. Bảo Thị biết là hai đứa con quậy phá của cô làm, tức giận hét lên: “Được lắm, hai đứa quậy phá này, ba ngày không đánh tụi bây, tụi bây liền dỡ ngói mái nhà.” Hai đứa trẻ quậy phá tất nhiên không tránh khỏi

một trận đòn thật nặng. Từ câu chuyện này, chúng ta rút ra được: trẻ con không được dạy dỗ sẽ hư.

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phần 1

Chuyển ngữ: nhoclubu

Trường Z mà Nhan Thanh học là trường trọng điểm, công tác quản lý cũng khá chặt chẽ. Cổng trường chỉ mở vào thời gian cố định sáng trưa chiều. Người ngoài muốn vào phải trải qua đủ loại xác nhận kiểm tra. Lúc mở cổng nếu học sinh muốn ra ngoài, phải được giáo viên chủ nhiệm đồng ý, giấy mà không có con dấu của phòng đào tạo đều tương đương như giấy trắng.

Nhưng trước giờ có chính sách ắt có đối sách trị. Bất kể trường có quản lý nghiêm ngặt cỡ nào, chỉ sợ lòng vượt tường của bọn học sinh không kiên định, không bức thiết mà thôi.

Đó là nguyên nhân vì sao mà phàm là học sinh xuất thân từ trung học Z đều luyện được bản lĩnh ‘vượt nóc băng tường’. Sau khi vượt tường, liền đi ra ngoài bằng cửa sau.

Cô nàng Nhan Thanh năm đó cũng được xem như là cao thủ võ lâm, nhưng đi làm được vài năm đã bắt đầu mai một, sớm không còn mạnh mẽ linh hoạt như trước.

Bức tường sau trường học vẫn giống như trong trí nhớ, nhiều năm như vậy mà ngay cả màu vôi cũng chưa từng thay đổi. Không quá

cao, nhưng Nhan Thanh đứng ở ngoài khoa tay múa chân cả buổi cũng không leo lên được. Cuối cùng vẫn là Cố Trạch Vũ đứng ở dưới nâng cô lên đầu tường, sau đó trèo vào bên trong đứng bên dưới tiếp ứng, lúc này cô mới ‘trăm cay nghìn đắng’ lần nữa bước vào trường cũ.

Khi để cô xuống đất, Cố Trạch Vũ nhin không được giấu cợt, “Cưng à, em khẳng định trước kia em đến trường không mang theo tấm chăn bông dày cộm sao?”

“Chăn bông dày cộm?” Nhan Thanh nhìn anh, khó hiểu, “Em mang theo chăn bông làm gì, đâu có được ngủ.”

Cố Trạch Vũ nén cười, “Không có gì!” Sợ lúc em nhảy xuống, toàn thân tiếp đất, đau lắm!

Nhan Thanh biết trong lòng anh đang nghĩ chuyện không tốt, nhưng cuối cùng cũng không bắt kịp suy nghĩ của anh. Đành liếc mắt kinh bỉ, giận dữ nói: “Tẻ nhạt!”

Trung học Z mấy năm nay có chút thay đổi, so với hồi đó cô đi học thì có thêm một phòng nghe nhìn, căn tin cho học sinh cũng mở thêm một cái mới.

Hai người tay trong tay chậm rãi đi tản bộ men theo con đường nhỏ bên cạnh sân thể dục. Đi tới chỗ nào có lưu lại ấn tượng sâu sắc, Nhan Thanh liền thuận tiện kể cho anh nghe một chút về lịch sử về vang thời đó của chính mình.

Lúc tập nhảy xa trong giờ thể dục gì đó, cô bị té nằm bẹp trong đồng cát, chân bị trầy một mảng lớn phải đưa vào phòng y tế. Phía đông sân thể dục có một bãi đá rất cao, mùa đông tuyết rơi xuống sân thành một đồng tơi xốp, giờ thể dục cô nghịch ngợm đẩy một bạn nam xuống đó. Người nọ vùng vẫy thật lâu trong đồng tuyết, cho đến khi giờ thể dục kết thúc mới bò lên được. Còn có trốn học trong giờ học thêm tới cấp ba, kết quả ở phía sau phòng văn hóa và thể dục thể thao, trong một góc vắng vẻ yên tĩnh bắt gặp một đôi uyên

ương lớp trên đang yêu đương vụng trộm.

Cố Trạch Vũ nghe đến đó thì trong lòng sặc mùi ghen tuông không thể kiềm chế, “Còn em? Lúc đó em có cùng ai làm đôi uyên ương như chim liền cánh cây liền cành vân vân gì đó hay không?”

“Anh cho rằng em giống như cậu hai nhà họ Cố là anh sao!” Nhan Thanh đối với bình dấm chua bay tới tận cửa anh hết sức khinh thường, hơn nữa không chút lưu tình mà đáp trả lại: “Ngài đây có hồng nhan tri kỷ khắp thế giới, không phải ngôi sao thì cũng là người mẫu, không phải người mẫu thì cũng là mấy cô nhà giàu!”

“Ờ...” Cố Trạch Vũ cứng họng, vội vàng giơ tay xin hàng, “Bé Thanh à, anh sai rồi! Chúng ta đôi đũa khác nha!”

Chính xác, trước khi quen biết Tiểu Bạch Liên nhà anh, tuy rằng sinh hoạt cá nhân của anh không đến mức thối nát như mấy người trong giới này, nhưng tuyệt đối không xài nổi hai chữ ‘trong sạch’.

“Hứ!” Nhan Thanh liếc anh, quyết định rộng lượng không truy cứu nữa.

Khi đi ngang qua trước dãy lớp học, nhìn xuyên qua lớp kính cửa sổ từ xa xa trông thấy bên trong toàn là học sinh ngồi ngay ngắn, một đám cúi đầu múa bút thành văn.

Cố Trạch Vũ không khỏi ngạc nhiên, “Sao tết mà cũng không được nghỉ vậy! Giờ mấy đứa nhỏ này còn bận hơn anh nữa.”

“Học sinh cấp ba thì làm gì có nghỉ tết chứ! Chỉ nghỉ hai ngày là ba mươi mùng một thôi, mùng hai cũng phải đến trường ôn tập!” Nhan Thanh dùng ánh mắt quái lạ hiếm có để nhìn anh, “Chẳng lẽ hồi học cấp ba anh không học như vậy sao?!”

Hỏi ra mới thấy câu hỏi của mình thật ngây thơ, anh là con cái thuộc gia đình như vậy, đường đời đều được an bài xong rồi, người khác ra sức tranh đấu cũng không cầu được thứ này thứ kia, còn đối với

anh có được chỉ là chuyện đương nhiên, dễ dàng. Làm sao còn phải học tập chăm chỉ, trải qua gian khổ chứ!

Nhìn thấy vẻ mặt của cô là biết cô đang suy nghĩ cái gì, Cố Trạch Vũ chỉ khẽ lắc đầu, “Cưng à, đừng nghĩ anh là đưa học sinh quần là áo lụa không có chí cầu tiến thế chứ. Sinh ra trong một gia đình như vậy cũng không phải là lỗi của anh!”

“Anh đây chính là được hời mà còn khoe mẽ!”

“Em nghĩ xem đúng không, cuộc đời của anh thật ra đã được lên kế hoạch từ sớm. Anh trai anh tham gia quân đội, anh thì phải làm chính trị. Nhưng cuộc sống như vậy không phải thứ anh muốn. Vì thế cái năm mà thi đại học, anh nộp đơn nguyện vọng trồng, sau đó cải số đời đi Anh. Khi đó là đi chung với tên Triệu Húc kia, cậu ta học Y, còn anh học tài chính.”

“Sau này thế nào?” Nhan Thanh hứng thú hỏi, về những chuyện quá khứ của anh, cô thật sự chưa từng nghe qua.

“Sau này... người nhà anh nhất định không tán thành cho anh xuất ngoại, cho nên cắt đứt toàn bộ nguồn kinh tế của anh, hơn nữa còn ra lệnh cưỡng chế mọi người trong nhà không được viện trợ gì cho anh. Cho nên khoảng thời gian đó, là thời gian khó khăn nhất trong đời anh, anh dùng số tiền trước kia mình tích góp từng tí một mà có để đóng học phí năm đầu, sau đó mỗi ngày làm mấy công việc để duy trì cuộc sống. Còn phải bảo đảm khi cuối kỳ phải nhận được học bổng, bằng không học phí năm hai sẽ không có để đóng!”

“Không thể nào tưởng tượng được người sống an nhàn sung sướng như anh, lại có khoảng thời gian khó khăn như vậy!” Nhan Thanh ngạc nhiên, đồng thời lại vì người đàn ông bên cạnh mà đau lòng, tất cả quá trình đó anh chỉ tóm tắt qua vài câu ngắn ngủi, nhưng cuối cùng phải chịu bao nhiêu cực khổ, chỉ có mình anh biết. Cô cũng từng nếm trải cuộc sống mà một ngày phải làm mấy công việc, nhiều lúc rất muốn khóc, muốn bỏ hết cho rồi, nhưng nhớ đến Tả Sa còn trong viện điều dưỡng, nên vẫn phải cắn răng tiếp tục kiên trì.

Huống chi, anh chỉ có một thân một mình nơi đất khách quê người.

“Sao lòng dạ ba anh cứng rắn quá vậy?! Vậy còn mẹ anh đâu? Mẹ anh nghe lời ba anh, một chút cũng không quan tâm đến anh sao?”

“Sao vậy, đau lòng à?” Cố Trạch Vũ nghe ra được sự oán trách lờ mờ trong giọng nói của cô, anh vui mừng trong lòng. Nắm lấy tay cô chặt thật chặt, dường như để trấn an, “Cách giáo dục của gia đình anh từ trước đến giờ chính là, nhất định phải ra tay tàn nhẫn với con cái một chút. Cho nên ông già anh rất muốn xem anh ném chút khổ sở. Ông nghĩ anh chịu đựng không nổi, tự nhiên sẽ về nước chịu sự sắp xếp của ông thôi.”

“Đáng tiếc là bác ấy tính sai có đúng không?”

“Đúng vậy. Một già một trẻ đấu nhau suốt hai năm, sau đó ông yếu dần, không chặn kinh tế nữa. Nhưng lúc đó anh cũng đã quen với cuộc sống tự lập dựa vào đôi tay mình, tuy rằng có khổ có mệt, nhưng cảm thấy bản thân vô cùng có giá trị.”

“Năm anh tốt nghiệp, anh cầm tấm bằng đại học đến Mỹ. Sau đó, kiếm thùng vàng đầu tiên của đời mình ở Wall Street, bắt đầu gầy dựng sự nghiệp. Tiếp đó, chính là trước khi khủng hoảng tài chính đuổi đến, anh về nước thành lập công ty của chính mình. Rồi sau đó nữa... gặp một người con gái tên là Nhan Thanh, hơn nữa đối với cô ấy là vừa gặp đã yêu, gặp lại thì cảm mến. Từ đó nhớ mãi không quên, đời này không thể không lấy cô ấy!”

“Anh đi chết đi!” Nhan Thanh bị anh nói đến đỏ mặt, lấy tay ra một mình bước nhanh về phía trước. Kết quả chưa được mấy bước, đã bị anh ôm lấy từ phía sau.

Nhan Thanh hơi giãy dụa, “Cố Trạch Vũ, đây là trường học đó! Anh đừng có mà động tay động chân!”

Nhưng anh ôm càng chặt hơn, thậm chí còn dán đôi môi lạnh lẽo ướt át mơn man trên vành tai cô, “Chạy đi đâu? Hả?”

Sau đó, trong tiếng hét lúng túng của cô, anh vác cô lên vai thẳng tiến đến phía sau phòng văn hóa và thể dục thể thao, “Đi nào, chúng ta cũng đến đó làm đôi uyên ương yêu đương vụng trộm đi!”

Phần 2

Chuyển ngữ: nhoclubu

Nhan Thanh nghỉ đến mừng chín mới đi làm lại, cho nên Cố Trạch Vũ đã dự tính trước là sẽ ở lại quê của Nhan Thanh chơi đến mừng năm, sau đó rạng sáng mừng sáu sẽ đáp máy bay trở về thành phố T. Nhưng chiều mừng hai hôm đó, khi anh đang cùng Nhan Thanh ở trên chiếc giường nhỏ trong khách sạn ‘tập thể dục hai người’ thì có cuộc gọi giật ngược giật xuôi đến nói... Hạng mục mới xảy ra chút vắn đề cần anh trở về xử lý. Anh đành phải đặt vé máy bay giữa đêm giữa hôm mừng ba, bay trở về thành phố T trước hai ngày.

Từ lần nằm viện đó đến nay, tất cả sinh hoạt ăn uống của đồn trưởng Nhan bị bà Từ quản chế chặt chẽ, làm mấy tháng nay ông nhịn muốn chết. Lần này nhân dịp năm mới, xem như hoàn toàn sượng miệng. Bà Từ cứ một ngày ba bữa cơm là than thở, nhưng cũng không ngăn được ông uống rượu ăn thịt mỡ.

Rồi kết cục của sự ham ăn ấy chính là, đồn trưởng Nhan bị chóng mặt một cách vẻ vang.

Sáng sớm mừng sáu đó, sau khi Nhan Thanh đang đánh răng trong nhà vệ sinh, chợt nghe thấy tiếng chén bát rơi loảng xoảng xuống đất truyền ra từ phòng khách. Lúc ấy cô sững sốt một lát, ngay sau đó là tiếng thét oang vàng 800 đề-xi-ben của bà Từ, “Thanh Thanh... ba con ngất xỉu!” giọng điệu hoảng hốt không kém.

Quên mất trong miệng đầy bọt kem đánh răng, ném thứ trong tay đi vội vàng chạy ra ngoài.

Đồn trưởng Nhan không có ngất xỉu như tiếng thét của bà Từ. Ông không ngất xỉu, chỉ là pha trà xong, trên đường đi lên phòng khách thì có khoảng một giây choáng váng, chân trái giẫm chân phải, vấp một chút.

Đồn trưởng vĩ đại của chúng ta cũng rất là may mắn, đúng lúc bên cạnh là sô pha, cơ thể nghiêng ngã, trực tiếp thuận thế ngồi vào sô pha luôn. Chỉ là nguyên âm trà đổ hết lên ngực, trông có vẻ khá chật vật.

Nhan Thanh nhanh chóng tìm thuốc bồi cho ba cô, bà Từ thì mau mau đi gọi điện thoại cho anh ba cô là Nhan Hoàn. Chưa đến năm phút, một đám bà con thân thích lũ lượt kéo tới, đưa đồn trưởng Nhan đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra thông thường chỉ trong cùng một ngày là có, tạm thời tình trạng của đồn trưởng Nhan không có gì nghiêm trọng, độ nhớt (hay còn gọi là độ quánh) của máu hơi cao, động mạch vẫn sơ cứng như cũ. Lúc sáng nhất thời hơi choáng váng, có thể là do cao huyết áp tạo thành. Còn các trường hợp khác, phải đợi đến khi nào có kết quả phim chụp CT vào buổi chiều mới có thể kết luận được.

Ý của bà Từ là muốn đồn trưởng vĩ đại của chúng ta nằm viện chờ kết quả, ngộ nhỡ có gì không tốt, cũng có thể kịp thời gọi bác sĩ. Nhưng do thời gian ở bệnh viện lúc trước của đồn trưởng Nhan khiến trong lòng ông có chút ám ảnh, nếu không nghiêm trọng thì sống chết cũng không chịu ở lại bệnh viện. Bà Từ sợ kích động tới cảm xúc của ông, cũng không dám xuất chiêu hung dữ như bình thường hay dùng, đành phải bắt đắc dĩ làm theo ý của đồn trưởng vĩ đại, cùng ông đi về nhà.

Phim chụp CT đến chiều thì có. Ăn cơm trưa xong, Nhan Thanh và anh ba cô cùng nhau đến bệnh viện.

Kết quả khá tốt, trên phim chụp không thấy hiện tượng tắt động mạch và xuất huyết. Bác sĩ đề nghị không cần nhập viện để điều trị,

dặn dò nên chú ý điều chỉnh thói quen ăn uống thường ngày, và kê chút thuốc hạ áp.

Anh ba cô cầm giấy tờ đến phòng thu phí để lấy thuốc, bảo cô ra xe trước.

Mấy ngày nay thời tiết trở lạnh, Nhan Thanh vừa mới vén tấm rèm bằng nhựa dẻo nặng nề của cửa bệnh viện lên, một trận gió tây bắc liền thổi tóe vào mặt. Túi nhựa đựng phim chụp CT trong tay bị hất tung ngược lên, che kín cả khuôn mặt cô.

Trùng hợp lúc này đối diện có người vừa vào cửa, hay tay cầm đủ thứ, cử động cũng có hơi bất tiện.

Vì thế hai người liền vừa vụng đụng phải nhau.

Nhan Thanh lui về sau hai bước, vội vàng túm lấy rèm cửa để ổn định cơ thể. Nhưng người nọ hiển nhiên không may mắn như vậy.

Đối phương là một cô gái ăn mặc rất mát, tuổi tác cũng xấp xỉ Nhan Thanh, vóc người cao gầy hơn cô một chút. Nhưng thảm nhất chính là trên chân cô ấy mang giày cao gót. Cú va chạm khiến cô ấy mất thăng bằng, đồ đạc trong tay rớt xuống không nói, cơ thể lao đảo, suýt nữa té xuống bậc thềm. May mà có vài người bên cạnh giúp đỡ, mới tránh khỏi tai nạn.

“Xin lỗi xin lỗi... tôi không thấy cô! Thật sự xin lỗi cô!” Nhan Thanh luôn miệng xin lỗi, vội vàng chạy qua đỡ cô ấy, “Có ngã không? Có muốn nhân tiện kiểm tra một chút không?”

“Không sao đâu, tôi không ngã. Thật ra tôi cũng không chú ý nhìn đường mà.” Cô gái trẻ mỉm cười lắc đầu, sau khi mượn sức của cô gượng đứng dậy, liền xoay người bắt đầu thu dọn đồ đạc bị rơi ra.

“Để tôi giúp cô nha!” Nhan Thanh cuộn phim chụp lại kẹp dưới nách, ngồi xổm xuống nhặt giúp.

Mấy thứ kia ngoại trừ hoa quả ra còn có vài thực phẩm dinh dưỡng được đóng gói kín mít, không sợ bị rách ra.

Nhan Thanh phải sạch sẽ mấy cái túi ở bên cạnh mình, khi đứng dậy đưa cho cô ấy thì phát hiện có một túi nhựa đã bị rách, mấy thứ bên trong bị lòi ra ngoài, thì cảm thấy càng thêm áy náy, “Thật sự xin lỗi cô nha! Cô đến thăm bệnh à? Muốn đến lâu mấy, cô không ngại tôi giúp cô cầm đến đó chứ!”

Cô gái trẻ hiển nhiên cũng thấy một mình cầm một đồng hồ như vậy, hơn nữa có túi còn bị rách thì cũng có chút trầy trật. Cô ấy do dự một lát, hình như lúc định đồng ý, ánh mắt lại lướt qua vai của Nhan Thanh, bỗng nhếch mày mỉm cười, “Không cần đâu, cảm ơn cô. Ông xã tôi đến rồi!” Nói xong thì gật đầu chào cô, không đợi cô đáp lại liền ôm một đồng hồ lướt qua cô đi vào trong.

Cô gái trẻ thay đổi nhanh chóng khiến Nhan Thanh ngẩn ngơ, bất giác mỉm cười.

Nhưng giây phút định rời đi, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại ngoảnh đầu lại nhìn. Sau đó, chính vì cái liếc mắt này, liền khiến cô đứng hình ở tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Bởi vì bất luận thế nào Nhan Thanh cũng không bao giờ nghĩ rằng, ‘ông xã’ ở trong miệng cô gái kia lại chính là... Mục Thành!

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Mà khiến Nhan Thanh kinh ngạc hơn không chỉ có chuyện này. Ngoại trừ cô gái trẻ vừa mới đi về phía Mực Thành ra, đứng bên cạnh hẳn còn có một người nữa. Không phải ai khác, mà chính là... Trần Hân Uyển.

Đây cuối cùng là cảnh tượng kỳ lạ và giàu tính nghệ thuật biết bao nhiêu!

Một người đàn ông, hai người phụ nữ. Một người là tình mới, còn lại là tình cũ. À... Không đúng, nếu tính luôn cả cô thì hẳn là hai người tình cũ. Chẳng là nói tình cũ như cô đây nếu xuất hiện một cách quang minh chính đại, e rằng tình huống sẽ không êm dịu tốt đẹp như bây giờ!

Nhan Thanh lạnh lùng cười giễu một tiếng, xoay người muốn đi. Nhưng cô gái trẻ bị cô đụng vào bỗng nhiên quay đầu lại, thấy cô còn đứng đó, hình như có chút mỉm cười vui vẻ.

Cũng đâu có chuyện gì bất ngờ lắm đâu, cô rõ ràng cảm nhận được khi hai người còn lại nhìn thấy cô, trong mắt bắn ra một thứ tình cảm mãnh liệt. Một thì vô cùng vui vẻ, một lại vô cùng kinh ngạc.

Cô cũng không thể vờ như chưa thấy gì, mà ngoảnh đầu bỏ đi như vậy được phải không nhỉ?

Đáp án đương nhiên là có thể, chỉ tiếc cô còn chưa kịp nhúc nhích, ba người đối diện đã cùng nhau cất bước đi về phía cô.

Sau đó, Nhan Thanh kinh ngạc phát hiện ra, bên trong chiếc áo khoát đen mà Mực Thành mặc kia lại chính là bộ đồ bệnh nhân.

“Tiểu Thanh... Thật trùng hợp! Em không khỏe ở đâu à? Sao lại ở đây?” Hẳn nhìn cô, nụ cười vẫn nhẹ nhàng ấm áp như thế.

“Chào.” Nhan Thanh gật đầu. Rõ ràng cô cố hết sức xem nhẹ sắc mặt tái nhợt cùng dáng vẻ suy yếu của hẳn, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được, thuận miệng hỏi vài câu, “Anh nằm viện à?”

Nghiêm trọng lắm không?”

“Không sao mà, chỉ là cảm mạo thông thường thôi!” Trong mắt hấn hình như hiện lên ý cười, sau đó túm lấy cô gái trẻ lúc này bị Nhan Thanh đụng phải, “Tiểu Thanh, đây là bà xã của anh... Phùng Hình!”

“Tiểu Tứ, đây là...”

“Xin chào, tôi tên là Nhan Thanh!” Cướp lời hấn trước, Nhan Thanh mỉm cười và nói, “Là bạn học của anh Mục đây!”

Thật ra từ trung học, Nhan Thanh đã học cùng trường với Mục Thành. Chỉ tiếc là hai người kém nhau ba tuổi, lúc cô nhập học, hấn đã tốt nghiệp rồi. Khi học đại học, nếu không phải Mục Thành đọc diễn văn ở trường, chắc là hai người cũng không có cơ hội gặp nhau.

Nhưng bây giờ vật đổi sao dời, khi quay đầu nhìn lại, có lẽ hai người ngay từ đầu đã định sẵn là sẽ đánh mất nhau!

“Bạn học của Mục Thành à?! Không ngờ lại đụng phải người quen!” Phùng Hình rõ ràng rất vui vẻ, quay đầu lại nhìn Trần Hân Uyển, “Vậy chắc hấn cô cũng quen biết cô Trần chứ!”

Trong mắt Trần Hân Uyển luôn có chút ý tứ gì đó khó nắm bắt được, ra vẻ gượng gạo, rồi lại như cất giấu ý nghĩ sâu xa nào đó. Cô ta chỉ đứng sang một bên, một mực im lặng không lên tiếng, cho đến khi Phùng Hình nhắc đến mình mới cười nhạt, “Tôi và Tiểu Thanh cũng xem như là bạn thân thiết. Đại học là học cùng một chuyên ngành!”

“Đây thật đúng là có duyên!” Bỗng nhiên, mắt Phùng Hình sáng lên như phát hiện ra điều gì, “A? Cô tên là Nhan Thanh, tốt nghiệp đại học A! Không phải tôi nên gọi cô một tiếng chị hai sao!”

Chị hai?! Nhan Thanh cảm thấy ớn lạnh... tự nhiên lại nhận mặt bà con, cuối cùng là đang quậy cái gì đây?!

Phùng Hình nhìn về mặt cô thì không nhìn được bật cười, “Chúng tôi đều phải gọi Cố Trạch Vũ là anh hai!”

Nhan Thanh giật mình. Mục Thành là con rể nhà họ Phùng có danh tiếng ở thành phố T, cô chưa từng gặp Phùng Hình, chẳng qua anh trai cô ấy là Phùng Triết, cô từng gặp qua vài lần. Sao lại quên mất cái tên xấu xa đó chứ! Nhưng mà... ngay cả một cô gái nhà giàu chưa từng gặp mặt bao giờ cũng biết cô, chẳng lẽ trong giới của họ, cô lại nổi tiếng như thế sao!

“Vẫn luôn muốn gặp chị, đáng tiếc là chưa có cơ hội. Không thể tưởng tượng được hôm nay lại có thể gặp nhau ở chỗ này!” Lần này, Phùng Hình dứt khoát vứt hết đồ đang xách trong tay xuống đất, trực tiếp nắm lấy tay cô.

“Ơ...” Sự nhiệt tình bất ngờ của đối phương khiến Nhan Thanh nhất thời không đỡ nổi, cô mỉm cười rút tay trở về, “Cô khách sáo quá, tôi cũng có nghe Cố Trạch Vũ kể chuyện lúc nhỏ của mọi người!”

“Phải không! Tôi đoán nhất định anh hai không nói tốt gì tôi đâu!” Phùng Hình còn muốn nói thêm gì đó, lại bị Mục Thành phát tay cắt ngang...

“Tiểu Tứ, anh vừa mới thấy trong nhà ăn bệnh viện có trà sữa mà em thích đó!”

Đây là ngại cô ấy nói nhiều nên kêu cô ấy ngậm miệng lại chứ gì!

“Biết rồi! lát nữa em sẽ đi mua!” Phùng Hình bực bội liếc hán một cái. Nhưng sự mờ ám thân mật này khi rơi vào mắt của Nhan Thanh lại khiến cô cảm thấy có hơi... buồn nôn.

“Cô Phùng...” Nhan Thanh chậm rãi hít vào, thở ra cảm thấy nụ cười của chính mình thật giả tạo, “Hôm nay gặp được cô tôi cũng rất vui! Nhưng giờ tôi còn có việc phải đi trước, khi nào về thành phố T sẽ gặp lại!” Nói xong, cũng không thèm liếc mắt tới hai người còn lại, thuận tiện chào một cái rồi xoay người rời đi.

“Anh định gạt cô ấy mãi sao?” Cho đến khi người đi xa rồi, Trần Hân Uyển nhìn theo hướng Nhan Thanh rời đi, lên tiếng.

“Anh và cô ấy đã chia tay mấy năm trước rồi, chuyện của anh không liên quan đến cô ấy. Không thể nói là gạt cô ấy cái gì được!”

“Lừa mình dối người!”

“Coi như là vậy đi! Hân Uyển...” Mục Thành nghiêng người, ánh mắt nhìn cô vô cùng nghiêm túc, hơn nữa trong đó có ngụ ý cảnh cáo, “Rất cảm ơn em hôm nay đã đến thăm anh! Có lẽ em nói đúng, anh là đang lừa mình dối người. Có vài chuyện, vẫn nên tiếp tục đến cùng là được rồi!”

Sắc mặt Trần Hân Uyển tái đi, “Yên tâm đi. Ngay cả đương sự là anh đây cũng thờ ơ, em sẽ không bắt chó đi cày, xen vào chuyện của người khác đâu!” Nói xong mỉm cười tự giễu cũng quay người đi khỏi.

Mục Thành khẽ thở dài, quay đầu nhìn Phùng Hình, phát hiện thấy cô cũng đang nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt còn ẩn chứa sự nghiền ngẫm kỳ lạ.

“Em sao vậy?” Hắn hoài nghi hỏi.

“Còn đi uống trà sữa không?”

“Em nói xem?” Vẻ mặt Mục Thành rất vui, “Em muốn uống sao? Muốn thì cùng đi nào.”

Phùng Hình lờm anh một cái, nhặt lấy mấy cái túi trên đất, đi về hướng thang máy. Kết quả chưa đi được hai bước đã bị hắn ngăn lại, sau đó trong tay nhẹ tênh.

“Anh xách giúp em nhé!”

“Anh đi được không đó?” Cô quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn hắn.

Mục Thành hừ một tiếng, “Yên tâm đi! Anh vẫn chưa bị tàn phế mà!”

Từ sau khi nghỉ hè năm ba đại học, Nhan Thanh liền mắc một loại bệnh. Là di chứng của một loại bệnh có tên là Mục Thành.

Người ta nói thời gian là liều thuốc hay chữa lành mọi đau đớn. Nhưng nhiều lúc, những lời này cũng cần có một điều kiện tiên quyết... đó chính là trong lúc thời gian trôi đi, không được đụng vào chỗ đau đớn ấy vì sẽ khơi gợi lại nó. Mà Mục Thành, vĩnh viễn chính là chỗ có thể khiến bệnh tình của Nhan Thanh tái phát.

Không hẳn là vì lúc trước yêu quá sâu đậm, nên không thể dứt bỏ.

Nhưng mà một chút cũng không thể nghi ngờ... Mỗi lần Nhan Thanh nhìn thấy hắn, thậm chí khi đêm khuya vắng người ngẫu nhiên nghĩ đến hắn, chuyện cũ thống khổ, trăm cay ngàn đắng này của cô mới lắng đọng lại chút ít, sẽ không thể khống chế được mà tuôn trào ra. Rõ ràng hiện ra trước mắt, phảng phất như chuyện mới hôm qua.

Sau khi tình cảm của cô và Cố Trạch Vũ dần dần nồng đậm thì tình trạng này đã được cải thiện không ít. Chỉ là hôm nay... cảnh tượng Mục Thành và Trần Hân Uyển xuất hiện, thật sự đã kích thích đến cô.

Rõ ràng biết đó là thứ đạo đức giả, thứ không có ý nghĩa gì. Nhưng Nhan Thanh cảm thấy cô không khống chế nổi cảm xúc của chính mình.

Có phải lúc cô đang tràn ngập hạnh phúc, vẽ nên tương lai của hai người, thì hắn và người bạn thân của cô đang cùng nhau lập kế hoạch làm thế nào để phản bội cô hay không?! Có phải lúc cô và Tả

Sa đang ở lằn ranh giữa sống và chết, thì hai người họ đang cùng nhau làm chuyện thân mật gì đó hay không?! Lúc cô được cứu sống nằm viện, hẳn không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, thậm chí ngay cả một cú điện thoại hỏi thăm cũng không có. Khi ấy, có phải trong lòng hẳn đang hả hê, cảm thấy tốt hơn là cô nên chết đi, cô chết rồi hẳn mới được yên ổn! Có phải vậy không...

Cô cũng không đáng để hẳn đến giả vờ giả vịt phải không!

Cô kiềm nén đến nghẹt thở, hiện tại cô cần giải tỏa cảm xúc một chút. Nếu không, cô sẽ điên lên mất!

“Thanh Thanh? Em sao vậy?” Nhan Hoàn thoáng thấy sắc mặt tái nhợt, lờ mờ run rẩy của cô, vội vàng tấp xe vào lề đường.

“Em không sao.” Nhan Thanh khoát tay, đẩy cửa xuống xe, ngồi xuống băng ghế ở ven đường, bắt đầu hít thở thật sâu.

Nhan Hoàn đứng tại chỗ nhìn cô, lúc quay đầu lại nhìn thoáng thấy ở cách đó không xa có một xe đẩy bán mút quả, liền đi qua đó mua hai xâu mút dâu tây về.

“Nè, thứ em thích nhất nè. Nhớ hồi trước một lần em có thể ăn bốn năm xâu không! Ăn xong rồi mới nhớ đến anh!”

Nhan Thanh cầm lấy, liếm từ đầu đến cuối một lần, sau đó cắn cái to nhất ở trên, vừa nhai vừa hỏi, “Bây giờ bao nhiêu tiền một xâu?”

“Tám tệ.”

“Mắc vậy hả! Hồi đó đủ mua ba xâu!” Nhan Thanh nuốt miếng mút, nhin không được cảm thán, “Lâu lắm rồi không được ăn hương vị này. Từ sau lớp mười năm đó em bị que mút cắt một đường trên mặt, mệ mà thấy là không cho em ăn nữa!”

“Năm đó em cũng thật là đủ dọa người mà!” Nhan Hoàn nở nụ cười, giọng điệu bỗng nhiên trầm thấp, “Thanh Thanh...”

“Dạ?”

“Lúc nãy rốt cuộc em bị sao vậy?”

“Em nhìn thấy Mục Thành và Trần Hân Uyển ở bệnh viện, còn có bà xã của Mục Thành ở đó nữa!”

“Mối quan hệ này khá phức tạp nhỉ!” Nhan Hoành nhin không được nhíu mày, “Họ thấy em không?”

“Cũng đâu có phức tạp lắm! Nhà vợ của Mục Thành là bạn bè lâu năm với gia đình của Cố Trạch Vũ, em còn gặp anh vợ hắn mấy lần! Bà xã của Mục Thành cũng biết em, cuối cùng em cũng không thể che giấu thể diện của Cố Trạch Vũ.”

“Chính xác!” Nhan Hoành gật đầu, “Thật ra mấy hôm trước anh cũng gặp tên Mục Thành đó. Ở một khách sạn mà quân nhân hay đến, đi cùng một đám cấp cao, phải gọi là sao vây quanh trăng sáng! Sợ nhắc tới sẽ khiến em vướng bận, không ngờ hôm nay hai đứa lại gặp phải nhau.”

“Em cũng không ngờ!” Nhan Thanh đã lấy lại tinh thần không ít, nhìn anh ba cô thở dài một tiếng, nhưng vẫn có tâm trạng nói đùa, “Nghịch duyên mà... nghiệp duyên!” Nói xong lại nuốt miếng mứt xuống, “Em không sao rồi. Ăn nhanh đi, ăn xong thì về nhà!”

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chuyển ngữ: nhoclubu

Mùng chín ngày đó, có một đợt không khí lạnh tràn vào thành phố T. Gió bắc kèm theo tuyết, Nhan Thanh mới vừa xuống xe lửa đã bị bông tuyết bay tới tấp vào mặt không thấy đường.

Cô Trạch Vũ lái chiếc SUV gầm xe cao, đứng đợi ở trước sân ga. Cách lớp kính thấy cô đi ra khỏi cổng ga, vội vàng đẩy cửa xuống xe, bung dù đi qua đón cô.

“Lạnh không em?” Anh vuốt ve khuôn mặt đỏ ửng lạnh băng của cô, có hơi đau lòng.

“Cũng hơi hơi!” Nhan Thanh cuối đầu nhìn chiếc áo len trắng thật dày trên người mình, khá vui vẻ, “Nhìn từ xa có phải thấy em giống gấu bắc cực không?”

“Nói bậy! Bé Thanh nhà anh sao có thể giống gấu bắc cực chứ!” Cô Trạch Vũ nhíu mày, sau đó nghiêm mặt nói: “Rõ ràng là giống chim cánh cụt mà!”

Cô trừng mắt, đấm một phát lên ngực anh, “Anh tránh sang một bên đi!”

Dọc đường, Nhan Thanh nói muốn đến tòa tháp Tây ăn lẩu, Cô Trạch Vũ gật đầu đồng ý. Nhưng sau khi xe vừa xuống cầu vượt, cô lại phát hiện đường đi không đúng lắm.

Cô Trạch Vũ nhìn vẻ mặt hơi nghi ngờ của cô thông qua kính chiếu hậu, quay đầu cười nhăn răng, giải thích với cô, “Anh còn phải dự một cuộc họp, giờ về công ty trước đã. Không lâu đâu, em đợi anh một lát được không?”

“Được.” Nhan Thanh gật đầu, trả lời một cách dịu dàng hòa nhã: “Công việc quan trọng hơn. Dù sao em cũng không đói lắm, anh bận việc của anh trước đi!”

Khu vực làm việc của cậu hai họ Cố cực kỳ xa xỉ, chiếm hết cả một

tầng cao nhất. Bên trong phòng làm việc còn có phòng nghỉ ngơi, với đầy đủ tiện nghi. Khi Nhan Thanh nhìn thấy, trong bụng còn oán thâm, chỗ mờ ám thế này, không biết lúc trước anh Cố nào đó có ở trong văn phòng này chơi trò mờ ám gì không đây?

Sát bên là một phòng họp cỡ nhỏ, Cố Trạch Vũ an bài cho Nhan Thanh xong liền vội vàng biến mất khỏi chỗ đó, chỉ còn lại một mình cô ở trong phòng chán ngắt.

Cô rất biết điều, máy tính trên bàn làm việc không thể tùy tiện động vào.

Trên giá sách ngoại trừ tạp chí tài chính và kinh tế ra thì chính là mấy cuốn luận ngữ, những thứ cô chưa từng có hứng thú. Trên tivi đang phát mấy buổi liên hoan dạ tiệc trong dịp tết, đã sớm là tiết mục nhàm chán, bật lên quét mắt qua một lượt liền tiện tay tắt đi.

Thời gian dự họp của Cố Trạch Vũ không quá dài, đi khỏi một lúc liền nhanh chóng quay lại.

Khi đó Nhan Thanh đang thoải mái tựa vào sô pha, cúi đầu nghịch mười đầu ngón tay của chính mình. Nghe thấy tiếng động vừa ngẩng lên liền thấy Cố Trạch Vũ đẩy cửa bước vào, hơn nữa theo sau còn có một người đàn ông.

Người nọ chắc là nhỏ tuổi hơn Cố Trạch Vũ, cũng có khí chất nghiêm nghị. Điều quan trọng nhất là, diện mạo cả hai ít nhất cũng có năm phần tương tự. Nhất là đôi mắt và chiếc mũi cao thẳng kia, gần như cùng một khuôn đúc ra.

Nhan Thanh ngờ ngẩn đứng lên, nghi ngờ nhìn về phía Cố Trạch Vũ.

Anh phát tay với cô, nhẹ như mây bay gió thổi quăng ra một trái bom hạng nặng, “Bé Thanh, đây là con trai của cậu ba anh.” Nói xong lại quay đầu nhìn người nọ, ngón tay chỉ vào cô, “Lão ngũ, đây là chị dâu cậu!”

“Chị hai!” Người nọ không có vẻ gì là bất ngờ, đôi môi mỏng nhếch lên với cô, ý cười không sâu nhưng rất chân thành, “Tôi là Cố Trạch Thanh, chị gọi tôi là tiểu ngũ được rồi!”

Nhan Thanh hoàn toàn kinh ngạc, chân mềm nhũn suýt ngã. Hồi lâu, cô mới ngơ ngác gật đầu với cậu năm nhà họ Cố, “À... Xin chào xin chào! Tôi tên là Nhan Thanh!”

“Bé Thanh...” Cố Trạch Vũ khẽ bật cười với phản ứng của cô, “Đều là người một nhà, em không cần căng thẳng như vậy đâu!”

“Đúng vậy chị hai!” Cậu năm nhà họ Cố cũng phụ họa theo, “Hôm nay tôi đến vội quá không mang gì cho chị! Chị đừng trách nhé!”

“Ha ha, anh khách sáo quá! Hai anh em nói chuyện đi nhé...” Nhan Thanh cầm lấy túi xách, muốn đi vào phòng nghỉ phía trong, lại bị Cố Trạch Vũ ngăn cản...

“Chuyện của anh và cậu ấy cũng không phải là chuyện quan trọng gì, em ngồi đó đợi anh một lát nhé, để anh đưa em đi ăn cơm.”

“À... Được.” Nhan Thanh cười ngượng ngùng, đành phải ngồi lại sofa. Sau đó trong lòng thầm oán trách người nào đó một trăm lần rồi một trăm lần...

Tên Cố Trạch Vũ này, đây là thật lòng muốn hủy hoại cô sao! Mặc dù không phải bậc bề trên, nhưng đây lại là lần đầu tiên gặp người trong dòng họ của Cố Trạch Vũ. Thảm nhất chính là cô ngủ trên xe lửa suốt một đêm, hôm nay thức dậy vẫn còn chưa rửa mặt... Trời ơi, mong trời phù hộ trên mặt cô không có bã nhờn nhé...

Nhưng cũng may là Cố Trạch Thanh ngồi không lâu. Chỉ lấy mấy phần văn kiện từ Cố Trạch Vũ, rồi cùng anh hai của anh ta nói chuyện mấy câu, liền chào tạm biệt hai người ra về.

Cậu năm nhà họ Cố vừa mới đi khỏi, Nhan Thanh lập tức tính sổ với

Cố Trạch Vũ. Nhéo mặt anh, kéo ra hai bên thật dài...

“Tên họ Cố này, anh làm em sợ muốn chết à! Anh cố ý làm vậy phải không...”

“Bé Thanh... bé Thanh... Đau đau...” Cố Trạch Vũ vội vàng giải cứu khuôn mặt mình, sau khi gỡ tay cô ra thì trực tiếp đổ gục xuống sofa, “Anh thề anh không phải cố ý! Anh cũng đâu phải thần tiên, sao biết được lúc nào thì nó đến chứ!”

“Anh gạt người!”

“Thật sự không gạt em mà! Anh mới vừa họp xong thì nhận được điện thoại của lão ngũ, nó đã đến trước cửa phòng làm việc rồi. Em nói xem anh nên bỏ vứt em rồi dẫn nó đi chỗ khác, hay là có thể giấu em đi?”

Nhan Thanh ngửa đầu rên rỉ, “Xong rồi xong rồi... tai nạn chết người... lần này anh thật sự hại chết em rồi!”

“Nhan Thanh, em họ anh cũng không ăn thịt người mà, sao lại muốn mạng người chứ?” Ánh mắt Cố Trạch Vũ dần dần u ám, giọng điệu cũng có chút rét lạnh, “Hiện tại em không muốn theo anh về nhà, anh cũng không miễn cưỡng em. Nhưng mà anh cũng đã gặp mặt ba mẹ em rồi, anh muốn thế nào chắc anh cũng không cần lặp lại và nhấn mạnh với em nữa! Bây giờ, em nói với anh xem, rốt cuộc là em muốn thế nào?”

“Em...” Nhan Thanh và anh nhìn nhau khoảng hai giây, cuối cùng lấp bắp phun ra ba chữ, “Em rất sợ!”

Mấu chốt thật sự chính là vấn đề thời gian, ví dụ như gia đình của Cố Trạch Vũ... Bất luận cô trì hoãn thế nào lảng tránh ra sao, nhưng cuối cùng cũng phải đối mặt. Hôm nay, cô gặp cậu năm nhà họ cố, có thể ngày mai người xuất hiện trước mặt cô sẽ là ba mẹ của Cố Trạch Vũ. Hai người họ phải trải qua trăm đắng ngàn cay mới xác định được tình cảm của mình, có lẽ thật sự sẽ nhanh chóng có một

kết cục âm đảm...

Cố Trạch Vũ không cần hỏi cũng biết cô đang suy nghĩ cái gì, “Bé Thanh à...” Anh bắt đắc dĩ than nhẹ, cúi xuống vùi đầu vào hõm cổ của cô, “Chưa từng thử, sao em lại biết kết thúc nhất định là bi kịch?”

“Vậy nếu đúng là bi kịch thì sao? Anh sẽ làm gì?” Nhan Thanh sắp khóc, giọng nói run rẩy, tràn đầy lo sợ và hoài nghi, anh cảm thấy như một nhát dao đâm vào tim mình.

“Sẽ không đâu!” Anh bình tĩnh lí nhí nói, “Anh cam đoan sẽ không là bi kịch!”

“Anh dám cam đoan người nhà anh sẽ chấp nhận chúng ta không?”

“Không dám cam đoan.”

Nhan Thanh bỗng nhiên cảm thấy máu toàn thân đều ngưng trệ. Cô muốn cố gắng đẩy anh ra, kể quả lại càng bị ôm chặt hơn.

“Bé Thanh, ta không thể khống chế thái độ của người khác. Nhưng có một chuyện anh dám cam đoan với em... chuyện của anh, anh tự mình làm chủ! Bất cứ ai cũng đừng nghĩ sẽ can thiệp vào, càng đừng nghĩ sẽ thao túng được anh! Vậy thì bây giờ em còn muốn đẩy anh ra không?”

Quả nhiên, tất cả kháng cự và đấu tranh đều ngưng lại.

“Vẫn là bé Thanh nhà anh ngoan nhất!” Cố Trạch Vũ cúi đầu bật cười, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô, trong ánh mắt lại tràn đầy nghiêm túc, “Nhan Thanh, anh dùng hạnh phúc cả đời anh để hứa với em... bất kể là khó khăn hay trở ngại gì, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay em ra!”

“Cố Trạch Vũ...”

“Ừ, anh ở đây! Anh mãi mãi ở đây. Cho nên, bé Thanh à... hai chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?”

“... Vâng!”

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cố Trạch Vũ hầu như bận rộn suốt cả tết, nhưng hai ngày nay ngược lại khá rảnh rỗi. Mỗi ngày đi trễ về sớm, đi chợ nấu ăn dọn dẹp nhà cửa, khi ở nhà lại trở thành người đàn ông tốt toàn năng.

Còn về phần Nhan Thanh, hội chứng kỳ nghỉ năm nay hình như có chút nghiêm trọng. Đã đi làm lại hơn một tuần rồi nhưng lại luôn cảm thấy uể oải. Ban ngày đi làm thì không có sức sống, không nhiệt tình; sau khi tan ca về nhà chỉ muốn nằm bẹp trên giường, ngoại trừ ngủ, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Nhân ngày nghỉ, Cố Trạch Vũ cưỡng chế áp giải cô đến bệnh viện, nhưng sau khi kiểm tra toàn diện thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Cuối cùng bác sĩ kết luận chính là, có lẽ năm ngoái làm việc quá bận nên áp lực khá lớn, thời gian nghỉ tết lại hơi dài, trạng thái thể xác và tinh thần đột ngột thả lỏng, cho nên hiện giờ xuất hiện thời kỳ mệt mỏi. Thả lỏng tâm trạng thì bản thân có thể từ từ hồi phục lại.

Năm nay tết âm lịch qua sớm, lễ tình nhân bị đẩy tới 15 tháng 1 âm lịch.

Ngày đó trùng hợp là thứ sáu. Lúc sáng Nhan Thanh đi làm, Cố Trạch Vũ cố tình ôm cô điên đảo một trận, nói là tối nay cả hai sẽ cùng nhau tận hưởng thế giới hai người đầy lãng mạn, bảo cô đừng

tăng ca. Cô nghĩ đến tài liệu trong tay đã sắp đến giai đoạn kết thúc, lượng công việc không nhiều, liền nhanh chóng đồng ý.

Lúc này, cách thời điểm tan ca còn nửa tiếng nữa, đang nhìn chăm chăm vào hiển thị thời gian ở góc dưới bên phải màn hình, nghĩ xem có nên về sớm một chút không, chợt nghe thấy có người gõ cộc cộc lên bàn cô.

Nhan Thanh giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy phó tổng Vương đang đứng trước bàn làm việc nhìn cô mỉm cười, “Đang nghĩ gì đó? Nhập tâm đến vậy?”

“À... không, không có gì!” Nhan Thanh vội vàng thu lại vẻ mặt lơ mơ, “Phó tổng Vương, có chuyện gì à?”

“Không có gì.” Phó tổng Vương nhún vai, “Sao vậy, đang muốn về sớm à?”

Giờ làm việc thì thất thần, còn muốn về sớm, còn bị lãnh đạo vạch trần... tóa mồ hôi thật...

Nhan Thanh đỏ mặt, cười gượng, “Đâu có... đâu có, ha ha...”

“Hôm nay muốn về sớm cũng bình thường thôi mà!” Phó tổng Vương mỉm cười thấu hiểu, “Về sớm hẹn hò đi, tôi phê chuẩn!”

“Ờ...” Cái mặt Nhan Thanh càng đỏ hơn, “Dạ thôi... không cần đâu, cũng còn chút nữa là đến giờ tan ca rồi.”

“Không sao mà! Gần đây tôi thấy trạng thái của cô không tốt lắm, khó chịu trong người à? Muốn tôi cho cô nghỉ phép vài ngày để đến bệnh viện khám không?”

“Tôi đã đi khám rồi. Không có chuyện gì đâu, có lẽ là hội chứng nghỉ tết quá dài đó mà. Qua một thời gian sẽ ổn thôi.”

“Không sao là tốt rồi, cô chú ý sức khỏe nhé! Nếu không sẽ là tổn

thất lớn cho công ty chúng tôi!” Phó tổng Vương gật đầu, sau đó lại đưa tay tắt máy tính của Nhan Thanh, “Đi thôi, không có chuyện gì thì cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa. Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn tan ca, chúng ta cùng nhau xuống dưới đi!”

Hôm nay, Nhan Thanh vì phối hợp với cuộc hẹn tối với Cố Trạch Vũ nên cũng trang điểm một chút.

Cả người mặc chiếc đầm dệt thô, bên ngoài mặc chiếc áo khoát dài buộc ngang lưng, cổ áo và cửa tay áo đều viền lông trắng trang trí. Đôi vớ đen ôm lấy đôi chân thon dài, trên chân mang đôi giày cao một tấc ba.

Đôi giày đó là hai ngày trước Cố Trạch Vũ đặt từ Ý mang về, trong bộ sưu tập thời trang mùa xuân, hôm nay là lần đầu tiên mang trên chân. Nhưng Nhan Thanh cảm thấy bản thân là số nhà nghèo, thứ hàng hóa thủ công tinh xảo này mang vào người cũng không thoải mái bằng hàng vỉa hè.

Quả nhiên, lúc đi ra khỏi cửa công ty chân cô hơi vấp, sau đó gót giày nện lên bậc thềm một chút, sau đó cả người loạng choạng sắp ngã xuống.

Lúc ấy, phó tổng Vương đang tiếp điện thoại, đi chậm hơn cô hai bước. Nghe thấy cô kêu lớn, vội vàng bước nhanh lên trước, từ phía sau giơ tay ôm ngang eo giữ cô trong lòng. Lúc này Nhan Thanh may mắn thoát khỏi cú ngã, không bị lăn xuống bậc thềm.

“Sao rồi? Có bị thương hay không?”

Nhan Thanh hoảng hồn chửi kịp định thần, nhìn thấy vẻ mặt của phó tổng Vương tràn ngập lo lắng, có chút dăm chiêu.

“Nhan Thanh?”

“Dạ? À!” Cô nghe tiếng gọi thì bình tĩnh lại, vỗ vỗ ngực, trong lòng vẫn còn sợ, “Nguy hiểm quá, thật sự nguy hiểm quá!” Vừa dứt lời, tiếng lốp xe ma sát liền chui vào trong tai của Nhan Thanh.

Chiếc xe thể thao màu xám bạc dừng lại trước bậc thềm, ngay sau đó Cố Trạch Vũ từ trong xe lao tới bên cạnh hai người hết như cơn gió.

Anh đứng cách thật xa vừa vặn trông thấy một màn này, trái tim bắn phọt lên cổ họng, trực tiếp đạp mạnh chân ga lao tới.

“Bé Thanh, em có ngã không?” Cố Trạch Vũ đưa tay muốn bế cô lên, nhưng không biết rốt cuộc Nhan Thanh bị thương thế nào, cuối cùng không dám động vào bậy bạ.

“Em không sao! May mà có phó tổng Vương gặp chuyện khó khăn, ra tay giúp đỡ!” Động tác Nhan Thanh cứng nhắc, nắm lấy tay của Cố Trạch Vũ nói: “Cố Trạch Vũ, anh đỡ em với. Chân em như nhũn ra ấy...”

Sau đó, hai người đàn ông đứng ở đó cùng nhau bật cười.

Cố Trạch Vũ cẩn thận đỡ lấy cô ôm vào lòng mình, lần đầu tiên bày ra vẻ mặt vô cùng chân thành cảm kích, “Phó tổng Vương, cảm ơn!”

“Không có gì, việc nên làm mà!” Phó tổng Vương trái lại bày ra vẻ mặt không đáng kể gì, “Nếu tổng giám đốc Cố đã đến, tôi còn có việc phải đi trước.” Nói xong lo lắng nhìn Nhan Thanh, dặn dò một câu, “Tôi đề nghị cô vẫn là nên đến bệnh viện khám, nếu có động vào xương cốt cũng không phải chuyện đùa đâu!”

“Cuối cùng anh có cảm giác vị phó tổng Vương này của em hình như đặc biệt quan tâm đến em đó.”

Nhan Thanh mới vừa cài xong dây an toàn, chợt nghe thấy người bên cạnh thốt ra một câu như vậy.

“Cô Trạch Vũ...” Cô nhìn anh với cặp mắt khinh bỉ không hề che giấu, “Vậy em nên cảm thấy anh là người dễ dàng thay đổi hay là người vong ơn bội nghĩa?”

Vài phút trước còn ra vẻ cảm kích người ta, lúc này lại phun ra toàn mấy lời sặc mùi dấm chua thế này. Đây là người thế nào vậy chứ!

“Bé Thanh à, đôi lúc không chỉ có mình phụ nữ là có giác quan thứ sáu.” Cố Trạch Vũ nhìn vào mắt cô, vẻ mặt khá nghiêm túc, “Anh cảm ơn hẳn vì đã giúp em. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không để tâm đến chuyện người đàn ông khác có ý đối với em! Lại càng không đại diện cho việc anh có thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ thằng nào dám liếc mắt đưa tình với em!”

“Cố Trạch Vũ, anh là tên khốn!” Nhan Thanh trợn mắt, tức giận đến không thở nổi, “Anh mới là người liếc mắt đưa tình với thằng khác đó! Đừng nói em và phó tổng Vương! Anh là người đàn ông lòng dạ hẹp hòi cũng đừng đổ cho người khác!”

“Lòng dạ anh hẹp hòi sao!” Cố Trạch Vũ nhíu mày, cũng biết câu lúc này mình nói là sai rồi, vì thế cố gắng xuống nước, “Bé Thanh à, anh không muốn cãi nhau với em! Trải qua ngày lễ tình nhân tốt đẹp, anh không muốn bởi vì một người không liên quan gì mà mất vui, mà cãi nhau với em.”

“Nếu đã là một người không liên quan, sao anh lại cứ khổ sở cắn chặt không buông thế!” Nhan Thanh hít một hơi, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, “Em cũng không muốn cãi nhau với anh! Em đói rồi, đi ăn đi!”

Sau đó, anh nhìn sườn mặt của cô, nghiêng răng, đập mạnh chân ga.

Cố Trạch Vũ đặt bữa tối ở tầng cao nhất của nhà hàng xoay.

Ánh nến đong đưa, mùi hoa hồng mới hái thơm ngát... Lễ tình nhân như vậy, nói không thích thì đúng là nói xạo.

Nhưng vừa nãy Nhan Thanh và Cố Trạch Vũ mới cãi nhau một trận, nên lúc này cảm thấy nếu bị lấy lòng vì chút chuyện nhỏ này thì thật sự sẽ rất mất mặt. Cho nên, mãi đến khi nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên, mặt cô vẫn còn xị ra. Tiếng dao nĩa va vào đĩa sứ nghe lách cách, như là có hận thù với ai kia.

Cố Trạch Vũ nghe thấy tiếng động liền giương mắt lên, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô, nhin không được cười khế, “Bé Thanh à, hiện giờ không lẽ em đang nghĩ thức ăn nằm trong đĩa kia chính là anh chứ!”

Nhan Thanh liếc anh một cái, không thèm trả lời. Nhưng tay cầm dao dùng sức nhẹ đi rất nhiều.

Người ở đối diện càng cười tươi hơn, “Anh biết em đau lòng vì anh, không nỡ dùng sức như vậy mà!”

Nhan Thanh dừng tay, vẻ mặt khinh thường, “Cố Trạch Vũ, đi khắp thiên hạ cũng không tìm ra người nào mắc bệnh tự kỷ nặng hơn anh đâu!”

“Bé cưng, còn giận à?” Khuôn mặt Cố Trạch Vũ cách cái bàn càng tiến càng gần, “Vừa rồi anh sốt ruột nên lỡ lời, nhận lỗi với em được chưa?”

Nhan Thanh hừ một tiếng, không để ý đến anh. Sau đó chợt nghe người ngồi đối diện khịt khịt mũi, bắt đầu khế nói...

“Còn nói người ta không biết xấu hổ, lòng dạ hẹp hòi nữa chứ! Dọc đường không thèm nói chuyện với người ta, người ta đã nhận lỗi rồi, em còn như vậy nữa! Bụng dạ nhỏ nhen!”

“Cố Trạch Vũ... Anh đừng thế này thế nọ nữa được không!”

“Vậy em có thể đừng giận dỗi nữa không?” Ánh mắt anh tha thiết, nhìn thấy cô có xu hướng không muốn nói chuyện, nhanh chóng giả đò uất ức, nghiêm trọng hóa nó hơn, “Cái đĩa này nhỏ quá, anh không nằm trong đĩa của em được! Cùng lắm thì tối nay anh nằm trên giường em, để em mặc sức xâu xé được không...”

“Anh nói bậy nói bạ gì đó!” Rốt cuộc Nhan Thanh cũng lên tiếng, một mặt muốn cười, một mặt lại đem cặp mắt kính bẻ ra để kẹp chết anh, “Ở nơi công cộng cũng không chú ý đến lời đồn!”

“Vậy tối nay về nhà thì không cần chú ý đúng không?”

“Phiền chết người ta!” Cô liếc anh, buông dao nĩa đứng dậy.

“Em đi đâu vậy?”

“Đem anh đi bán, hiện giờ đi thương lượng với bọn buôn người!”

“Xì...” Cố Trạch Vũ mỉm cười phụt nước ra ngoài, “Nhà vệ sinh ra cửa quẹo trái, giữa chừng có bị bắt thì nhớ gọi điện thoại cho anh!”

-----oOo-----

Chương 35: Phiên ngoại: Làm mẹ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một khi tin tức Nhan Thanh mang thai truyền ra, hai nhà Cố – Nhan liền xôn xao cả lên.

Bà Từ và đồn trưởng Nhan nhận được tin tức từ tối hôm trước, liền mua vé tàu đi suốt đêm đến thành phố T, sáng sớm hôm sau hai vợ chồng đã đứng trước mặt của Nhan Thanh và Cố Trạch Vũ.

Bà Từ hài lòng với người con rể này từ trong ra ngoài nên không phản đối. Lần này đến thành phố T, Cố Trạch Vũ đối với mẹ vợ lại càng chân thành tha thiết, dỗ dành bà Từ đến mặt mày rạng rỡ, ước gì có thể sanh thêm mấy đứa con gái để gả tất cả đến gia đình đó.

Đồn trưởng Nhan thì trước đó lại thấy tình cảm của cả hai không mấy khả quan, nhưng con gái đã sớm là người của nhà người ta, hiện giờ lại đang mang thai bốn tháng, ông không đồng ý cũng phải đồng ý.

Người bên nhà họ Cố đến chậm hơn vợ chồng ông Nhan nửa ngày, buổi chiều mới đến thành phố T. Sự việc bất ngờ, lúc này ba của Cố Trạch Vũ đang công tác ở nước ngoài cho nên bà Cố và anh cả của Cố Trạch Vũ là Cố Trạch Hâm cùng nhau đến.

Cố Trạch Hâm công tác trong quân đội, toàn thân phát ra sự mạnh mẽ nghiêm nghị, không khác lắm so với tượng tượng của Nhan Thanh. Ngược lại thì bà Cố hoàn toàn phá vỡ hình tượng giả tạo trong đầu cô.

Cố vốn đang thấp thỏm không yên, sợ người nhà họ Cố không thích mình, tiếp đó sẽ ngang nhiên ngăn cản chuyện của hai người. Dù sao mấy chuyện chia rẽ uyên ương trong mấy nhà giàu có cũng không thiếu, chưa từng chứng kiến tận mắt, nhưng cũng từng nghe nói qua.

Bất ngờ chính là bà Cố lại rất hài lòng về cô. Nhất là nhìn thấy bụng cô hơi lép lép, miệng cười mừng rỡ đến không khép lại được.

Điều này khiến Nhan Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra cô đâu biết, anh cả nhà họ Cố lớn hơn Cố Trạch Vũ hai tuổi, hiện tại đang lâm vào tình trạng hoàn toàn độc thân, không nói tới chuyện chưa có bạn gái, thậm chí ngay cả tiếp xúc với con gái cũng ít. Người lớn cũng giới thiệu không ít mối, ít thì anh ta không nói, còn nhiều thì sẽ trực tiếp trốn trong quân đội không về nữa. Về phần

Cố Trạch Vũ, từ năm đó xuất ngoại làm ‘cách mạng’ rồi về nước, nhà anh cũng không ai có thể quản nổi anh. Chuyện hôn nhân cũng vậy, không ai dám đề cập đến.

Mấy con em trong dòng họ xấp xỉ tuổi này đều đã kết hôn sinh con hết rồi, công việc ông Cố khá bận rộn nên không nói gì, còn ánh mắt bà Cố mỗi lần nhìn thấy con cháu nhà người ta thì rất ngưỡng mộ, đến nỗi phát sáng lên.

Hiện giờ, Nhan Thanh đang có thai, lại là thành viên đầu tiên gần ba mươi mấy năm của nhà họ Cố được sinh ra. Bà Cố còn không xem cô là tổng tử nương nương¹ chuyển thế hay sao.

(1) Tổng tử nương nương: hay còn gọi là bà mụ, mẹ sanh, theo quan niệm dân gian là những bà tiên phụ trách vấn đề sinh đẻ.

Nhưng mà bất kể lý do gì, kết cục tốt mới là quan trọng nhất.

Theo ý của Nhan Thanh, hôn lễ bất quá chỉ là hình thức thông báo cho mọi người xung quanh thôi. Đơn giản là được rồi, không cần phải mời nhiều người quá. Nhưng vừa trình bày ý tưởng này xong, thì lập tức bị tập thể vô tình bác bỏ.

Đồn trưởng Nhan và bà Từ khó mở miệng nói gì, có con gái trong lòng đương nhiên không muốn con mình xuất giá quá đơn giản.

Người kích động nhất chính là Cố Trạch Vũ, nói cái gì mà anh tốn nhiều công sức mới cưới được vợ, đây là hôn nhân cả đời anh, không thể chịu thiệt thòi được. Thiệt thòi... thiệt thòi gì... Nhan Thanh còn không nói gì, cô là con gái mà còn chưa lên tiếng, anh là đàn ông mà lại bảo mình thiệt thòi.

Bà Cố cũng có ý này, hôn lễ chẳng những phải long trọng mà còn phải mới mẻ. Không những vì thể diện của nhà họ Cố, càng không để con gái nhà người ta chịu thiệt được.

Hiện tại, tình trạng sức khỏe của Nhan Thanh không tiện tổ chức lễ

cưới, mẹ của hai gia đình thương lượng, sau đó trực tiếp đưa ra quyết định... lập tức đăng ký kết hôn, còn hôn lễ thì sau khi sinh xong sẽ bàn bạc lại.

Vì thế, trong vòng một ngày, Nhan Thanh trực tiếp đi làm mọi thủ tục, hoàn toàn biến thành bà Cố.

-----oOo-----